Neastâmpărata
JULIA
LONDON

Iubiri de poveste

SERIA „SURORILE CABOT"

Vremurile disperate necesită măsuri disperate – astfel gândește Honor Cabot, cea mai mare dintre fiicele vitrege ale contelui de Beckington, pe care se pare că le așteaptă o soartă nefericită. La moartea iminentă a contelui, ca și surorile ei urmează să-și piardă toate avantajele unui trai luxos – precum și locul în societate –, din cauza logodnicei hrăpărețe a fratelui lor vitreg Augustine. Nevoită să acționeze rapid, Honor încheie un pact cu diavolul – mai precis, cu George Easton, cel mai cunoscut libertin din Londra, singurul care ar putea s-o seducă pe logodnica lui Augustine și să o scoată astfel din viețile lor.

Fiul bastard al unui duce, George și-a clădit averea asumându-și mereu riscuri periculoase. Acum el și Honor joacă un joc riscant al seducției și pasiunii, care poate avea ca rezultat să distrugă reputații și să frângă inimi... dar ale lor. Pe măsură ce dorința neașteptată schimbă regulile jocului lor secret, miza devine mult prea mare chiar și pentru un jucător [illegible] o debutantă îndrăzneață.

„Un erou sexy, o [illegible] o propunere necuviincioasă fac deliciul unui [illegible] în aceeași măsură."

Julia London este autoarea a peste 30 de bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost de șase ori finalistă la prestigiosul premiu RITA pentru excelență în ficțiunea romantică.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4591-3

JULIA LONDON

Neastâmpărata

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA®
2019

Pentru mama, care, de la bun început, a sădit în mine iubirea față de cărți și lectură

Dragi cititori,

Sunt cât se poate de încântată să vi-o prezint pe neastâmpărata Honor! Aceasta este prima mea carte alături de HQN Books, dar am scris numeroase romane istorice, majoritatea petrecându-se în perioada Regenței. Ador epoca aceea glorioasă, felul în care marea aristocrație se lăsa mânată de societate și de grija pentru aparențe. Dar îmi imaginez că, dat fiind natura umană, existau și persoane cărora nu le făcea plăcere să trăiască după astfel de reguli, care nu puteau să sufere faptul că altcineva avea stăpânire asupra lor, persoane care îndrăzneau să încalce regulile.

În această serie despre surorile Cabot, vă prezint patru femei tinere, privilegiate, de la care lumea se așteaptă să aspire la o căsătorie foarte bună și nimic în plus. Dar când norocul le părăsește, aceste patru femei decid să încalce regulile care le țin în loc și să-și definească fericirea după bunul lor plac. Cu toate acestea, pentru cineva născut în puf, care nu cunoaște nimic mai dificil decât câteva cusături complexe, schimbarea regulilor se poate dovedi o sarcină complicată. Iar încercările de a face acest lucru se pot dovedi foarte, foarte nefericite. Sper să vă facă plăcere să citiți despre surorile Cabot și despre năzdrăvăniile lor pe atât de mult pe cât mi-a făcut mie plăcere să scriu despre ele.

Lectură plăcută,

JULIA LONDON

Capitolul 1

Toate necazurile au început în primăvara lui 1812, într-un tripou de la sud de Tamisa, într-o zonă rău famată din Southwark, unde se știa că tâlharii erau la tot pasul.

Cu toate că părea de neconceput, clădirea aceea veche, înălțată încă de pe vremea vikingilor, reușise cumva să devină unul dintre cele mai la modă localuri în rândul domnilor din înalta societate. Interiorul era unul somptuos, cu draperii groase de catifea roșie, lemn elegant și tavane joase. Seară de seară, aceștia își părăseau casele fastuoase din Mayfair și veneau în trăsurile lor bine păzite pentru a-și petrece seara pierzând sume exorbitante de bani între ei. Și, odată ce domnii reușeau să piardă suma alocată pentru seara aceea, se puteau bucura de compania unei femei ușoare, căci aveau de ales dintre numeroase separeuri și franțuzoaice.

Într-o noapte urâtă și rece, cu o lună înainte de începerea sezonului social, atunci când, inevitabil, gentlemenii se țineau departe de tripoul acela în favoarea saloanelor și a balurilor din Mayfair, care deveniseră un ritual de primăvară pentru cei înstăriți și privilegiați, un grup de tineri corintieni se lăsară cuceriți de zâmbetele și rugămințile a cinci debutante, curioase să arunce o privire în tripou.

Era periculos și nechibzuit din partea acelor tineri să riște pentru totdeauna reputația unor domnișoare atât de prețioase. Dar fiind tineri, nechibzuiți și scandalagii, nu ezitară să le facă pe plac. Nu îi opri nici măcar regula tripoului de a nu aduce femei și nici toate riscurile sau fărădelegile care puteau să cadă pe capul tinerelor domnișoare în decursul peripeției lor. Era ca o mică aventură în mijlocul unei ierni sumbre.

Acolo, în cazinoul din Southwark, George Easton o întâlni pentru prima oară pe una dintre cele cinci debutante, pe domnișoara Honor Cabot.

Nu băgase de seamă zarva de la intrare atunci când tinerii bogătani ajunseseră însoțiți de trofeele lor, mânați de entuziasmul

îndrăznelii lor și mult prea mândri de ei înșiși pentru că reușiseră să-l convingă pe bărbatul de la ușă să îi lase să intre. George, prea concentrat să câștige treizeci de lire de la domnul Charles Rutherford, un jucător cu notorietate, în timpul unei partide de Commerce, că nici măcar nu băgă de seama până când îl auzi pe Rutherford spunând:

– Ce naiba se petrece aici?

Abia atunci le zări pe tinerele domnișoare, care stăteau ca niște păsări, umflându-se în pene în mijlocul încăperii, cu pelerinele cu glugă care le încadrau chipurile frumoase, chicotind între ele, fără să-și ia ochii de la toți bărbații care le sorbeau din priviri de parcă ar fi admirat un grajd plin de armăsari.

– La naiba, mormăi George, după care își aruncă cărțile pe masă, în timp ce Rutherford se ridică în picioare, iar biata fetișcană din poala lui încercă să se îndrepte, să nu cadă pe jos.

– Ce naiba caută ele aici? întrebă Rutherford, uitându-se lung la ei. Nu pot să-mi cred ochilor! Voi vedeți? zbieră el. Nu se poate una ca asta! Fetele astea trebuie să dispară de-aici!

Cei trei tineri gentlemeni care se înhămaseră la această aventură se uitară unii la alții. Cel mai mic dintre ei îl înfruntă cu privirea.

– Domnule, au tot dreptul să fie aici.

George văzu pe chipul domnului Rutherford că era pe punctul de a face apoplexie, așa că spuse, pe un ton cât se poate de normal:

– Atunci, chiar vă rog, să le poftim să ia un loc, la o partidă de cărți. Altminteri, le vor distrage atenția domnilor prezenți astăzi aici.

– La o partidă de cărți? răbufni Rutherford, cu ochii cât cepele. Nu sunt în stare de așa ceva!

– Ba eu sunt, se auzi o voce de femeie.

Dumnezeule, care dintre ele îndrăznise să vorbească? George făcu un pas spre Rutherford și aruncă o privire spre ele, însă păsărelele nu conteneau să se miște, așa că nu reuși să-și dea seama care dintre ele fusese cea care rostise cuvintele acelea.

– Cine a spus asta? întrebă Rutherford cu glas tare, astfel încât domnii așezați la mesele din jurul lor se opriră din joc ca să-și dea seama ce se petrecea în jurul lor.

Nici una dintre domnișoare nu schiță nici o mișcare, ci rămaseră cu privirea ațintită spre bancher. Dar când Rutherford părea pe punctul de a izbucni, una dintre ei făcu timid un pas în față. Se auzi

un zumzet prin mulțime, în timp ce fata se uită mai întâi la Rutherford și apoi la George. Acesta rămase fără glas când văzu ochii de un albastru pătrunzător, genele întunecate, șuvițele negre ca abanosul care încadrau un chip alb ca spuma laptelui. Nimeni nu se așteptase vreodată să întâlnească o astfel de frumusețe jună prin părțile acelea.

– Domnișoară Cabot? întrebă Rutherford, pe un ton șocat. Ce naiba cauți dumneata aici?

Fata făcu o scurtă reverență, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei săli de bal, și își împreună mâinile acoperite de mănuși.

– Eu și prietenele mele am venit să vedem cu ochii noștri unde dispar toți domnii.

Mulțimea începu să chicotească. Rutherford se arătă alarmat, de parcă el ar fi fost cumva responsabil pentru această încălcare a normelor.

– Domnișoară Cabot... O domnișoară virtuoasă nu are ce căuta într-un loc ca acesta.

Una dintre păsărelele din spatele ei încercă să-i facă semn, să-i șoptească ceva, dar domnișoara Cabot nu păru să bage de seamă.

– Să-mi fie cu iertare, domnule, dar nu înțeleg cum se face că un loc poate fi perfect în regulă pentru un bărbat virtuos, dar nu și pentru o femeie virtuoasă.

George nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Poate pentru că nu există nici un bărbat virtuos pe lumea asta.

Ochii aceia teribil de albaștri se opriră din nou asupra lui George, iar acesta simți un fior ciudat în inimă. Fata își mută privirea spre cărțile de joc.

– Jucați Commerce? întrebă ea.

– Da, răspunse George, impresionat de faptul că fata recunoscuse jocul. Domnișoară, dacă vrei să joci, ești liberă să o faci.

De data asta Rutherford se făcu alb la față, iar George se amuză oarecum văzându-l că era pe punctul de a-l lua cu leșin.

– Ba nu, zise Rutherford, clătinând din cap și ridicând mâna, parcă să o oprească. Îmi pare rău, domnișoară Cabot, dar nu-ți pot permite una ca asta. E timpul să mergi acasă.

Domnișoara Cabot se arătă dezamăgită.

– Atunci o voi face eu, spuse George după care îi împinse cu piciorul un scaun la masa lui. Mulțimea tresări din nou, iar stolul de păsărele începu din nou să se agite, măturând podeaua cu faldurile

pelerinelor lor în timp ce se întoarseră unele spre altele, vorbind în șoaptă.

– Cui am plăcerea de a-i permite un joc? întrebă el.

– Eu sunt domnișoara Cabot, spuse ea. Din familia Beckington.

Chiar fiica contelui Beckington? Oare o spusese doar ca să-l impresioneze? Pentru că nu reuși să o facă.

– George Easton, zise el. Din familia Easton.

Fetele din spatele ei începură să chicotească, dar domnișoara Cabot nu o făcu, și îi zâmbi frumos, spunând:

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule Easton.

Ceva îi spunea lui George că probabil învățase să zâmbească astfel foarte devreme în viață, ca să primească tot ce și-ar fi putut dori. Era, își spuse el, o femeie deosebit de frumoasă.

– Noi nu jucăm jocuri de salon, domnișoară. Ai bani la dumneata?

– Da, zise ea, după care îi întinse săculețul să-i arate.

Dumnezeule, ce fată naivă!

– Ar fi mai bine să-i pui deoparte, îi spuse el. În spatele cămășilor de mătase și a cizmelor de piele frumos lustruite, riști să dai peste o adunătură de tâlhari între acești patru pereți.

– Noi măcar avem bani, Easton, și nu i-am dat pe toți pe o corabie, se auzi vocea cuiva.

Mai mulți domni izbucniră în râs, dar George nu plecă urechea. Muncise din greu să facă avere, cu șiretenie, iar unii oameni erau invidioși pe el.

Apoi, îi făcu semn să se așeze frumoasei domnișoare Cabot.

– Îmi pari prea tânără ca să înțelegi dedesubturile unui joc de Commerce.

– Chiar așa? întrebă ea, ridicând din sprâncene, după care se așează grațios pe scaunul pe care George îl trăsese pentru ea. De la ce vârstă consideri dumneata că ar putea o domnișoară să încerce un joc de noroc?

În spatele ei, păsărelele începură din nou să ciripească animate, dar domnișoara Cabot nu își luă privirea de la George, așteptând calmă răspunsul lui. Își dădu repede seama că nu era câtuși de puțin intimidată de el, de loc sau de orice altceva.

– Nu aș putea să propun o vârstă anume, zise el, pe un ton politicos. Din partea mea, și un copil ar putea să o facă.

– Easton, spuse Rutherford, pe un ton iritat, doar că George Easton nu juca după aceleași reguli ca domnii aceia cu stare, iar

Rutherford o știa prea bine. Întregul episod era amuzant, iar pe George nu-l deranja câtuși de puțin să petreacă un ceas alături de o femeie – orice londonez putea conforma asta –, mai ales alături de una atât de minunată ca aceasta.

– Ești gata să-ți pierzi toți banii cu care ai venit?

Fata începu să râdă, cu un râs cristalin.

– Nu intenționez să pierd nici un ban.

Ceilalți domnii din încăpere începură din nou să râdă, câțiva se ridicară chiar în picioare și se dădură mai aproape, să vadă mai bine.

– Domnișoară Cabot, în viață trebuie întotdeauna să fii gata să pierzi, o avertiză George.

Fata își deschise ușor săculețul, scoase câteva monede și îi aruncă un surâs mândru. George își spuse să nu se lase vrăjit de zâmbetul acela... cel puțin nu cât timp se aflau la masa de joc.

Între timp, Rutherford se uită șocat când la domnișoara Cabot, când la George, după care încet, cu reticență, luă din nou loc la masă.

– Să fac eu cărțile? întrebă George, luând pachetul de cărți.

– Desigur, spuse domnișoara Cabot după care își lăsă mănușile deoparte, așezate frumos lângă cele câteva monede. Aruncă o privire în jurul camerei în timp ce George făcu cărțile. Știai că nu am fost niciodată la sud de Tamisa? Îți vine să crezi că, deși mi-am petrecut toată viața în și în jurul Londrei, n-am ajuns niciodată la sud de Tamisa?

– Chiar așa? întrebă el, absent, împărțind cărțile. Începe dumneata, domnișoară Cabot.

Ea aruncă o privire spre cărțile care stăteau cu fața în jos și puse un șiling în mijlocul mesei.

– Așa nu o să ajungi departe în jocul ăsta, zise George.

– Este permis?

– Da, răspunse el, ridicând din umeri.

Fata zâmbi, pur și simplu.

Rutherford îi urmă exemplul, iar femeia care stătuse până atunci instalată în poala lui își ocupă din nou locul, alunecând pe genunchii lui, cercetând-o din priviri pe domnișoara Cabot.

– Ah, mormăi domnișoara Cabot, dându-și parcă seama ce fel de femeie era cea care stătea în poala lui Rutherford și își feri privirea.

– Ești șocată? îi șopti George, amuzat.

– Puțin, răspunse domnișoara Cabot, aruncând din nou o privire spre tânăra curtezană. Mă așteptam să fie mai... urâțică. Dar e chiar frumușică, nu crezi?

George aruncă și el o privire spre femeia din poala lui Rutherford. I se păru o femeie atrăgătoare. Dar nu frumoasă. Domnișoara Cabot era frumoasă.

Coborî privirea spre cărțile pe care le avea în mână. O pereche de popi. Avea să fie o victorie sigură, își spuse el, punând banii pe masă.

Un servitor trecu pe lângă ei cu un platou de mâncare și se îndreptă spre o masă la care se reluase jocul. Domnișoara Cabot îl urmări cu privirea.

– Domnișoară Cabot, spuse George.

Fata se uită lung la ea.

– E rândul dumitale.

– Ah!

Își analiză îndelung cărțile după care mai luă un șiling și îl așezã în mijlocul mesei.

– Domnilor, în ritmul acesta, cu astfel de pariuri mici, vom juca până mâine-dimineață.

Domnișoara Cabot îi zâmbi, cu o clipire amuzată în ochii aceia albaștri.

George își spuse din nou să nu se lase vrăjit de ochii aceia frumoși.

Făcură un nou tur de masă, timp în care Rutherford păru să dea uitării reticența sa de a juca cu debutante. La următoarea rundă, domnișoara Cabot lăsă pe masă doi șilingi.

– Domnișoară Cabot, fii cu băgare de seamă. Doar nu vrei să pierzi tot ce ai încă din primul joc, zise unul dintre tinerii bogătani, rânjind agitat.

– Domnule Eckersly, spuse ea, pe un ton amuzat, nu văd cu ce m-ar ajuta dacă aș pierde în primul joc sau în al șaselea.

George câștigă prima mâna, după cum se așteptase să o facă, dar domnișoara Cabot nu se arătă câtuși de puțin afectată.

– După părerea mea, ar trebui ca jocurile de noroc să se joace mai des în cadrul întâlnirilor de societate, nu? se adresă ea mulțimii care se adunase în număr tot mai mare în jurul lor. Mi se pare mai distractiv decât un joc de whist.

– Doar pentru cel care câștigă, zise un bărbat din spatele mulțimii.

– Și pe banii tatălui ei, șopti domnișoara Cabot, reușind să încânte mulțimea mică, dar în continuă creștere din jurul lor, precum și pe păsărelele care o însoțeau, care se bucurau deja de atenția mai multor domni.

Își continuară jocul, iar domnișoara Cabot continuă să parieze câte un șiling sau doi, glumind cu cei din jur. Nu era genul de joc cu mize mari care îi plăcea lui George, dar cu toate astea îi făcea deosebită plăcere să fie în preajma domnișoarei Cabot. Nu era nici pe departe la ce s-ar fi așteptat din partea unei debutante. Era amuzantă și jucăușă, își savura micile victorii și obișnuia să se consulte cu oricine se întâmpla să fie în jurul ei despre ce cărți să joace.

După o oră de joc, în săculețul domnișoarei Cabot mai rămăseseră doar douăzeci de lire. Dădu să împartă cărțile.

– Ce părere ați avea dacă am ridica miza? întrebă ea pe un ton vesel.

– Dacă dumneata crezi că poți să-ți permiți mizele mele, ai toată atenția mea, răspunse George.

Fata îl încolți cu privirea.

– Începem cu douăzeci de lire, zise ea și începu să împartă cărțile.

George nu se putu abține să nu se amuze pe seama naivității ei.

– Dar aceștia sunt toți banii care ți-au mai rămas, îi reaminti el.

– Accepți? îl întrebă ea, ridicând privirea spre el.

Nu putu să nu observe strălucirea din ochii ei. Doar că era acum o strălucire ușor diferită. De parcă i-ar fi lansat o provocare. Dumnezeule, fata aceea punea ceva la cale, iar George era cât se poate de încântat, cu rânjetul pe buze.

– Domnișoară Cabot, nu te sfătuiesc să faci asta, îi spuse unul dintre domnii cu care venise, același care se arătase din ce în ce mai neliniștit pe perioada jocului. Ar trebui să ne întoarcem în Mayfair.

– Domnule, apreciez grija și atenția dumitale la ceas, răspunse ea, pe un ton suav, fără să-și ia ochii de la George. Ce spui, domnule Easton? întrebă ea. Accepți provocarea?

George nu era genul care să refuze o doamnă, mai ales una care i se părea atât de interesantă.

– Da, zise el, încuviințând cu o mișcare grațioasă din cap. Accept.

Se duse repede vorba în salon că domnul Easton acceptase provocarea domnișoarei Cabot și, în doar câteva minute, și mai mulți oameni se adunară să o vadă pe tânăra debutantă pierzând probabil ceva de valoare în fața lui George Easton, care se autoproclamase copilul din flori al răposatului duce de Gloucester.

Pariul continuă să crească între cei trei până când Rutherford, câtuși de puțin încântat de ideea de a o ști pe debutanta aceea că îi datora bani, se retrase din joc. Și, astfel, mai rămaseră doar George și domnișoara Cabot. Fata se arăta cât se poate de senină. Era ca toți cei din Mayfair, își spuse George. Nu părea să-i pese câtuși de puțin că pierdea banii tatălui ei, pentru ea era ceva magic, cu pariuri și monede care apăreau din neant.

Pariul ajunsese la o sută de lire și George se opri. Cu toate că aprecia ambiția ei, nu avea obiceiul să ia asemenea sume din partea unei debutante.

– Pariul a ajuns la o sută de lire sterline, domnișoară Cabot. Va fi oare tatăl dumitale gata să pună suma aceasta de bani în săculețul dumitale? o întrebă el, iar bărbații adunați în jurul lui începură să râdă.

– Vai de mine, domnule Easton, e o întrebare destul de personală, nu crezi? Poate că ar trebui să te întreb și eu pe dumneata dacă ai o sută de lire în buzunar, în caz că ajung să câștig?

Ce obrăznicătură mică. Toți în jurul lor începură să șușotească, iar George deja își imagina deliciul pe care îl stârnise remarca ei printre domnii adunați în salon. Aruncă pe masă câteva bancnote și îi făcu cu ochiul.

– Da, chiar am.

Domnișoara acceptă pariul și semnă o bucată de hârtie pe care i-o înmână cineva, semnându-și numele în dreptul celor o sută de lire datorate.

George puse cărțile pe masă. Avea o secvență de trei, zecele fiind cea mai mare carte. Singura mână care ar fi putut să-l bată era un tricorn, trei cărți de același fel, și, într-adevăr, domnișoara Cabot exclamă cu sufletul la gură:

– Vai de mine, ce impresionant!

– Joc de mult timp astfel de partide.

– Da, desigur.

Apoi, ridică privirea și îi zâmbi, iar de îndată ce o făcu, George știu că pierduse. Zâmbetul ei era prea obraznic, prea triumfător.

Când puse cărțile pe masă, fu întâmpinată de uluire și de un ropot de aplauze. În timp ce-și întindea mâna, strigătele urcară în jurul lor, urmate de aplauze. Domnișoara Cabot îl bătuse cu un tricorn, trei decari. George se uită lung la cărțile ei, după care ridică încet privirea spre ea.

–Se poate? întrebă ea, după care întinse ambele mâini după monedele și bancnotele din mijlocul mesei.

Strânse toți banii, până la ultima monedă, îndesându-i în săculețul fin. Le mulțumi lui George și lui Rutherford pentru că îi permiseseră să savureze experiența de tripou, după care se scuză politicoasă, își puse pelerina pe umeri, își trase mănușile și se întoarse spre stolul ei de păsărele.

George nu-și luă o clipă privirea de la ea, bătând ușor darabana în masă. Era un jucător cu experiență și tocmai fusese bătut de o debutantă.

Și astfel o cunoscu pe Honor Cabot cea neastâmpărată.

Capitolul 2

Muzicalul anual de primăvară al doamnei Humphrey era considerat de mulți drept evenimentul în cadrul căruia doamnele din înalta societate veneau să-și etaleze aspirațiile în materie de modă pentru noul sezon social și, în fiecare an, se întâmpla ca o anume doamnă să iasă în evidență. În 1798, Lady Eastbourne îmbrăcase o rochie cu mâneci scurte, pe care mulți o considerară atât de îndrăzneață și, totodată, atât de bine aleasă, încât se vorbi săptămâni întregi despre asta în Mayfair. În 1804, domnișoara Catherine Wortham reuși să șocheze pe toate lunea, refuzând să poarte orice fel de căptușeală pe sub rochia de muselină, lăsând la vedere forma în umbră a picioarelor.

În primăvara strălucitoare a lui 1812, domnișoara Honor Cabot fu cea care se făcu remarcată într-o rochie mulată, cu un decolteu amplu. Venise îmbrăcată într-o mătase elegantă, adusă de la Paris, care cel mai probabil costase o sumă exorbitantă, dată fiind broderia bogată și mărgelușele care împodobeau tivul, precum și faptul că Marea Britanie era în război cu Franța. Mătasea era de culoarea pieptului

de păun, scoţându-i şi mai tare în evidenţă ochii aceea de un albastru strălucitor. Părul ei, negru ca abanosul, era presărat cu cristale minuscule, în nuanţa rochiei.

Honor Cabot era o femeie deosebit de frumoasă, pentru oricine avea ochi să vadă. Îmbrăcămintea ei era negreşit superb croită, tenul ei alb îi scotea în evidenţă genele negre, buzele pline, rumene şi rozaliul sănătos din obraji. Cu atitudinea ei voioasă, ochii îi sclipeau cu veselie de fiecare dată când râdea cu cei mulţi, foarte mulţi prieteni şi gentlemeni care o priveau admirativ.

Se ştia despre ea că nu era tocmai pe cât de politicoasă şi de sfioasă era de aşteptat din partea unei debutante. Escapada ei în Southwark ajunsese deja la urechile tuturor. De-a dreptul scandalos! Domnii din înalta societate deja o catalogaseră drept o adevărată neastâmpărată.

În seara aceea, după cântare şi după ce oaspeţii fură poftiţi să iasă la o plimbare prin Hanover Square, spre casa familiei Humphrey, la cină, nu rochia minunată şi îndrăzneaţă a micii neastâmpărate fu cea care atrase toate privirile, ci boneta ei.

Ce creaţie artistică era boneta aceea! Potrivit lui Lady Chatham, care era experta autoproclamată în materie de pălării de damă, boneta fusese realizată de prestigiosul magazin Lock and Company de pe St. James Street, un magazin de pălării în vogă. Era confecţionată din crep negru şi satin elegant, într-o nuanţă de albastru, materialul fiind strâns într-un mic evantai într-o parte, fiind prins cu o broşă turcoaz, strălucitoare. Iar din evantaiul acela ieşeau două pene foarte lungi de păun, care, potrivit lui Lady Chatham, fuseseră aduse tocmai India, de parcă toată lumea ar fi ştiut că penele de păun indian sunt mult peste cele de păun englezesc.

Atunci când domnişoara Monica Hargrove văzu boneta fixată vesel în părul negru al lui Honor, aproape că avu un atac de apoplexie.

Se duse atât de repede vorba prin Mayfair că avusese loc o dispută între domnişoara Cabot şi domnişoara Hargrove în toaleta doamnelor, încât întreaga poveste ajunse în casa contelui de Beckington din Grosvenor Square, înainte ca domnişoara Cabot să apuce să o facă.

Doar că Honor nu avea de unde să ştie acest lucru când se strecură în casă, în zorii zilei. Porni pe scări, în siguranţa dormitorului ei şi, odată se păşi pe uşă, îşi aruncă boneta pe divan, se dezbrăcă de frumoasa rochie pe care doamna Dracott o făcuse special pentru

ea și alunecă repede într-un somn adânc și fără vise. Se trezi brusc, speriată, câteva ore mai târziu, când deschise ochii și o văzu pe sora ei, Mercy, în vârstă de treisprezece ani, aplecată asupra ei, uitându-se lung la ea.

Honor tresări, scoase un țipăt de spaimă, se ridică în fund și strânse așternutul la piept.

– Mercy, ce Dumnezeu faci aici? strigă ea.

– Te cheamă Augustine, răspunse Mercy, uitându-se lung la ea din spatele ochelarilor de pe nas. Mercy avea părul închis la culoare și ochii albaștri, la fel ca Honor, în timp ce sora ei Grace, care era cu doar un an mai mică decât cei douăzeci și doi de ani ai lui Honor, cât și Prudence, cea în vârstă de șaisprezece ani, aveau părul blond și ochii căprui.

– Augustine? repetă Honor, căscând de somn. Nu avea chef să-și vadă fratele vitreg în dimineața aceea. Chiar se făcuse deja dimineață? Aruncă o privire spre ceasul de pe șemineu și văzu că era unsprezece și jumătate. Ce vrea de la mine?

– Nu știu, zise Mercy, după care se așeză pe un scaun la picioarele patului lui Honor. De ce ai pete negre sub ochi?

– Așteptăm pe cineva în vizită astăzi? mormăi Honor.

– Doar pe domnul Jett, spuse Mercy. Ți-a lăsat cartea lui de vizită.

Bietul domn Jett, pur și simplu nu voia să înțeleagă că Honor nu avea să accepte niciodată să fie curtată de el. Era destinul ei în societatea londoneză să trezească interes în domni de care nici în ruptul capului nu s-ar fi simțit vreodată atrasă la rândul ei. Domnul Jett era cel puțin de două ori mai în vârstă decât ea, și mai rău decât atât, avea buzele groase. I se părea strigător la cer faptul că femeile erau nevoite să accepte orice bărbat a cărui avere și poziție socială erau comparabile cu ale lor. De ce nu se lua în calcul și compatibilitatea dintre suflete? Sau stima de sine?

În anul în care își făcuse debutul în societate fusese singura oară când avusese astfel de sentimente puternice. Se îndrăgostise până peste cap de lordul Rowley, un tânăr frumos și fermecător, care reușise să-i facă inima să bată mai tare. Teribil de entuziasmată, Honor chiar ajunsese să creadă că lordul Rowley urma să o ceară de soție, iar asta pentru că asta fusese făcută să creadă.

Și, într-adevăr, urmase o cerere în căsătorie... pentru Delilah Snodgrass.

Honor aflase despre logodnă la un ceai și rămăsese atât de șocată, încât Grace se văzuse nevoită să inventeze o scuză pentru ca Honor să plece degrabă acasă. Cu inima frântă de cele întâmplate, suferise în tăcere săptămâni întregi, profund dezamăgită. Suferise cumplit că îl vadă pe Rowley la brațul domnișoarei Snodgrass, simțindu-se din ce în ce mai mică în suferința ei.

Cum putuse să se înșele atât de tare? Altfel, de ce îi complimentase înfățișarea și realizările? Și de ce îi șoptise la ureche că i-ar fi plăcut foarte tare să o sărute mai mult și nu doar pe obraz? Ce însemnaseră toate plimbările acelea lungi prin parc în care povestiseră despre speranțele lor pentru viitor?

La o zi după vestea aceea șocantă, Honor dăduse nas în nas cu lordul Rowley. Acesta îi zâmbise, iar ea simțise cum i-o ia inima la goană. Nu se putuse abține să nu îi ceară socoteală și să îl întrebe, pe un ton cât se poate de politicos, de ce nu o ceruse în căsătorie pe ea, după cum se așteptase să o facă.

Nu avea să uite toată viața expresia uluită de pe chipul lordului.

– Te rog să mă ierți, domnișoară Cabot. Nu am avut nici cea mai mică idee despre cât de intense sunt sentimentele dumitale la adresa mea, îi zisese el, încercând să se scuze.

Răspunsul lui o luase prin surprindere.

– Cum adică nu ai știut? repetase ea. Doar ai venit să mă vizitezi de atâtea ori! Am ieșit la plimbare prin parc, ne-am făcut planuri de viitor, am stat unul lângă altul la slujbele de duminică!

– Ei bine, da, admisese el, vizibil jenat. Am multe prietene printre sexul opus, alături de care am ieșit la nenumărate plimbări și cu care am avut multe conversații interesante. Dar nu mi-am dat seama că sentimentele dumitale au trecut dincolo de prietenia noastră. Nu mi-ai dat nici un semn.

Honor simțise cum îi fuge pământul de sub picioare. Bineînțeles că nu dăduse nici un semn! Pentru că era o fată cuviincioasă – dăduse dovadă de un comportament cuminte și sfios, după cum fusese învățată! Așteptase timidă ca el să facă prima mișcare, după cum i se spusese că se cuvenea să se întâmple!

– Ba chiar simt nevoia să adaug, domnișoară Cabot, continuase el cu aceeași expresie îndurerată, chiar și dacă aș fi știut, nu ar fi schimbat... nimic, recunoscuse el, îmbujorat, ridicând puțin din umeri. Nu am fi făcut o pereche reușită.

Remarca lui o rănise și mai tare decât amăgirea lui.

– Poftim?

Rowley își dresese glasul, ferindu-și privirea.

– Ce vreau să spun e că, în calitate de prim moștenitor al unui conte, lumea se așteaptă de la mine la ceva mai mult decât la fiica vitregă a lui Beckington... sau fiica unui episcop, la drept vorbind. Înțelegi ce vreau să spun, zisese el, fără să ridice o clipă ochii spre ea.

Da, înțelegea prea bine. Pentru Rowley, și pentru oricare alt gentleman din Mayfair, o căsătorie era în strânsă legătură cu poziția și statutul social. Era lesne de înțeles că nu punea preț pe dragoste sau afecțiune. Era lesne de înțeles că nu-i păsa de ea.

Rana din vara aceea o marcase pe Honor și ea nu-și revenise niciodată cu adevărat. Își făgăduise ei înseși și surorilor ei că nu avea să se mai pună niciodată în postura aceea. Niciodată.

– Spune-i, te rog, lui Augustine că vin imediat, îi zise ea lui Mercy, căscând.

– Bine, dar ai face bine să nu întârzii. Este foarte supărat cu tine.

– De ce? Ce-am făcut?

– Nu știu. E supărat și pe mama, adăugă Mercy. Se pare că i-a spus mamei că familia Hargrove urma să vină aseară la masă, dar ea i-a zis că nu i-a spus. Nu a organizat cina, așa că s-au certat destul de tare.

– Ah, nu, exclamă Honor. Ce s-a întâmplat?

– Am mâncat pui fiert, spuse Mercy. Trebuie să plec, zise ea, din senin, după care fugi din cameră.

Honor mormăi și se dezveli. Toate ca toate, ajunsese să prindă drag de Augustine. În urmă cu zece ani, acesta devenise fratele ei vitreg. Avea 24 de ani, nu era mai înalt decât Honor și puțin mai corpolent. Nu fusese niciodată genul de bărbat care să iasă la plimbări sau la vânătoare, preferând să își petreacă după-amiezile citind sau dezbătând la clubul său cu prietenii pe seama manevrelor navale britanice, discuții pe care, din păcate, obișnuia să le povestească în detaliu la cină.

Dar, în ciuda faptului că ducea o viață teribil de plictisitoare, Augustine Devereaux, lordul de Sommerfield, era un om bun, amabil și atent la nevoile celorlalți. Un om fără voință și teribil de timid când venea vorba de femei. De-a lungul anilor, Honor și Grace reușiseră să-l joace pe degete. Doar că totul se schimbase, desigur, după ce se îndrăgostise de Monica Hargrove, care îi devenise logodnică. Dacă n-ar fi fost după problemele de sănătate ale contelui, probabil că s-ar fi căsătorit deja, doar că nu era deloc momentul potrivit

să sărbătorească nunta moștenitorului tronului Beckington, când bătrânul conte era la un pas de moarte. Tatăl vitreg al lui Honor era bolnav de ftizie. Toți medicii care le trecuseră pragul nu îi dăduseră mai mult de câteva luni, dacă nu chiar săptămâni de viață.

Honor se îmbrăcă într-o rochie simplă, se pieptănă și își lăsă părul pe spate, prea obosită ca să-l prindă. Coborî treptele și le găsi pe surorile ei alături de Augustine în camera de dimineață. Se neliniști când îi văzu pe toți acolo, mai ales când văzu expresia supărată de pe chipul lui Grace, care nu prevestea nimic bun. Cu toate acestea, când zări mâncarea de pe masă, se mai îmbună, încercând să-și amintească ultima dată când mâncase ceva.

– Bună dimineața tuturor, zise pe un ton vesel, traversând covorul Aubusson până la masă, ca să-și ia o farfurie.

– Honor, draga mea, dacă nu te superi că te întreb, la ce oră te-ai întors acasă? întrebă Augustine, sec.

– Nu era chiar atât de târziu, spuse Honor, evitându-i privirea. Nu intenționam să stau chiar atât de mult, dar Lady Humphrey a insistat să jucăm faraon și m-am lăsat vrăjită de acel joc atât de interesant...

– Faraon! Jocul acela necuviincios pe care îl joacă fel de fel de bărbați prin taverne? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu vrei să înțelegi că faptele tale pot da naștere la tot felul de discuții?

– Ba da, răspunse Honor cu toată sinceritatea.

Augustine se uită lung la ea, încruntat.

– Ei bine, ce fel de domn va dori să se căsătorească cu o debutantă care joacă averea tatălui ei vitreg până în zorii zilei? întrebă el, schimbându-se la față.

Șocată, Honor își îndreptă privirea spre fratele ei vitreg.

– Augustine, nu am jucat averea contelui! Am folosit banii pe care i-am câștigat eu singură!

Nu avea de gând să-și ceară scuze pentru asta, obișnuia adesea să câștige. Cu o lună în urmă, reușise să îi ia o sută de lire domnului George Easton în fața tuturor, la un tripou din Southwark. Încă își amintea expresia de înfrângere din ochii lui.

Însă Augustine nu se arătă îmbunat de răspunsul ei.

– Cum crezi că o să-ți îmbunătățească aceste câștiguri reputația? o întrebă el.

– Povestește-ne despre serata muzicală, întrebă nerăbdătoare Prudence, făcând abstracție de îmbufnarea lui Augustine. Cum a fost muzica? Cine a mai fost acolo? Cu ce au venit oamenii îmbrăcați?

– Cu ce au venit îmbrăcați? repetă Honor, gânditoare, așezându-se lângă Augustine, cu farfuria plină de brânzeturi și biscuiți. Chiar nu am observat. Ca de obicei, presupun, cu muselină și dantelă, zise ea, ridicând din umeri.

– Ce-mi spui de bonete? întrebă Augustine, iritat, luând un biscuit din farfuria lui Honor.

În clipa aceea Honor își dădu seama că cearta dintre ea și Monica ajunsese la urechile lui. Ezită, preț de o clipă, după care își îndreptă spatele și îi zâmbi fratelui său vitreg, spunând:

– Boneta mea e singura care-mi vine în minte.

– Ești mulțumit acum, Augustine? exclamă Grace pe un ton triumfător. Vezi? Este imposibil ca Honor să-i fi luat boneta Monicăi.

– Poftim? întrebă Honor, confuză.

– Da, recunosc că Honor e o persoană dificilă, dar nu ar face niciodată una ca asta, continuă Grace ca și când Honor nici măcar n-ar fi fost în aceeași cameră cu ea. Dimpotrivă! Dacă se poate spune ceva despre ea, ar fi că este *prea* cinstită!

– Cum ar putea cineva să fie prea cinstit? întrebă Prudence. Fie ești cinstit, fie nu.

– Ce vreau să spun e că, adesea, îi lipsește discreția, completă Grace.

– Mulțumesc, spuse Honor, strâmbând din nas. Ești prea drăguță.

Grace o întâmpină cu o privire inocentă, de parcă nu ar fi avut cum să o contrazică.

– Totodată, nici domnișoara Hargrove nu este genul care să mintă, spuse Augustine, pe un ton dur. Ce motive ar avea să aducă o astfel de acuzație, dacă nu ar fi fost adevărat? întrebă el, îndesându-și biscuitul în gură, mestecându-l cu satisfacție în timp ce o cercetă din priviri pe Honor.

Honor se abținu să nu-i spună că Monica Hargrove avea fel de fel de defecte, Honor o știa prea bine, dat fiind că o întâlnise pe fata aceea încă din cel de-al șaselea an de viață, atunci când mamele lor consideraseră oportun să angajeze același instructor de dans pentru amândouă. Instructorul, după cum și-l amintea Honor, un individ prostuț, cu un nas ascuțit și cu brațele lungi și deșirate, prinsese drag

de Monica, oferindu-i acesteia cele mai bune roluri în toate spectacolele. Mai mult decât atât, costumele Monicăi aveau întotdeauna aripi, în timp ce ale unui Honor nu aveau, un lucru de care Honor poate că ar fi putut să facă abstracție dacă Monica nu s-ar fi încăpățânat să se laude cu asta.

– Poate că, până la anul, o să înveți să dansezi mai bine și vei putea să porți tu costumul acesta, obișnuia ea să-i spună, învârtindu-se într-o parte și-n alta, pentru ca Honor să-l vadă în toată splendoarea lui.

Disputa dintre ele nu făcuse altceva decât să ia și mai tare amploare în următorii șaisprezece ani.

– Monica ar fi în stare să-ți spună orice ca să îi iei ei apărarea și nu mie, zise Honor.

– Vrei să spui că nu este adevărat că domnișoara Hargrove și-a comandat boneta aceea la Lock and Company, continuă Augustine, după ce înghiți biscuitul, bonetă pe care a găsit-o cu stupoare pe capul tău, la serata muzicală? Biata de ea, probabil că a avut un șoc.

Mercy începu să chicotească, întorcând paginile unei cărți fără să arunce vreo privire la cuvinte, dar fu redusă rapid la tăcere când întâlni privirea nervoasă a lui Grace, care încercă să-l liniștească pe Augustine spunându-i:

– Sunt sigură că e o neînțelegere la mijloc.

– Ba nu, zise Augustine, clătinând din cap. Domnișoara Hargrove mi-a spus că a confruntat-o pe Honor la cină și că, după cum era de așteptat, Honor a negat tot, iar când domnișoara Hargrove a menționat că a plătit o sumă destul de mare de bani pentru boneta aceea, Honor i-a spus: „Nu a fost vorba despre o sumă chiar atât de mare". Acum înțelegi? Practic, i-a mărturisit domnișoarei Hargrove că i-a furat boneta!

– Am vrut doar să spun că, atunci când am achiziționat *eu* boneta, nu mi s-a părut că a costat chiar atât de mult, zise Honor, pe un ton calm.

Augustine se făcu roșu în obraji, cum obișnuia să se întâmple când era pierdut și confuz.

– Honor... dădu el să spună, după care se opri și trase adânc aer în piept, încercând să afișeze autoritate. Nu se poate una ca asta.

– Ce nu se poate? întrebă Honor, întinzând farfuria spre el ca să-i mai ofere un biscuit. Mi-a admirat boneta, după care a început să spună că îi aparține. Dar cum ar fi posibil una ca asta când mie

mi-a vândut-o modista, când e pe capul meu? Dacă vrei, ești liber să iei legătura cu Lock and Company.

Augustine se arătă și mai confuz, încercând în mod evident să soluționeze misterul bonetei în mintea sa.

– Augustine, nu aș vrea să o vorbesc de rău pe logodnica ta, continuă Honor. Vreau să fim prietene, serios! Doar că, trebuie să-ți mărturisesc, uneori mă tem că nu are cele mai bune intenții.

– Nu e adevărat! răbufni Augustine. În toată Londra nu există o femeie mai drăguță și mai sufletistă. Brusc, dădu să o ia pe Honor de mână, dar când văzu că ținea farfuria, o prinse, în schimb, de încheietură și o imploră: Honor, te rog foarte mult să nu-i mai iei bonetele. Și... și să nu le mai cumperi pe cele care îi plac ei, spuse el pe un ton nesigur.

În spatele lui Augustine, Grace își dădu ochii peste cap.

– Ai cuvântul meu, rosti Honor pe un ton solemn. Nu voi mai lua bonetele Monicăi.

O auzi pe Prudence chicotind, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs.

– Vreau să existe armonie între noi, continuă Augustine. Tu ești sora mea vitregă, iar ea urmează să-mi fie soție. Nu-mi place să știu că vorbește lumea despre voi, nu-i face bine lui *papa*.

– Așa e, ai dreptate, desigur, zise Honor, simțindu-se ușor vinovată. Cum se simte contele în dimineața asta?

– Extenuat, răspunse el. Am trecut pe la el după micul dejun și m-a rugat să trag draperiile, ca să doarmă, a avut o noapte chinuitoare.

Augustine se ridică de la masă, frecându-și ușor burta de ea. Își trasa vesta care obișnuia să se ridice ușor de fiecare dată când se așeza și își dădu jos șervetul de la guler.

– Pe mine vă rog să mă scuzați.

– La revedere, Augustine! zise Grace, cu duioșie.

– La revedere! strigă Honor.

Grace o privi încruntată, după care zise:

– Bun, Pru, Mercy, mergeți să vă aranjați părul, bine? O să mergem cu mama călare în parc după ora prânzului.

Mercy se ridică de la masă, spunând:

– Pot să călăresc eu roibul?

– Întreabă-l pe domnul Buckley, răspunse Grace, arătând cu degetul spre ușă, semn să venise momentul să plece. În timp ce Mercy

și Prudence ieșiră din cameră. Grace îi zâmbi cu amabilitate valetului care venise să le servească în dimineața aceea. Mulțumesc, Fitzhugh. Eu și sora mea putem să ne descurcăm singure de aici.

Fitzhugh le așteptă pe cele mici să iasă din cameră, după care închise ușa în urma lui.

Odată rămase singure, Grace întoarse încet capul și o sfredeli pe Honor cu ochii ei căprui, care începu să mănânce înfometată din farfuria ei, prefăcându-se că nu bagă de seamă.

– Ce-ai făcut? o întrebă Grace.

– Nimic, zise Honor, zâmbind timid, fără să se poată abține. Bine, fie, am cumpărat o bonetă, spuse ea, după care mai luă o gură de brânză.

– Și, atunci, de ce e Monica așa de supărată?

– Presupun că e supărată pentru că... pentru că e aceeași bonetă pe care și-o comandase ea, zise Honor, cu un zâmbet larg.

Grace făcu ochii mari, după care izbucni în râs.

– Dumnezeule, n-ai să te înveți niciodată minte! O să ne bagi în necaz!

– Nu e adevărat. Învăț foarte repede.

– Honor! exclamă Grace, încă râzând. Am stabilit că nu o mai superi.

– Dumnezeule, cum e posibil să se supere așa din cauza unei bonete? exclamă Honor, împingând farfuria pe masă. Am văzut-o pur și simplu în vitrină la Lock and Company și mi s-a părut foarte drăguță. Vânzătoarea nu s-a ferit să-mi spună că, deși domnișoara Monica Hargrove și-o comandase în urmă cu o lună, nu mai venise să plătească factura. Stătea pur și simplu în vitrină, Grace, o bonetă atât de frumoasă și, ca să fiu sinceră, într-o paletă cromatică ce nu se potrivește deloc cu tenul palid al Monicăi. Și să nu uităm de toate cheltuielile pe care le-au suportat bieții oameni pentru confecționarea ei, bani pe care nu i-au mai primit din partea ei! Vânzătoarea s-a arătat încântată să mi-o vândă, desigur. Și, ca să fiu sinceră, nu mă interesează câtuși de puțin că și-o comandase Monica. Nu pot s-o sufăr! Știi ce mi-a spus aseară? zise ea, dându-se mai aproape de sora ei. Mi-a spus: „Știu ce-ți poate pielea, Honor Cabot", zise Honor, cu o voce batjocoritoare și amenințătoare, „dar n-o să-ți meargă cu mine. Eu și Augustine suntem pe punctul de a ne căsători și nu ai cum să ne oprești. Și după ce o să ne căsătorim, ascultă la mine, se prea poate

să stai într-o căsuță din Cotswolds, unde n-o să ai nevoie de bonete elegante!"

Acestea fiind spuse, Honor se lăsă pe spetează și așteptă efectul vorbelor sale.

Grace icni șocată.

– În Cotswolds! Ar putea la fel de bine să ne izgonească în deșertul african, e la fel de rău! Oh, Honor, exact de asta ne era teamă, și uite ce ai făcut!

Honor pufni și mai luă o bucată de brânză.

– Chiar crezi că Monica poate să-l influențeze într-atâta pe Augustine? Chiar nu crezi că ține și el la surorile lui?

– Exact! răbufni Grace. Tocmai asta cred, că are mare influență asupra lui! E adevărat, Augustine ține mult la noi, dar după moartea contelui, chiar ești atât de naivă să crezi că Monica va fi dispusă să împartă locuința Beckington, casa Longmeadow de la țară sau orice altceva cu noi?

Honor oftă. Adevărul era că nimeni nu avea să se aștepte ca un conte proaspăt numit și chiar mai proaspăta lui soție să o primească în casa lor pe cea de-a treia soție a tatălui său mort, împreună cu cele patru fiice ale sale. Grace avea dreptate, dar Monica era atât de... insuportabilă! Și atât de perfectă, atât de modestă, atât de sfioasă, atât de drăguță!

– Nu poți să te gândești doar la tine, zise Grace. Ce-o să se aleagă de Prudence și de Mercy? Sau de mama?

Mamei lor nu avea să-i fie ușor să găsească un nou soț dispus să ia în grijă patru fiice necăsătorite, mai ales având în vedere stilul de viață cu care erau obișnuite, precum și așteptările legate de zestrele lor. Femeile Cabot intraseră în această căsătorie cu puțini bani, care nu ar fi putut niciodată să acopere zestrea pentru patru fete. Depindeau în totalitate de conte.

Mai mult decât atât, fetele Cabot riscau să fie luate în derâdere de înalta societate de îndată ce cineva avea să-și dea seama de temerile pe care Grace și Honor le aveau în legătură cu mama lor, cum că începuse să-și piardă mințile, încet, dar sigur. Totul începuse cu doi ani în urmă, după o călătorie în Longmeadow. Mama lor fusese implicată într-un accident, după ce șareta în care călătorea se răsturnase, aruncând-o în drum. Din punct de vedere fizic, contesa își revenise, dar, din clipa aceea, Honor și Grace începuseră să-și dea seama că ceva nu era în regulă cu ea. Cel mai adesea, se întâmpla

să uite lucruri. Dar mai erau şi alte semne, mai puţin subtile. Odată, le povestise în detaliu cum o văzuse pe sora ei la Vauxhall, ca şi cum aceasta ar mai fi fost în viaţă. Altă dată, nu mai reuşise sub nici un chip să-şi amintească titlul contelui.

În ultimul timp însă, starea mamei lor dădea semne să se înrăutăţească. De cele mai multe ori avea mintea limpede şi nu se dezlipea de la căpătâiul soţului său. Alte dăţi, obişnuia să pună aceeaşi întrebare de mai multe ori sau să facă referire la vremea de afară de trei sau patru ori în doar câteva minute. Odată, când Honor încercă să stea de vorbă cu mama ei despre pierderile tot mai dese de memorie, mama ei se arătă şocată de spusele ei, chiar iritată. Ba chiar o acuză pe Honor că ea era cea care începuse să-şi piardă minţile.

– Şi nu cred că e cazul să-ţi mai spun că, de două zile, contele nu s-a mai dat jos din pat, adăugă Grace.

– Ştiu, ştiu, zise Honor, mohorâtă, ghemuindu-se cu picioarele pe scaun. Grace... m-am tot gândit, spuse ea, precaută. Cum ar fi dacă Monica nu s-ar căsători cu Augustine...

– Bineînţeles că o va face, i-o reteză Grace. Augustin e îndrăgostit până peste cap. Umblă după ea ca un căţeluş.

– Dar dacă... dar dacă Monica s-ar lăsa ademenită de o avere mai mare?

– Poftim? întrebă Grace, făcând ochii mari. Cum? De ce?

– Hai să presupunem că s-ar lăsa ademenită. Astfel, am avea timp să ne punem pe picioare. Uite ce, Grace, dacă moare contele, Augustine o să se însoare cu ea în cel mai scurt timp, şi atunci ce-o să se aleagă de noi? Dar dacă ar fi să nu se mai căsătorească...

– Uiţi că Augustine o iubeşte? întrebă Grace, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

– Nu am uitat. Dar el e bărbat, nu-i aşa? O s-o dea uitării şi o să-şi găsească pe alta.

– Augustine al nostru? răbufni Grace, şocată de cele auzite. Monica Hargrove este prima femeie la care s-a uitat vreodată în viaţa lui şi, chiar şi aşa, i-a luat ani întregi să facă primul pas!

– Ştiu, zise Honor, oftând. Încerc doar să mă gândesc la o modalitate prin care să amânăm puţin căsătoria asta.

– De ce?

– Nu m-am gândit la toate, recunoscu Honor.

Grace o cercetă îndeaproape pe sora ei, după care începu să clatine din cap.

– E ridicol. Ce prostie! Monica n-o să dea pasărea din mână. Orice s-ar întâmpla cu Augustine, Monica tot n-o să renunțe la el. Și în plus de asta, am eu un plan mai bun.

– Ce anume? întrebă Honor, sceptică.

Grace își îndreptă spatele și spuse:

– Trebuie să ne căsătorim noi primele. În cel mai scurt timp. Dacă ne căsătorim, soții noștri nu vor avea de ales decât să le ia în grija lor pe surorile și pe mama noastră după moartea contelui.

– Și spuneai de mine că sunt ridicolă? mormăi Honor. Chiar crezi că e așa ușor să găsești un soț? Cu cine ai vrea tu să ne căsătorim?

– Domnul Jett...

– Nu! răbufni Honor. E un plan îngrozitor, Grace. În primul rând, nici una dintre noi nu are vreun pretendent. În al doilea rând, eu nu vreau să mă căsătoresc acum. Nu vreau să am grijă de un bărbat sau să-i fac pe plac, după care să fiu alungată la țară, unde nu există picior de societate, doar pentru că așa vrea el.

– Ce tot spui acolo? Pe cine știi tu care să fi fost alungată la țară? întrebă Grace, nedumerită. Honor, chiar vrei să-mi spui că n-ai de gând să te căsătorești? Să ai parte de dragoste, companie și copii?

– Ba da, răspunse Honor, fără să fie prea convinsă.

Adevărul era că îi plăcea libertatea de care se bucura. Nu se gândea cu entuziasm la căsătorie și la copii, așa cum păreau să o facă alte femei de vârsta ei.

– Doar că, în clipa de față, nu sunt îndrăgostită de nimeni și nu vreau să mă căsătoresc doar pentru că asta se așteaptă de la mine. Mă deranjează teribil să știu că lumea se așteaptă să facem după cum ni se spune, să ne căsătorim cu cutare bărbat sau să acceptăm cutare propunere, zise ea, gesticulând iritată. De ce? Suntem femei libere. Ar trebui să fim libere să alegem și să facem după bunul-plac, așa cum le este permis bărbaților.

– Doar că noi avem alte persoane care se bazează pe noi, spuse Grace, făcând referire la Prudence și la Mercy.

Gândul acela o făcu pe Honor să uite pentru câteva clipe de patosul ei în privința egalității dintre sexe.

– Și în plus de asta, percepția ta este întunecată de faptul că ai fost refuzată de Rowley...

– N-aș spune că m-a refuzat, dădu Honor să puncteze, dar Grace îi făcu semn să tacă.

– Nu ți-am spus-o ca să te supăr. Dar ăsta e adevărul, Honor, nu gândești limpede. Nu ești dispusă să lași pe nimeni să se apropie de tine.

Înainte ca Honor să apuce că contrazică spusele ridicole ale surorii sale, Grace adăugă:

– Deci suntem de acord, trebuie să facem ceva.

– Da, desigur, suntem de acord. Tocmai de aceea vreau să o ispitesc pe Monica cât mai departe de Augustine. Și deja am în minte bărbatul care mă va ajuta să fac asta.

– Cine? întrebă Grace cu scepticism.

Cu zâmbetul pe buze, Honor se minună de propria idee strălucită.

– George Easton!

Grace făcu ochii cât cepele și rămase cu gura căscată. Abia reuși să-și găsească cuvintele.

– Ai luat-o razna de tot?

– Nu, răspunse Honor, singură pe ea. Este bărbatul perfect.

– Vorbim despre același George Easton de la care ai reușit să câștigi o sută de lire în urma partidei aceleia scandaloase din Southwark?

– Da, zise Honor, foindu-se în scaun, ușor agitată.

Grace scoase un sunet de nervozitate sau de șoc, Honor nu-și dădu tocmai seama, după care sora ei se ridică brusc și făcu un cerc complet în spatele scaunului ei, cu mâna la spate, cu trena rochiei de muselină atârnând ușor în urma ei. După câteva clipe, se întoarse din nou cu fața spre Honor, cu brațele încrucișate la piept și se uită lung la ea.

– Am înțeles bine, te referi la fiul ilegitim autoproclamat al răposatului duce de Gloucester? Cel care pierde averi pe cât de repede le câștigă?

– Da, răspunse Honor, încrezătoare în ideea ei. E chipeș, e nepotul regelui și după cum știm deja, momentan are buzunarele pline.

– Dar e un bărbat ilegitim. Și fără nici un fel de relații! Chiar dacă toată lumea crede că este cu adevărat fiul răposatului duce, acesta nu l-a recunoscut niciodată. Și unde mai pui că actualul duce, fratele vitreg al lui Easton, dacă e să ne luăm după ce zice lumea, îl detestă din tot sufletul și nu permite nimănui să vorbească despre el! Honor, pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul acesta nu se bucură de privilegiile presupusei sale paternități! Monica Hargrove

n-o să renunțe niciodată la titlul de Beckington pentru el, nici în ruptul capului.

– Ba s-ar putea să o facă, se încăpățână Honor. Depinde de capacitatea lui de seducție.

Grace făcu ochii mari și se prăbuși pe scaun, cu mâinile pe genunchi, fără să-și ia privirea de la sora ei.

– Ce idee periculoasă și ridicolă! Trebuie să-mi promiți că n-ai de gând să faci ceva atât de josnic.

– Josnic? Honor nu putea să înțeleagă cum se făcea că Grace nu voia să înțeleagă cât de minunat era planul ei. Vreau doar să o ademenească, nu să o compromită în vreun fel! Trebuie doar să-i dea de înțeles că sunt și alți bărbați interesați de ea și, astfel, poate că o să fie curioasă să mai exploreze unele variante înainte de a se căsători cu Augustine. Mi se pare o idee pur și simplu genială. Vrei să spui că ideea ta e mai bună?

– E mult mai bună, răspunse Grace, cu patos. Dacă tu nu ai de gând să te căsătorești, am să o fac eu.

– Ah, și ai primit vreo cerere în căsătorie despre care să nu-mi fi spus și mine?

– Nu, răspunse Grace, iritată. Dar am câteva idei.

– Cum ar fi?

– Nu-ți bate tu capul cu asta, zise Grace. Vreau doar să-mi promiți că n-o să faci nimic atât de nechibzuit.

– Bine, fie, răspunse Honor, plictisită. Promit, făgădui ea pe un ton dramatic, după care își luă din nou farfuria. Sunt lihnită.

Adevărul era că Honor chiar intenționa să-și țină promisiunea. Adevărul era că ea întotdeauna avea de gând să-și țină promisiunile.

Doar că întâmplarea făcu ca, în după-amiaza aceea, să dea nas în nas cu George Easton.

Capitolul 3

Finnegan, majordomul-servitorul-valetul lui George Easton, îi călcase haina elegantă, într-o nuanță de cafeniu, vesta cu auriu și cafeniu, dar și lavaliera cafenie. Le lăsase atârnate la vedere, deasupra

lavoarului, blocându-i astfel oglinda, lamele de ras, periile și butonii pe care îi ținea acolo.

Înainte să-l cunoască pe Finnegan, George își dusese mulțumit existența alături de doi servitori, o bucătăreasă și o menajeră, însă amanta lui, Lady Dearing, îl implorase să îl angajeze pe Finnegan după ce soțul ei îl dăduse afară. Lady Dearing îi mărturisise că fusese vorba despre o măsură de austeritate. George era destul de familiarizat cu acest concept de austeritate, cu care făcuse cunoștință în repetate rânduri în cei treizeci și unu de ani de viață.

George află adevăratul motiv al concedierii subite a lui Finnegan abia la câteva săptămâni după ce îl angajase. Se părea că și Finnegan fusese invitat în patul lui Lady Dearing. George se așteptase la asta din partea nerușinatei cu păr auriu, desigur, dar chiar cu *valetul?* Era prea de tot. Totuși, până să ajungă să afle, George începuse să se obișnuiască cu Finnegan. Așa că se descotorosi rapid de amantă și îl păstră pe majordom.

Chiar când termina de îmbrăcat, Finnegan apăru în pragul ușii dormitorului, cu o pălărie în mână.

– Ce ai acolo?

– Pălăria dumneavoastră.

– Văd și eu că e pălăria mea. De ce mi-ai adus-o?

– Aveți o întâlnire cu domnul Sweeney, după ce a rămas stabilit să vă întâlniți cu domnișoara Rivers și cu domnișoara Rivers la grajdurile Cochran. Le-ați invitat pe cele două domnișoare la o plimbare călare.

George se uită lung la el.

– Chiar așa? Când am lansat această invitație?

– Aseară, așa se pare. Servitorul familiei Rivers a adus mai devreme un bilet din partea domnișoarelor, în care acceptau cu entuziasm invitația, zise el, zâmbind.

Sau rânjind. George nu reușea niciodată să-și dea seama.

Nu-și amintea să le fi lansat vreo invitație, dar adevărul era că întrecuse puțin măsura seara trecută, la Coventry House Club, un club pentru bărbați ca el, frecventat de negustori și de domni de societate, care, la fel ca George, aveau buzunarele pline la masa de noroc, o pasiune pentru whisky și o plăcere pentru țigările făcute din tutun american. Tocmai opusul atmosferei simandicoase pe care se aștepta să o găsească la clubul White, de pe St. James.

Tom Rivers, fratele celor două domnișoare, fusese și el la Coventry House în seara precedentă, iar George își aducea vag aminte de multă băutură și râsete.

– Dumnezeule, mormăi el, după care se ridică și întinse mâna după pălărie.

Coborî ușor treptele acoperite cu covoare groase ale impunătoarei locuințe din Mayfair pe care o cumpărase discret de la ducele de Wellington. Ducele nu ar fi vrut să-și vândă proprietatea unuia ca George, adică fiului nelegitim al unui duce și fratele vitreg al unui duce care îl disprețuia din tot sufletul, dar nu putuse să refuze banii pe care îi oferise George.

Casa era cu adevărat deosebită chiar și pentru standardele Audley Street din Mayfair. În holul de la intrare, un imens candelabru de cristal atârna din tavanul înalt, iar scările coborau în jurul lui. Pereții tapetați cu mătase erau împodobiți cu tablouri și portrete, toate achiziționate de duce.

Azi, George abia dacă le observă, însă adesea obișnuia să le cerceteze îndeaproape, încercând să zărească orice fel de asemănare cu el însuși. La urma urmei, oricare dintre personajele acelea putea să-i fie înaintaș, conta prea puțin despre cine era vorba. Când ești fiul unui duce și al unei menajere modeste, o menajeră pe care ducele avusese grijă să o trimită departe de el după ce descoperise sarcina, poți să fii sigur că vei da de multe uși închise și de nenumărate tăceri incomode în încercarea de a afla mai multe despre trecutul tău.

Barns, lacheul, se grăbi să-i deschidă ușa înainte ca George să ajungă în dreptul ei. Era opera lui Finnegan. Finnegan era singurul om din viața lui George, de acum și dintotdeauna, care se comportase față de el ca și cum s-ar fi aflat în prezența strănepotului unui rege și nepotului unui alt rege. Cu toate acestea, George nu era tocmai convins că-i plăcea asta. Ar fi preferat să deschidă singur ușa. Ar fi preferat să pună singur șaua pe cal, mai ales că o făcea rapid, dat fiind faptul că învățase să o facă în tinerețe, pe când lucrase în grajdurile regale, în timp ce mama lui curăța oalele de noapte.

– Mulțumesc, Barns, îi zise George.

Era cu un cap mai înalt decât lacheul său. George era înalt, precum membrii familiei regale, doar că era robust, din partea familiei mamei sale, oameni care munciseră toată viața cu mâinile și cu spatele. În casa Montagu era un tablou al tatălui său, pe care George îl studiase de câteva ori. I se părea că moștenea nasul subțire

și aristocrat al tatălui său, bărbia lui puternică, dar și părul castaniu al mamei și ochii ei de un albastru palid. Ceilalți copii care lucrau și ei în grajdurile regale obișnuiau să-l numească corcitură. Nici pe departe nepotul unui rege.

Calul lui George aștepta pe strada pietruită din fața casei. Îi aruncă un bănuț băiatului care ținea frâiele, iar acesta îl prinse imediat, pe deasupra grumazului calului, după care bagă moneda în buzunar și îi întinse frâiele.

– Neața, domnule! zise el, după care își luă tălpășița, înapoi spre grajduri.

George își puse pălăria pe cap, încălecă, după care porni la pas, pe calul său, pe Audley Street.

Un sfert de ceas mai târziu, ajunse la biroul companiei Sweeney and Sons. Sam Sweeney, avocatul și agentul său, îl întâmpină cu un zâmbet larg.

– Ce e cu fața asta? întrebă George, întinzându-și pălăria unei doamne mai în vârstă, care purta o bonetă cu dantelă, în hol.

– E o expresie de bucurie, de fericire, răspunse domnul Sweeney, strângându-i mâna cu căldură. Intră, domnule Easton. Am vești foarte bune.

– Ați găsit corabia? A ajuns în port?

– Nu chiar, zise domnul Sweeney, în timp ce îl conduse pe George în biroul său.

După ce intrară, își scoase batista și șterse scaunul de piele, într-un gest teatral, după care îi făcu semn să se așeze.

După ce George se așeză, domnul Sweeney spuse:

– *St. Lucia Rosa* e în port. Eu însumi am stat de vorbă cu căpitanul corabiei. Mi-a confirmat că Godsey și echipajul lui au reușit să ajungă în India și că planul este să plece o săptămână mai târziu spre Anglia. Ceea ce înseamnă că, în decurs de o săptămână, ar trebui să fie în port.

George răsuflă ușurat. Investise o mare parte din averea sa în corabia aceea și nu ar fi putut să suporte gândul că avea să piardă totul, că avea să fie nevoit să o ia de la capăt.

– Și să nu uităm că Godsey este un căpitan cu multă experiență, îi reaminti Sweeney.

Sweeney fusese cel care îl găsise pe Godsey. George avea încredere în judecata lui. El și Sweeney lucrau deja de mulți ani împreună, începând prin a investi banii pe care George îi primise din partea

ducelui de Gloucester după moartea acestuia, cu câțiva ani în urmă. Fusese singurul gest din partea tatălui său. Nu fusese vorba despre o sumă mare, doar de încercarea ducelui de a-și ușura conștiința încărcată, știindu-se la un pas de moarte. Tot restul averii îi revenise lui William, fratele vitreg al lui George, frate pe care George îl întâlnise o singură dată și care nu se ferise să îi interzică lui George Easton să pună piciorul în vreuna dintre instituțiile londoneze din care făcea el parte.

George se obișnuise să nu pună la suflet dezamăgirea de a fi judecat de circumstanțele nașterii sale, de a fi numit mincinos, escroc, disperat să pună mâna pe averea lui Gloucester. În schimb, încercase să-și construiască un renume, motiv pentru care investise o sumă mare de bani în cea mai recentă afacere a sa: import de bumbac din India.

O afacere foarte riscantă, dar astfel reușise să facă avere, asumându-și riscuri și ocupându-se cu atenție de ele. Odată cu averea sa, și încrederea în sine începuse să crească. Femeile îl simpatizau, dar el avea grijă să nu dezvolte sentimente pentru ele. Ca un adevărat bărbat, căuta satisfacția oriunde, însă avea grijă să le țină pe toate la distanță. Pentru că, adevărul era că, pentru cei din jurul lui, nu avea să fie niciodată altceva decât un copil din flori.

George era perfect conștient de locul său în lume. Și spera să reușească curând să și-l extindă în negoțul cu bumbac.

În urma războiului cu Franța, bărbați precum George avuseseră prilejul de a descoperi un potențial comercial nebănuit. În urmă cu doi ani, bătuse palma cu un negustor indian, ca să importe împreună bumbac în Insulele Britanice. O afacere riscantă, care ar fi putut să dea greș în repetate rânduri. Dar așa era hotărât George să-și trăiască viața. Asumându-și riscuri. Riscuri cât se poate de mari. Îi plăcea teribil să trăiască la risc, sentimentul acela îl ținea alert, îl făcea să simtă ca și cum trăia pe muchie de cuțit.

Prima oară când reușise să importe bumbac, îl cuprinsese o stare de euforie. Încărcătura de bumbac ajunsese la timp, după cum era în plan, iar George făcuse un profit uriaș. Hotărâse să-și capitalizeze acel prim pas în negoț cumpărându-și o corabie și un echipaj, menite să aducă și mai mult bumbac în Anglia.

Era de departe cel mai mare risc pe care și-l asumase vreodată. Echipajul ar fi putut foarte bine să pună mâna pe întreaga încărcătură și să o vândă ei înșiși. Sau, la fel de bine, corabia ar fi putut

să se scufunde pe drum. Sau să fie prădată de pirați. Riscurile erau nenumărate, mai multe decât și-ar fi putut imagina el vreodată dat fiind că nu călătorise niciodată pe mare. Dar dacă aventura sa urma să aibă sorți de izbândă, răsplata avea să facă din el un bărbat incredibil de bogat. Și dacă nu... Ei bine, avea să găsească el o altă soluție.

Ar fi putut oricând să o ia de la capăt.

El și Sweeney își făcură planuri despre cât de repede să vândă bumbacul odată ce urma să ajungă, iar George plecă din biroul acestuia mult mai liniștit decât la venire.

Gemenele, domnișoara Eliza Rivers și domnișoara Ellen Rivers, îl așteptau deja la grajdurile Cochran. Acestea erau însoțite de o femeie ursuză despre care George presupuse că era guvernanta lor, dat fiind faptul că tinerele domnișoare aveau o vârstă fragedă, lucru care i se păru teribil de amuzant lui George, care tocmai împlinise treizeci și unu de ani. Dar tinerele se arătară emoționate și pline de viață în după-amiaza aceea răcoroasă, amândouă rumene în obraji.

– Dumnezeule, zise George, mă uit la voi și nu pot să-mi dau seama care e mai drăguță decât cealaltă.

Fetele începură să chicotească, iar râsul lor îl făcu să zâmbească, ducându-l cu gândul la primăvară. Porni bucuros cu cele două păsărele spre Rotten Row, caii lor mai mici mergând la pas pe lângă armăsarul lui pursânge, încercând să țină pasul.

George își dădu repede seama că celor două tinere debutante le făcea plăcere să își completeze una celeilalte frazele, lui fiindu-i astfel mai greu să le urmărească. Brusc, în timp ce calcula câți pași mai avea până să se întoarcă cu cele două tinere domnișoare la grajduri, pentru că îi făcea plăcere să își pună mintea la încercare cu astfel de probleme matematice din când în când, tresări când văzu un nor albăstrui care se îndrepta direct spre el într-o viteză periculoasă.

Se aplecă în șa, încercând să zărească mai bine norul albastru, când își dădu seama că era o femeie care galopa atât de nebunește încât, preț de o clipă, se temu că armăsarul o luase la goană cu ea călare. Tocmai când era pe punctul de a goni în urma animalului ca să sară în apărarea femei, aceasta opri fix în fața lor, cu un zâmbet larg.

– Bună ziua, domnișoară Rivers. Și domnișoară Rivers, zise ea, oprindu-se să-și tragă sufletul, ducându-și mâna acoperită de mănușă la pălărie.

Cele două domnișoare rămaseră atât de șocate de apariția ei încât nici măcar nu reușiră să-și găsească cuvintele, însă George o recunoscu într-o clipită; era Honor Cabot.

– Domnule Easton! exclamă ea, surâzătoare, de parcă abia atunci îl văzuse. Ce mă bucur să te revăd!

– Domnișoară Cabot, zise el, salutând-o cu o mișcare scurtă din cap. Ne-ai speriat.

– Chiar așa? întrebă ea, amuzată. Îmi cer scuze, nu am vrut să vă sperii. Am venit cu bătrâna mea iapă, să-și dezmorțească picioarele, zise ea, bătând-o ușor pe gât, cu entuziasm. Domnișoarelor, ce mai fac părinții voștri? întrebă ea.

– Sunt bine, mulțumesc, răspunse una dintre ele.

– Mă bucur să aud asta. Nu am vrut să vă deranjez, vă las să vă continuați plimbarea, spuse ea. Îmi cer din nou scuze că v-am speriat.

– Nu e nici o problemă, zise cealaltă geamănă.

– Să aveți o zi bună! le ură domnișoara Cabot, iar când întoarse privirea spre George, acesta citi un surâs seducător pe buzele ei. La revedere, domnule Easton, spuse ea, uitându-se lung la el, după care se întoarse și dădu să plece.

În mod ciudat, George se simți dezmierdat de privirea ei.

Brusc, domnișoara Cabot apucă frâiele și aruncă o privire peste umăr.

– Îmi cer scuze, tocmai mi-a venit o idee! Domnule Easton, am înțeles că și dumneata ești invitat la Gunter's Tea Shop în după-amiaza aceasta, de la ora cinci, alături de fratele meu, Lord Sommerfield.

Alături de Sommerfield? Nici gând. George nu avea ce discuta cu astfel de bărbați delicați, care preferau cărțile în detrimentul sporturilor. O privi nedumerit, neînțelegând de unde pornise confuzia.

– Ești bun să-i transmiți un mesaj din partea mea? Nu mai apuc să-l văd astăzi, am alte întâlniri planificate.

– Nu cred că...

– Dacă nu te deranjează, se grăbi ea să adauge, ai putea să-i transmiți că o să trec să-l iau cu trăsura contelui pe la cinci și jumătate? Nu aș vrea să-l deranjez în timpul întâlnirii.

George deschise din nou gura să-i explice că îl confundase cu siguranță cu cineva care chiar avea obiceiul să ia ceaiul în ceainării, dar fata i-o reteză din nou:

– Mulțumesc. Nu uiți, bine? La cinci și jumătate în față la Gunter's Tea Shop. Eu am să aștept în trăsura contelui.

În clipa aceea, George se întrebă șocat dacă nu cumva domnișoara Cabot încerca să stabilească o întâlnire cu *el*.

Nu. Imposibil. Nu se cuvenea din partea unei tinere domnișoare cuviincioase. Dar iată că tocmai o făcuse. Oare ce voia de la el? Era de necrezut. Și de-a dreptul contrariant.

– Cu siguranță o să-i transmit mesajul, zise el. La cinci și jumătate. N-am să uit.

– Mulțumesc, răspunse ea, zâmbind, după care se întoarse, apucă frâiele și porni la galop, prinzându-i din urmă pe ceilalți călăreți de pe drum.

George aruncă o privire spre domnișoara Eliza Rivers, care se uita lung la el.

– O cunoști pe domnișoara Cabot?

– Da, am făcut cunoștință, răspunse el, fără să mai dea și alte detalii. Mergem? întrebă el, după care porni călare la pas, minunându-se de vremea frumoasă de afară.

Chiar dacă nu făcuseră cunoștință în adevăratul sens al cuvântului. O cunoscuse, într-adevăr, în Southwark, unde fusese vrăjit și jucat pe degete.

Un lucru era cert – lui George Easton nu-i plăcea să piardă.

Și dacă era un lucru pe care îl ura mai mult decât să piardă era să piardă în fața unei femeie frumoase.

Și, dacă era un lucru pe care îl ura și mai mult decât să piardă în fața unei femeie frumoase era să piardă în fața unei femei frumoase de față cu toată lumea, și asta doar pentru că nu reușise să-și ia ochii de la bustul ei generos, în loc să stea cu nasul în cărțile din mână.

Nu avea nici cea mai mică idee despre intențiile domnișoarei Cabot, dar era hotărât să se prezinte la ceainărie în după-amiaza

aceea. Era un gest îndrăzneț din partea ei să pună la cale o întâlnire între patru ochi. Departe de privirile iscoditoare.

Nici un bărbat nu ar fi refuzat o astfel de invitație, cu atât mai puțin George Easton.

Capitolul 4

Honor se îmbrăcă cu grijă pentru întâlnirea ei cu domnul Easton. Nu voia să-i dea vreo impresie greșită, căci oricum își asuma un mare risc. Își aminti de felul în care se uitase la ea în Southwark, dezmierdând-o cu privirea, fără nici o jenă.

Trebuia să se îmbrace cu ceva discret. Rezervat. Alese o rochie albă, cu guler ridicat, cu ornamente verzi și cu o haină scurtă, într-o nuanță de verde-închis. Completă ținuta cu o bonetă cu dantelă tot verde și cu o pereche de mănuși de culoare verde-închis.

Se cercetă îndelung în oglinda de deasupra măsuței de toaletă. Arăta bine, nimeni nu avea să creadă că se ducea la Gunter pentru altceva decât o ceașcă de ceai sau o înghețată. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că își dăduse întâlnire cu un domn, neînsoțită.

– Nici vorbă, șopti ea, zâmbindu-și în oglindă.

Dar era un zâmbet forțat. Ca și cum buzele ei știau ce punea la cale.

Aruncă niște monede în săculețul cu mărgeluțe pe care i-l făcuse Prudence, după care coborî treptele, având grijă să o evite pe Grace. Apoi, îl rugă pe domnul Hardy, majordomul familiei Beckington, să aducă trăsura. În timp ce aștepta în hol, Augustine intră pe ușă.

– Honor! exclamă el, surprins să o vadă acolo. Te pregătești să ieși în oraș?

– Merg la ceai, răspunse ea, cu seninătate, sperând să nu lase să se vadă cât era de neliniștită. Ne vedem la cină?

– La cină? Nu, mi-e teamă că nu, răspunse el, întinzându-i pălăria lui Hardy, după care se grăbi să adauge, pe un ton mândru: În seara asta iau cina cu domnișoara Hargrove și cu părinții ei. Aruncă apoi o privire spre Hardy, după care șopti tare: Vrei să-ți spun un secret?

– Cum să nu? Îmi plac la nebunie secretele!

Augustine își îndreptă vesta care se ridicase din nou pe burtă și vorbi cu o sclipire în ochi și cu zâmbetul pe buze:

– Nu i-am zis nimănui, dar tata e de acord cu mine că ar trebui să mă căsătoresc cu domnișoara Hargrove la primăvară.

Honor tresări. Nu-și imaginase vreo clipă că Augustine urma să se căsătorească înainte de moartea contelui.

– În primăvara asta?

– Da, așa-i că e minunat? După ce i-am explicat tatei că domnișoara Hargrove este nerăbdătoare să se căsătorească, la fel ca mine, bineînțeles, tata și-a dat seama că starea lui ar putea să se întindă pe multe luni și că nu are nici un rost să amânăm la nesfârșit. Și ceva mă face să cred că vrea să mă vadă însurat înainte să se producă... inevitabilul.

Honor încercă să-și mascheze șocul cu un surâs larg și binevoitor.

– Aș vrea foarte tare să anunțăm deja data nunții la petrecerea noastră anuală din Longmeadow, adăugă el, încântat.

Familia Beckington obișnuia să găzduiască anual o petrecere la conacul de la țară, în Longmeadow, înainte de deschiderea sesiunii parlamentului. Conacul în stil georgian avea treizeci de camere de oaspeți, și cel puțin o sută de invitați participau în fiecare vară.

– E ocazia perfectă, nu-i așa? zise el, fericit.

– Așa e, răspunse Honor, cu gândul în altă parte.

Petrecerea de la Longmeadow urma să fie peste trei săptămâni.

– Monica e puțin neliniștită. Dar am liniștit-o spunându-i că nu are ce de să-și faci griji, că surorile mele sunt cât se poate de binevoitoare, zise el, încolțind-o cu privirea.

– Mai ales în preajma prietenilor dragi, zise Honor.

În mintea ei, Monica nu se încadra în categorie asta, dar nu consideră necesar să împărtășească acest lucru cu fratele ei.

Augustine aruncă o privire spre Hardy, după care se dădu mai aproape de Honor și îi șopti:

– Cred că îi e teamă că voi patru o vedeți ca pe o intrusă în sânul familiei noastre fericite. Am asigurat-o că nu e nici vorba de așa ceva. A răsuflat ușurată și mi-a reamintit că, în orice caz, cât de curând și voi urmează să vă căsătoriți, spuse Augustine, cu zâmbetul pe buze. Nu aș vrea să vorbesc în numele ei, dar sunt sigură că i-ar face mare plăcere să vă ajute să aveți parte de un final fericit.

– Sunt sigură de asta, răspunse Honor, cu toată sinceritatea.

– Ar trebui să te gândeşti la asta, Honor. Nu poţi să trăieşti toată viaţa sub aripa tatălui nostru, ţi-o spun din experienţă.

– Nu, desigur că nu. Carevasăzică, Monica începuse deja să planteze idei în mintea lui. Honor era hotărâtă să intervină, înainte de a fi prea târziu. Ce bucurie, îi spuse ea lui Augustine. Să faci bine să-i spui prietenei noastre că nu ne deranjează în nici un fel, zise ea, bătându-l uşor cu mâna pe piept.

În clipa aceea se deschise uşa şi intră unul dintre servitori.

– Bun, trăsura ta e pregătită, spuse Augustine, pe un ton vesel. Să îi transmit domnişoarei Hargrove urările tale de bine?

– Negreşit, insistă Honor, imaginându-se deja strangulând-o pe Monica.

– Să ai o zi frumoasă, draga mea soră! îi ură el.

– Şi tu, Augustine, zise Honor, după care rămase în urma lui, privindu-l îndepărtându-se fericit, fluierând. Apoi se întoarse spre uşă, iar Hardy veni să i-o deschidă. Domnul să fie cu noi, Hardy, spuse ea, trecând pe lângă el.

– Bine ziceţi dumneavoastră, domnişoară.

Honor îl zări pe domnul Easton de îndată ce trăsura coti pe Berkeley Square. Cum ar fi putut să nu-l vadă când avea o postură atât de impunătoare? Stătea sprijinit de un gard, cu gleznele încrucişate, cu braţele la piept, uitându-se lung spre oamenii care se plimbau prin piaţă. În noaptea aceea în Southwark nu rămăsese indiferentă la chipul lui frumos şi la prezenţa plină de virilitate. Acum înţelegea de ce umbla vorba prin Londra că era un mare cuceritor, cu nenumărate aventuri. Înfăţişarea lui trezi ceva în adâncul sufletului ei.

Honor deschise gemuleţul care dădea spre vizitiu.

– Jonas, opreşte, te rog, în faţă la Gunter's şi deschide portiera pentru domnul acela în haină neagră, cu vestă aurie, îi zise ea.

Vizitiul dădu colţul şi începu să încetinească. Honor îşi aranjă agitată boneta. Dar de îndată ce îşi aminti de Monica şi de nunta cea iminentă, prinse curaj.

O clipă mai târziu, auzi vocea groasă a lui Jonas. Portiera se deschise larg, iar domnul Easton, care stătea încă rezemat de gard, se aplecă uşor şi aruncă o privire înăuntru. Honor îl întâmpină cu un zâmbet.

– Bună ziua!

Se dezlipi de gard, înălțându-se în toată splendoarea lui. Ce bărbat înalt! Părea prea mare ca să încapă în trăsura ei, cu picioarele acelea musculoase, cu umerii lați. Se apropie de ea, cu o expresie enigmatică pe chip. La fel ca în seara aceea în Southwark, avea un fel anume de a o privi, de parcă ar fi putut să-i vadă cărțile din mână, de parcă ar fi putut chiar să-i citească gândurile. În seara aceea se simțise atât de tulburată, de parcă avusese fluturi în stomac.

Acum avu din nou aceeași senzație.

Se opri chiar în fața trăsurii, ridică din sprâncene și spuse:

– Tind să cred că fratele dumitale s-a dus altundeva la cină.

Honor încercă să-și liniștească emoțiile.

– Domnule Easton, vrei, te rog, să poftești în trăsură?

El se uită lung la ea, dezmierdând-o cu nonșalanță din privire, din cap până-n picioare. Citi un zâmbet vag pe buzele lui. Apucă mânerul și intră cu ușurință în trăsură, făcând-o să se legene când se așeză pe bancheta din fața ei, iar portiera se închise cu zgomot în urma lui.

Honor avusese dreptate; era prea mare pentru trăsura aceea. O încadră cu genunchii, reușind să ocupe toată bancheta cu trupul lui masiv. Se așeză comod, odihnindu-și brațul pe spătarul banchetei. Părea un lup care stătea la pândă.

– Domnișoară Cabot, o salută el cu o mișcare scurtă din cap.

– Ce mai faci, domnule Easton? Bătu în acoperișul trăsurii și spuse: Domnule Jonas, să dai, te rog, o tură de parc. Apoi, închise gemulețul și, cu zâmbetul pe buze, i se adresă oaspetelui său: Mulțumesc că ai venit.

– Cum aș fi putut să refuz o invitație atât de neobișnuită?

Avea o voce joasă și seducătoare, care o făcu să se cutremure de plăcere, până în adâncul ei.

Trăsura coti pe neașteptate, iar genunchiul domnului Easton se lovi de piciorul ei. Nu zise nimic, dar zâmbi, amuzat.

– Ei bine, domnișoară Cabot? întrebă el. Cum se face că am această onoare neașteptată de a mă plimba prin parc în trăsura familiei Beckington? Ai de gând să mă seduci? Dacă da, m-aș putea lăsa ușor convins, spuse el, lăsându-și privirea să-i alunece pe pieptul ei bine acoperit. Seducția mi se pare una dintre cele mai mari plăceri în viață.

Honor simți nevoia să-și coboare ochii ca să se asigure că avea toți nasturii închiși la haină.

Easton îți înălță privirea, spunând:

– Ei bine? Mor de curiozitate.

Brusc, Honor își simți palmele umede și, cu inima bubuind, nu reuși să-și găsească cuvintele. Doar că trebuia să-și facă curaj să vorbească în clipa aceea nechibzuită.

– Domnule Easton, am nevoie de o favoare.

George se uită lung la ea, ridicând din sprâncene.

– Din partea dumitale... Dacă ești bun să mă ajuți, spuse ea, zâmbind.

Domnul Easton o dezmierdă din nou din priviri, insistând din nou asupra pieptului.

– Crezi că ne cunoaștem atât de bine cât să-mi ceri o favoare? o întrebă, atingându-i piciorul cu vârful cizmei.

– Ei bine... ezită ea.

El zâmbi, de parcă ar fi știut că deținea controlul, căci singurul răspuns la întrebarea aceea era nu.

Avea dreptate, desigur. Singurul răspunse la întrebarea aceea era nu. Dar surâsul lui arogant fu cel care îi dădu curaj lui Honor.

– Unii oameni ar putea fi de părere că, fiind vorba de o sută de lire la mijloc, înseamnă că ne cunoaștem îndeajuns de bine.

Domnul Easton izbucni în râs. Honor remarcă ochii de un albastru deosebit, ca de mătase. Preț de o clipă se întrebă cum ar fi fost să se trezească cu bărbatul acela deasupra ei, oglindindu-se în ochii aceia albaștri.

– Bine punctat, domnișoară Cabot, zise el. Nu mi s-a mai cerut niciodată o favoare în felul acesta, dar dumneata îmi ești atât de simpatică, că nu am cum să te refuz. Așa că, ridică-ți fusta, lasă-mă să văd valea pe care o să am plăcerea de a o dezmierda...

– *Poftim?* exclamă ea, șocată. Nu, nu, domnule Easton, ai înțeles greșit!

– Chiar așa? întrebă el, zâmbind.

– Da. Am nevoie de un altfel de favor. Nu... nu de *acela*, spuse ea, cu sufletul la gură.

El începu să râdă.

– Nu obișnuiesc să frecventez aceleași serate precum tinerele debutante.

Ce voia să spună cu asta? Honor făcu ochii mari. Plăcerea lăsă loc indignării.

– Dumnezeule, nu-ți cer să *dansezi* cu mine. N-am nevoie, am suficiente cereri de îndată ce calc pragul unei astfel de serate.

– Chiar așa? întrebă el, amuzat.

– Ce vreau să spun e că nu-mi stă în fire să dau întâlnire unor domni ca să îi rog să mă însoțească la o serată. Sau oriunde altundeva, se grăbi ea să adauge.

– Nu mi-a trecut vreo clipă prin cap că m-ai invita să te însoțesc la o serată, domnișoară Cabot. Am crezut că m-ai invitat pentru un motiv mult mai evident și mai... făcu o pauză și se uită, din nou, lung la ea, lingându-și buzele, după care adăugă: ... distractiv. Dar acum tind să cred că m-ai chemat aici ca să încerci să mă implici într-un complot duplicitar specific unei debutante. Iar asta, zise el, nu mă interesează câtuși de puțin.

Honor simți cum i-o ia inima la goană încercând să-și facă ordine printre gânduri.

– Ciudat, zise ea, încercând cu disperare să nu se gândească la ce era mai rău. Faci să sune ca și cum debutantelor le stă în obicei să comploteze împotriva altora.

Ceea ce, la drept vorbind, chiar asta încerca ea să facă în clipa aceea.

– Da, când nu sunt prea ocupate cu somnul. Haide, nu te jena, zise el, făcându-i semn să continue. Presupun că, de regulă, nu sunt împotriva favorurilor... mai ales dacă trag speranță că aș putea să profit și eu de pe seama lor, spuse el, lăsându-și din nou privirea să alunece spre bustul ei. Deschide-ți nasturii de la jachetă.

– Nici gând! exclamă Honor, șocată și excitată în același timp.

– În cazul acesta, nu mai avem ce discuta, spuse el, părând gata să ciocănească în tavan.

Honor se grăbi să se descheie la jachetă. El arcui o sprânceană. Încruntată, Honor își dezveli rochia.

George se lăsă pe spate, uitându-se lung la ea. Honor era obișnuită cu privirile insistente alte bărbaților. Doar că nu se simțise niciodată privită cu atâta patimă. Simți cum i se aprinse sângele în vene. Nu era tocmai sigură dacă se simțea dezgustată sau de-a dreptul excitată.

– Hmm... zise el, căzut pe gânduri, privind spre rochia ei cu guler înalt. Nu e tocmai o îmbunătățire.

Honor se grăbi să se închidă la jachetă.

– Domnule Easton, ți-am spus deja, nu te-am chemat aici pentru un flirt.

– Așa s-ar părea, spuse el. Ori asta, ori n-ai nici cea mai vagă idee cum să seduci un bărbat. Surâsul lui poznaș îi trimise un fior pe șira spinării. Și totuși, cred că ar putea fi plăcut pentru amândoi.

Honor abia dacă reuși să se adune. Imaginația începuse să-i joace feste.

– Bine, domnișoară Cabot, fie. M-ai făcut curios. Dacă n-ai de gând să mă lași să te port pe culmile plăcerii, atunci spune-mi, te rog, ce vrei de la mine.

„Liniștește-te", își spuse ea. Încercând să facă abstracție de inima care îi bătea cu putere, de focul care îi ardea în vine, de dorința de a se descotorosi de jachetă, spuse:

– N-am să te mint, domnule Easton. Aceasta favoare va necesita un pic de... persuasiune.

– Cu atât mai interesant, răspunse el, mutându-și privirea spre buzele ei. Mi-am dat imediat seama că ești o fată îndrăzneață, domnișoară Cabot. O tânără așa ca dumneata nu calcă pragul unui tripou din Southwark fără o doză nebună de curaj, zise el, zâmbind satisfăcut. La ce fel de persuasiune te referi? întrebă el, venind mai aproape de ea și apucând între degete panglica bonetei ei, mângâind catifeaua.

Honor îi smulse panglica dintre degete.

– Am nevoie să seduci pe cineva.

George întinse din nou mâna să apuce panglica și îi zâmbi atât de cuceritor că Honor simți cum i se înmoaie picioarele.

– Chiar asta încerc să fac, domnișoară Cabot.

Honor îi smulse din nou panglica din mână.

– Nu pe *mine*.

El începu să chicotească, iar Honor simți sunetul până în măruntaie.

– Păcat. Dar, presupun că ești oricum prea sensibilă. O cunosc pe domnișoara în cauză, e cineva pe care aș alege-o?

– Este vorba despre o cunoștință de-a mea, spuse ea, gata să-i explice tot.

Brusc, George Easton o prinse de încheietura mâinii, și Honor îi simți degetul cel mare pe venă. Oare putea să simtă cât de tare îi bătea inima? Inima i se opri în loc și fu cuprinsă o clipă scurtă de groază când văzu mâna care îi cuprinsese încheietura. Era enormă prin comparație cu brațul ei. Fusese atât de nesăbuită – nu avea nici cea mai mică idee dacă avea să-i facă rău, dacă ar fi vrut s-o forțeze...

– Ce tot spui acolo? o întrebă el, pe un ton mătăsos, frecându-și degetul pe încheietura ei.

Dumnezeule, nu putea să dea înapoi, deja dăduse uitării cuviința și decența.

– După cum am spus deja, am mare nevoie de dumneata, vreau să seduci pe cineva.

El îi ridică mâna, îi sărută încheietura prin deschizătura mănușii, după care ridică privirea cu un surâs cunoscător.

– S-ar părea că am mai mult succes în arta seducției chiar în trăsura asta, mai mult decât m-aș fi așteptat. Apoi, o trase spre el, cu o privire înflăcărată. Dacă nu e vorba să te seduc pe tine, vrăbiuțo, atunci *pe cine?*

– Pe domnișoara... domnișoara Monica Hargrove.

Domnul Easton se uită lung la ea. Brusc, îi dădu drumul și se lăsă pe spate.

– Pe domnișoara Hargrove, repetă el, parcă nevenindu-i să creadă.

Honor încuviință, răsuflând ușurată. Își duse mâna la inimă și trase adânc aer în piept.

– Dar nu e logodită cu Sommerfield?

Honor încuviință din nou.

– Cu fratele tău vitreg, spuse el, de parcă Honor nu ar fi știut că vicontele Sommerfield și Augustine erau una și aceeași persoană.

Când văzu că Honor nu mai spuse nimic, Easton izbucni în râs, lucru care o lăsă fără cuvinte.

– Nu pot să cred că vrei să faci ceva atât de urâcios!

– Urâcios? protestă Honor. Domnule Easton, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți cer să o compromiți. Te rog doar să îi atragi atenția în altă parte, spuse ea, gesticulând vag din mâini la referirea „în altă parte".

– Și de ce ar fi nevoie să-i atrag atenția în altă parte? întrebă el, imitându-i gestul.

– Sunt sigură că poți să-ți dai singur seama de ce.

– Singurul scop plauzibil ar fi ca să-l determin pe fratele dumitale să rupă logodna, dar nu văd ce motiv ai putea avea ca să vrei să faci una ca...

– Am eu motivele mele, i-o tăie ea.

– Chiar așa? întrebă el, ducându-și brațele la piept. Și care ar fi acestea?

– N-am de ce să le împărtășesc cu...

– Ba sigur că ai să le împărtășești cu mine. Mă rogi să o seduc pe logodnica fratelui dumitale și nu ai de gând să-mi spui de ce?

– Adevărul e că nu m-am așteptam să opui rezistență, spuse ea, trecându-și degetele prin perdeluța de la fereastră, încercând să-și adune gândurile. Nu pot să-ți mărturisesc ce știu despre domnișoara Hargrove, zise ea, pe un ton ezitant, dar pot să te asigur că am motive întemeiate pentru care să nu vreau să o văd căsătorindu-se cu Augustine. Se uită cu coada ochiului spre Easton, care o privea de-a dreptul disprețuitor. Înflăcărarea din privirea lui căpătase o nouă formă. Honor vorbi, cu un nod în gât: Căsătoria dintre ei n-o să aibă un final fericit. Ai încredere în mine, insistă ea. Am crezut că... am crezut că o să accepți să mă ajuți.

– Desigur, spuse el, pe un ton batjocoritor. Din cauza reputației mele.

– Exact! Pentru că ești un bărbat căruia nu-i este teamă să-și asume riscuri și pentru că ești...

Nu se putu abține să nu-l admire din privirea, umerii aceia lați, picioarele musculoase, buzele seducătoare.

– Ce anume? întrebă el, împungând-o din nou cu piciorul. Un bastard? Un bărbat care e îndeajuns să fie văzut în preajma unei debutante ca să o pună într-o lumină proastă?

– *Nu!* exclamă Honor, roșie în obraji. Nu, domnule Easton, voiam să spun că ești un bărbat *chipeș*. Și... bogat. Cel puțin, așa se zvonește. N-am de unde să știu dacă e adevărat sau nu, bineînțeles.

– Bineînțeles, spuse el, pe un ton sarcastic.

Dumnezeule, acum când se auzi spunând toate acele lucruri cu voce tare își dădu seama cât putea să pară de absurd. Aruncă din nou o privire pe geam, încercând să-și adune gândurile ca să-și reanalizeze planul, doar că nu reuși să o facă căci îi simți privirea aceea senzuală, prezența masculină. Inițial, fusese convinsă că planul ei nu avea cum să dea greș, dar Grace avea dreptate. Era de-a dreptul ridicol.

Tresări când îl simți din nou atingându-i genunchiul și întoarse privirea spre el.

– Și dacă Sommerfield începe să-și plângă de milă? Judecând cu minuscula conștiință pe care poate o mai ai după ce mi-ai cerut o astfel de favoare, chiar crezi că o să-l salvezi de la rușine și suferință?

Dar nu refuzase mai devreme să o ajute?

– Ei bine, spuse Honor, foindu-se pe banchetă, eu nu văd situația chiar așa, doar că...

– Doar că, i-o tăie el, apropiindu-se din nou de ea, la doar câțiva centimetri de chipul ei. Îi prinse genunchii între palme și o strânse ușor, iar Honor simți cum o părăsesc toate gândurile. Doar că, dat fiind că Beckington e pe patul de moarte, ți-e teamă că noua contesă nu o să se arate prea încântată să țină în puf patru surori vitrege.

Honor făcu ochii mari. Cum de ghicise?

– Ceea ce înseamnă că vrei s-o împiedici pe domnișoara Hargrove să se căsătorească cu Sommerfield, totul ca să continui să-ți trăiești viața liniștită. Iar asta, domnișoară Cabot, mi se pare de-a dreptul urâcios, spuse el, strângându-i din nou genunchii, parcă încercând să demonstreze ceva, după care se lăsă pe spate și își întinse brațele pe spătarul băncii, cu o privire de superioritate pe chip. Se uită lung la ea, parcă încercând să o provoace să-i spună că se înșela.

Doar că Honor nu putea să o facă, dar în același timp, nu avea de gând să îl lase să îi vorbească astfel. Cine naiba se credea? Brusc, ea fu cea care se dădu mai aproape de el și îi puse mâna pe genunchi, cu toate că abia dacă reuși să-l cuprindă. Încercă să își înfigă degetele în el, dar avea genunchiul tare ca piatra.

– Și ce dacă asta e intenția mea? Ce contează pentru tine?

Domnul Easton izbucni în râs.

– Dumnezeule, cât tupeu! Recunoști că am dreptate!

– Știu și eu cum funcționează lucrurile, domnul Easton. Nu m-am născut ieri.

– Nicidecum, spuse el, zâmbitor.

– Înainte să-ți treacă prin minte să-mi faci morală, nu uita că și dumneata îți pui propriile interese pe primul loc, fără să te gândești la cei din jur, spuse ea, încercând să îl strângă de genunchi cât putu de tare, însă nu păru să aibă nici un efect asupra lui.

– Poftim? spuse el, printre hohote de râs. Ce vrei să spui cu asta?

Honor se lăsă pe spate, cu brațele la piept.

– Fii serios, zise ea, dând ochii peste cap. Toată lumea știe despre aventura dumitale cu Lady Dearing. Asta pe lângă toate zvonurile legate de Lady Uxbridge și doamna Glover, pe care umblă vorba că ai sedus-o pe când o curtai chiar pe fiica ei...

– Bine, bine, spuse el, amuzat, făcându-i semn să se oprească. Ai dreptate.

– Știu, răspunse ea, înțepat, aranjându-și rochia. În clipa aceea un gând îi încolți în minte. Oare tot așa reușise să o seducă și pe domnișoara Glover? Adevărul e că domnișoara Hargrove poate să-mi facă viața amară.

– Chiar așa? spuse el pe un ton sceptic, după care îi făcu semn cu mâna aceea imensă să continue.

– Se știe deja că, în societatea noastră, dacă o femeie nu se bucură de protecție din partea fratelui, tatălui sau măcar din partea unui unchi, soarta îi este pecetluită. Nu e ca și cum putem să ne câștigăm singure existența, nu-i așa? Singura soluție rămâne o căsătorie bună.

– Exact ceea ce caută și domnișoara Hargrove, îi aminti el. Și, dacă mă întrebi pe mine, și dumneata ar trebui să faci la fel.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie de părerea dumitale.

George rânji, ceea ce îi trimise din nou fiori pe șira spinării.

– Domnișoara Hargrove poate avea o mulțime de alți pretendenți, spuse Honor, ceea ce era perfect adevărat. Cu toate că o durea sufletul să recunoască, Monica era o femeie frumoasă, a cărei frumusețe era apreciată deopotrivă de domni și de doamne. Nu are nevoie de Augustine. Dar pentru că pe el l-a ales, riscurile sunt foarte mari în ceea ce mă privește.

– Ceva îmi spune că și dumneata ai o mulțime de pretendenți, zise el. Nu crezi că ar fi o soluție mai bună?

– Da, desigur, o femeie nu are altă șansă decât să-și găsească un soț bun. Mulțumesc pentru votul de încredere, dar nu vorbim acum despre mine.

– Poate că ar fi fost mai bine să-mi ceri drept favoare să mă căsătoresc cu dumneata, domnișoară Cabot. M-aș lăsa mult mai ușor ispitit de promisiunea plăcerilor conjugale.

– Poftim? exclamă Honor, indignată. Nu i-aș cere niciodată unui gentleman să mă ceară în căsătorie!

– Înțeleg. Nu-mi ceri să te iau de soție, dar nu te deranjează să-mi ceri să o seduc pe cea care ar putea să-ți devină cumnată, spuse el, ridicând din sprâncene.

– Domnule Easton, sunt lucruri complet diferite! răbufni ea. Eu și sora mea, Grace, putem să ne găsim locul în societate cu sau fără ajutor din partea lui Augustine, dar surorile mele mai mici nu și-au făcut încă ieșirea în societate și nu vor avea șanse prea mari fără un debut așa cum se cuvine. Iar mama... dădu ea să spună, dar se opri.

– Ce e cu mama dumitale? întrebă el.

O luase gura pe dinainte. Începu din nou să-și aranjeze rochia, agitată.

– Starea de sănătate a mamei mele este precară, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Nu știe nimeni.

El se uită lung la ea, după care spuse, pe un ton cald:

– Îmi pare rău să aud asta.

Delicatețea lui o luă pe neașteptate. Și, în mod ciudat, o făcu să se înfioare.

– Mă îndoiesc profund că mama ar putea să-și găsească un nou soț care să le ofere surorilor mele mai mici aceleași oportunități de care ne-am bucurat eu și Grace. Și mi-e teamă că societatea o să le dea la o parte.

– Și de ce nu vrei să-i împărtășești lui Sommerfield temerile tale? o întrebă el. Mi se pare un băiat destul de înțelept. Sunt sigur că nu...

– Fratele meu se lasă prea ușor influențat de părerile domnișoarei Hargrove. Iar domnișoara Hargrove este... Ei bine, ea... Honor oftă, măcinată de frustrări, neștiind cum să-și exprime gândurile. Ei bine, nu are rost să mă feresc, zise ea. Ce rost avea să mintă? Domnișoara Hargrove nu mă place câtuși de puțin.

– Aha. Ești sigură de asta?

– Da, spuse Honor, încleștându-și pumnul. Nu mă consideră o persoană agreabilă.

– Chiar așa? spuse el, zâmbitor. Ce ciudat, mie mi se pare că ești extrem de agreabilă.

Comentariul lui o înfioră de plăcere. Honor încercă să se abțină să nu zâmbească, dar nu reuși.

– Chiar așa?

– Chiar așa, spuse el, cu un zâmbet cald.

Un zâmbet deloc periculos și, cu toate acestea... Honor rămase din nou fără suflu.

– Bun, domnișoară Cabot, să zicem că accept cererea dumitale atât de urâcioasă și necuviincioasă, totul ca să le salvez de la ruină pe bietele dumitale surori, pe mama dumitale bolnavă...

– Accepți să mă ajuți? întrebă ea, cu sufletul la gură.

– Am spus „să zicem", îi aminti el. Să zicem că aș fi de acord. Eu ce primesc drept răsplată?

– Ce vrei să spui?

– Fii serioasă, te-am văzut la masa de joc. Ești prea isteață ca să-ți închipui că nu aș vrea ceva la schimb.

Dar se părea că nu era chiar atât de isteață pentru că nici măcar nu-i trecuse prin minte să se gândească la asta.

Brusc, se apropie din nou de ea și își plimbă privirea pe trupul ei, din cap până-n picioare, după care o privi drept în ochi. Îi mângâie bărbia, cu o mișcare lină, negrăbită, care îi făcu inima să bată mai tare.

– Ce ești gata să dai la schimb? întrebă el, cu o voce joasă și seducătoare.

Honor se dezlipi de el.

– Cum îndrăznești să...

Dar Easton o prinse de braț și o trase din nou spre el.

– Eu? o întrebă el, admirându-i buzele. Erau ca într-un joc de-a șoarecele și pisica, în care el hotăra cât de mult să o chinuie înainte să sară la atac. Cum îndrăznesc eu să cer recompensă pentru o faptă atât de nemiloasă? spuse el, iar într-o clipită îi prinse sânul în palmă, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru. Honor rămase cu răsuflarea tăiată. El îi zâmbi, după care începu să îl maseze ușor. Cum îndrăznesc să cer ceva la schimb? șopti el, cu glasul lui seducător, în timp ce Honor se înfioră de plăcere.

– Ceri prea mult de la mine, spuse ea, dezlipindu-se de el. Cum ai obraz să pretinzi că ești un domn?

– Draga mea, n-am spus niciodată așa ceva despre mine, spuse el, trecându-și din nou degetele pe sânul ei, făcând-o din nou să tresară de dorință, după care îi prinse chipul între palme și în mângâie obrazul cu degetul mare.

Inima îi bătea atât de tare, că se temea că avea să-i iasă din piept. Acum înțelegea capacitatea lui de a seduce și de a cuceri o femeie. Înțelegea de ce atâtea femei îi deveniseră amante. Se simțea atât de atrasă de el, de privirea lui cuceritoare, deopotrivă admirativă și arzătoare. De atingerea lui pătimașă și totuși atât de delicată.

– Dă-mi voie să sugerez o recompensă potrivită, se grăbi ea să spună, înainte ca pisica aceea să-și devoreze prada. Pot să te plătesc, continuă ea, alarmată de șovăiala din glas. Încă am cele o sută de lire pe care le-am câștigat de la dumneata. Pot fi ale dumitale dacă accepți să mă ajuți.

– Chiar eşti gata să-mi dai înapoi banii pe care i ai câştigat de drept pentru asta? întrebă el, cu vocea aceea blândă, plimbându-şi vârful degetelor pe sânul ei.

– De fapt, spuse ea, lăsându-şi privirea să alunece spre buzele lui, pot să-ţi înapoiez nouăzeci şi două de lire.

Nu consideră necesar să-i spună că îşi cumpărare o bonetă, o pereche de pantofi şi câteva articole de lenjerie cu banii aceia.

– Interesant. Doar că nu banii mă interesează, zise el, după care îşi strecură palma în spatele gâtului ei şi o trase mai aproape. Vreau să fac ceva doar pentru tine, îi şopti el la ureche: Ceva ce îţi va face inima să tresară şi va aduce strălucire în obrajii tăi îmbujoraţi. Îşi duse mâna pe poala ei, lipindu-şi palma de abdomenul ei. Ştii ce anume o face pe o femeie să roşească, domnişoară Cabot?

Honor încercă să întoarcă capul, dar ceva o ţinea în loc.

– Nu sunt o copilă, domnule Easton.

– Chiar aşa? şopti el, prinzându-i lobul urechii între buzele acelea cărnoase, umede.

Dumnezeule, o luă cu leşin. Închise ochii, trase în piept mireasma lui, puternică şi fierbinte, savurând atingerea lui. Îşi imagină palmele acelea mângâindu-i trupul şi simţi cum inima începu să-i bată tot mai tare, că avea să-şi dea ultima suflare pe bancheta aceea. Şi totuşi, cumva, reuşi să-şi păstreze calmul.

– Pot să-ţi ofer nouăzeci şi două de lire, nimic mai mult. Nu dau nimic altceva la schimb, domnule.

El se dădu mai aproape, îi simţi buzele mângâindu-i obrazul şi crezu că avea să o sărute. Mintea o implora să dea cu pumnii în acoperişul trăsurii, să ţipe după Jonas să vină să o salveze. Dar partea aceea întunecată din ea şoptea: „sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă..."

El lăsă mâna să-i alunece pe talia ei, în dreptul sânului.

– O să mă mai gândesc la cele nouăzeci şi două de lire, zise el într-o şoaptă caldă şi fierbinte, încercând parcă să o facă să-şi piardă minţile.

– Vrei să o faci, spuse ea, uluită, deschizând ochii. Vrei să-mi faci favoarea asta.

– Nu eşti doar urâcioasă, ci şi arogantă. N-am spus că accept să te ajut.

– Dar ştiu că o vei face, zise ea, după care se întoarse cu faţa spre el, bucuroasă. Mulţumesc, domnule Easton!

El o prinse de mână.

– Vino mâine să mă vizitezi la Beckington House, te rog. O să-ți explic mai multe atunci.

– Domnișoară Cabot, chiar nu pot să-mi dau seama ce ar mai putea fi de explicat.

– Eram sigură că o să accepți, spuse ea, cât se poate de încântată.

– N-am acceptat.

– Te aștept la două și jumătate. Fetele vor fi la cursuri, iar Augustine la club. Mulțumesc, domnule, spuse ea, din nou, cât se poate de recunoscătoare. Îți rămân datoare.

Dar când dădu să bată cu mâna în tavan, să-i dea de știre lui Jonas să oprească trăsura, își dădu seama că domnul Easton încă nu-i dăduse drumul.

Capitolul 5

Honor se întoarse la Beckington House cu răsuflarea tăiată după întâlnirea aceea periculoasă și, când dădu buzna în holul de la intrare, le găsi pe Prudence și pe Mercy certându-se.

– Honor! strigă Prudence de îndată ce o văzu pe sora ei mai mare. Spune-i, te rog, lui Mercy să-mi dea înapoi pantofii în clipa asta!

– Mercy, dă-i te rog pantofii înapoi, spuse Honor fără să arunce vreo privire spre picioarele lui Mercy.

– Dar de ce trebuie să-i poarte ea mereu? mormăi Mercy. Nu văd care e problema dacă îi împrumut și eu din când în când.

– Nu vezi care e problema? răbufni Prudence. Honor, trebuie să faci ceva. Nu are nici o rușine! Dacă n-ai de gând să o faci să mi-i dea înapoi, o descalț eu cu mâna mea!

– Mercy, te rog, zise Honor, absentă, încercând să-și dea jos boneta, plimbându-și degetele pe catifeaua aceea pe care o ținuse și Easton între degetele lui. Degetele acelea care îi mângâiaseră brațul, chipul. Gândul acela o înfioră. Sunt pantofii lui Pru, ai și tu o garderobă întreagă.

– Despre ce pantofi tot vorbiți acolo? întrebă mama fetelor, Joan Devereaux, Lady Beckington, făcându-și apariția din coridor. Dragile mele, nimeni n-o să descalțe pe nimeni.

Avea ochi albaştri, vii, nici urmă de privirea aceea încețoșată pe care Honor o observase de mai multe ori în clipele când mama ei nu era tocmai prezentă. Joan Devereaux era o femeie cu o prezență regală, întruchiparea eleganței și a grației, pe vremuri fiind considerată una dintre cele mai frumoase femei din societate. Le zâmbi frumos fiicelor ei, uitându-se când la una, când la cealaltă.

– Ce se petrece aici?

– Nimic nou, mamă, spuse Prudence, cu nasul pe sus, după care se îndreptă spre trepte. Mercy are un obicei enervant de a împrumuta lucruri fără să ceară voie și fără să i se ceară socoteală!

– Ești cam dramatică, draga mea Pru, spuse Lady Beckington în timp ce fiica ei urcă țanțoșă scările.

– Normal că așa vezi tu situația, nu ești tu cea care are de suferit! strigă Prudence peste umăr, după care se văzu nevăzută în coridorul de la etaj.

Lady Beckington oftă și apoi își îndreptă privirea spre fiica cea mică.

– Mercy, draga mea, trebuie să înveți să ceri să împrumuți un lucru, nu să-l iei direct. Îți sugerez să mergi să-i ceri scuze surorii tale și să îi dai înapoi pantofii. Du-te să te pregătești pentru cină.

– Dar tocmai am luat ceaiul, mormăi Mercy.

– Du-te, draga mea, zise mama ei, împingând-o ușor spre trepte.

Apoi îi oferi lui Honor brațul, iar aceasta îl acceptă bucuroasă. Panglica bonetei flutură ușor în urma lor. Honor băgă de seamă că broderia mânecii mamei sale era ruptă, cu tivul slăbit.

– Ce ai pățit aici? întrebă ea, aplecându-se să vadă mai bine.

– Unde? zise mama ei, dar fără să coboare privirea spre mânecă. Nu contează. Unde ai fost în după-amiaza asta? întrebă ea, în timp ce porniră amândouă în sus pe scări.

– Nicăieri interesant, răspunse ea, cu un zâmbet timid.

– Honor, te cunosc prea bine. Ceva mă face să cred că nu ai venit la ceai ca să ieși în oraș cu un domn.

Honor se făcu roșie la față.

– Mamă...

– Nu e nevoie să-mi povestești, spuse aceasta, strângând-o ușor de mână. Doar că biata ta mamă speră din tot sufletul că ți-ai dat într-un sfârșit seama că a venit momentul să-ți alegi un pretendent dintre cei mulți și să te gândești serios la căsătorie, așa cum ar trebui să o faci.

– De ce ar trebui să mă căsătoresc acum? întrebă Honor.

Ideea de a se căsători în clipa de față era atât de neliniștitoare. Totul i se părea atât de... brusc.

– Pentru că așa trebuie, răspunse mama ei. Ai o lume întreagă la picioare care așteaptă să-ți faci intrarea. Nu e cazul să fii timidă.

– Timidă! Mamă, lumea crede despre mine că sunt o înfumurată!

– Ei bine, da, poate că în sala de bal ești o înfumurată. Dar ești fata mea, te cunosc prea bine, și ceva îmi spune că ai încă inima rănită.

În astfel de momente, îi venea greu să creadă că mama ei începuse să-și piardă mințile. În astfel de momente, Honor își spunea că nu era adevărat, că totul fusese în imaginația ei și a lui Grace. Mama ei părea liniștită, prezentă și chiar mămoasă.

– Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac la cină? întrebă Honor, schimbând brusc subiectul pentru ca mama ei să nu apuce să își continue interogatoriul.

Aceasta începu să râdă.

– Bine, fie. Cu rochia albastră de mătase, spuse ea. Îți vine foarte bine.

– Așa am să fac, răspunse Honor.

O însoți pe mama ei în apartamentul ei, după care o chemă pe Hannah să o ajute. Merse apoi în dormitorul propriu. Nu rămase surprinsă să o găsească pe Grace acolo, cocoțată pe noul covor Aubusson, cu brațele pe lângă corp. Razele soarelui de după-amiază se strecurau prin ferestrele deschise, lăsând umbrele să alunece pe pereții acoperiți cu mătase din camera lui Honor și pe chipul lui Grace.

Dar că nici măcar umbrele nu reușiră să ascundă furia de pe chipul lui Grace.

– Unde ai fost până la ora asta? o întrebă ea.

– Prin oraș.

– Evident că ai fost prin oraș. Hardy mi-a spus că ai fost cu trăsura până la Gunter's.

– Și? întrebă Honor, netulburată.

– Nu pot să înțeleg de ce te-ai aventura până acolo de una singură. Vrei să spui că ai ieșit singură la o înghețată? Ceva mă face să cred că te aștepta cineva acolo. Nu-i așa? Poate chiar fiul bastard al unui duce, care a venit și el să ia ceaiul?

Honor făcu ochii mari.

– De unde știi? exclamă ea.

– Mercy te-a văzut stând de vorbă cu un bărbat în parc, prostuțo. L-a descris de minune.

– S-ar părea că ochelarii aceia au reușit să-i îmbunătățească vederea mai bine dacă m-aș fi așteptat, mormăi Honor, aruncându-și boneta pe pat.

– Carevasăzică, n-ai de gând să negi?

– Nu, zise Honor.

– Dumnezeule! tună Grace, ridicând privirea spre decorațiunile și îngerii care împodobeau tavanul. Mi-ai promis să n-o să faci una ca asta!

– Știu.

– Îți dai seama ce scandal o să fie?

– Grace! N-o să fie nici un scandal. Îmi pare rău dacă...

– Scutește-mă, te rog, de scuzele tale inventate, zise Grace, după care se aruncă dramatic pe divanul de lângă șemineu. Ai greșit, îți pare rău, veșnica poveste. Când mi-ai spus prima oară despre planul acesta ridicol, am râs. Am fost îndeajuns de naivă încât să cred că nici măcar tu n-ai fi în stare de una ca asta, că nici măcar tu n-ai fi în stare să riști totul de dragul unei farse.

Honor se încruntă, supărată să afle că Grace o cunoștea atât de bine.

– Nu e vorba despre o farsă, cel puțin, nu pentru mine. Și, serios acum, Grace, porți și tu o parte din vină, nu?

– Eu?

– N-ai fost tu cea care a insistat să le însoțesc pe mama și pe fete călare în Hyde Park? Dacă nu aș fi dat peste Easton acolo, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să fac asta.

Grace o privi șocată. Apoi, dintr-odată, izbucni în râs, prăbușindu-se în pernele de pe divan.

– Numai tu ai fi putut să spui una ca asta!

Honor își dădu seama că sora ei avea dreptate.

– Bine, fie, recunoscu ea, așezându-se pe divan, lângă Grace. Recunosc că am reacționat puțin pripit. Dar, Grace, ideea tocmai ce îmi încolțise în minte când am dat nas în nas cu el, alături de gemenele Rivers, dacă-ți vine să crezi. M-am gândit că, dacă pierde vremea cu coțofenele alea două, Monica o să i se pară, fără doar și poate, o reală îmbunătățire.

– Oricine ar vedea-o pe Monica drept o îmbunătățire prin comparație cu cele două gemene, dar nu despre asta este vorba, nu-i așa?

Problema e că ți-ai dat întâlnire cu el neînsoțită, cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoști, ca să-i propui să facă ceva absurd, nechibzuit și extrem de periculos.

– Asta e părerea ta, spuse ea, netulburată. Dacă o femeie vrea să-și facă un rost în lumea asta dominată de bărbați fără un soț alături trebuie să-și asume anumite riscuri. Nu e ca și cum am un avocat care să ceară o audiență cu avocatul lui. Nu e ca și cum aș avea de unde să-i ofer bani Monicăi ca să-și găsească alt pretendent. Sunt femeie și, drept urmare, singura variantă prin care aș putea să-mi schimb destinul în viață e să îmi găsesc un soț. Mi s-ar părea de-a dreptul ridicol să stau să mă gândesc la varianta asta când...

– Honor...

– Bun, îți spun ca să stai liniștită. M-am întâlnit cu el în față la Gunter's Tea Shop. Nu ne-a văzut nimeni în afară de Jonas. Easton a urcat în trăsură și am stat de vorbă.

Grace se arătă de-a dreptul șocată de cuvintele surorii sale și își îngropă fața în palme. Honor încerc să o liniștească mângâind-o ușor pe cap.

– Draga mea, nu văd nici o altă cale de scăpare pentru noi.

– Dar trebuie să te gândești la reputația ta care, dă-mi voie să-ți spun, a avut deja de suferit în nenumărate situații, spuse Grace, ridicându-și privirea și uitându-se lung la ea, parcă încercând să o provoace să spună că nu era adevărat.

– Nu m-am comportat chiar atât de rău, mormăi Honor.

– Îți dai seama ce ar spune lumea dacă s-ar afla?

– Da, știu, răspunse ea, perfect conștientă de faptul că era prea nesăbuită pentru propriul bine.

Nu avea de gând să-și pună reputația în pericol și înțelegea motivele de îngrijorare ale lui Grace.

– Nu mai are rost, ce a fost a fost, zise Grace, după care o fixă cu privirea pe sora ei. Ei bine? Ce a zis?

Honor zâmbi și spuse:

– A zis că ar fi îngrozitor să facem una ca asta.

Grace înlemni.

– Dar că o să se mai gândească.

– Poftim? icni Grace. Chiar a zis asta?

– Vom afla mâine, spuse Honor, după care se ridică de pe divan și începu să-și desfacă nasturii de la jachetă. Dacă acceptă, l-am invitat să vină aici.

– Aici? Poate că restul lumii nu o să bage de seamă, dar ce părere o să aibă Augustine despre asta?

– Grace, liniștește-te. Augustine e doar cu gândul la nuntă. L-am invitat pe domnul Easton la două și jumătate, când fetele sunt la cursuri, iar Augustine va fi la club.

Grace părea gata să se împotrivească, dar de undeva, din camera vecină, cineva începu să tușească puternic și rămaseră amândouă în tăcere. Câteva clipe mai târziu, auziră pașii mamei lor îndreptându-se în direcția aceea.

Grace se prăbuși pe divan.

– E din ce în ce mai rău, nu-i așa? întrebă ea, mâhnită, făcând referire la stare de sănătatea precară a contelui.

– Așa s-ar părea, zise Honor.

– Planul acesta al tău e o nebunie, sper că știi.

– E chiar un compliment venind din partea ta, spuse Honor, apropiindu-se de sora ei, împungând-o ușor cu cotul. Dar măcar e o nebunie amuzantă.

Grace schiță un zâmbet și spuse:

– Mi-e teamă că nu mai există nici o speranță pentru tine.

– Nici vorbă de așa ceva, draga mea, sunt plină de speranțe, zise Honor.

Brusc, zări ceva cu coada ochiului, așa că își îndreptă spatele și se întoarse cu fața spre ușă. O văzu în pragul ușii pe mama ei, cu o privire absentă pe chip.

– Mamă? spuse Honor, ridicându-se în picioare. S-a întâmplat ceva?

Lady Beckington se încruntă puțin.

– Mamă, spuse Honor din nou, făcând un pas spre mama ei. Căutai camera contelui?

– Oh, Honor, exclamă mama ei, vizibil ușurată. Ești acasă! Da, contele nu se simte bine. Ar trebui să mă duc la el, spuse ea, strângând-o cu drag de mână, după care îi întoarse spatele și porni degrabă spre camera contelui.

Honor aruncă o privire spre Grace.

– Nu înțeleg. Acum un sfert de ceas era bine.

– Ar trebui să-l chemăm pe doctorul Cardigan, sugeră Grace.

– Și să riscăm să afle lumea înainte de moartea contelui? Domnul Cardigan se știe cu toate babele din Mayfair! Nu, Grace, nu putem face una ca asta. Trebuie să mai așteptăm.

Era sfâșietor să-și vadă propria mamă pierzându-și mințile de la o zi la alta. Pe Joan Devereaux cea isteață. Nu-i venea nimeni în minte care să fi avut un cuvânt rău de spus la adresa mamei sale. O femeie atât de chibzuită, care știa mai bine decât oricine cum să se comporte într-o sală de bal și care reușise să le poarte de grijă fiicelor sale chiar și după moartea soțului ei. Pe când avea doar unsprezece ani, Honor își aminti cum mama ei mersese acasă la o prietenă cu două rochii de gală și, împreună, reușiseră să creeze o rochie superbă. Mama ei o îmbrăcase și plecase la bal, după care, chiar în dimineața următoare, le adunase pe cele patru fiice ale sale în patul ei, ca să le povestească despre contele de Beckington.

Nevoia o împinsese pe mama ei în brațele contelui, dar Honor credea cu toată tăria ei că mama ei ajunsese să țină foarte mult la bătrânul conte. Nimeni din Mayfair nu ar fi învinovățit-o dacă ar fi ales să îl lase pe conte în grija unei infirmiere, dar mamei ei refuzase să o facă. Și, zi se zi, se îngrijea de el.

Îl auziră din nou pe conte tușind puternic.

– Merg eu să o ajut, spuse Grace, ridicându-se de pe divan. Totuși, ajunsă în pragul ușii, aruncă o privire spre sora ei. Honor, fii cu băgare de seamă. Joci un joc periculos.

– Am să fiu, îi promise Honor.

Odată cu trecerea timpului, Honor își aminti de episodul acela cu Grace, de promisiunea ei aruncată atât de ușor. Adevărul era că nu-și închipuise nici pentru o clipă că George Easton avea să vină la Beckington House.

Doar că o făcu.

Capitolul 6

Puține lucruri reușeau să-l uluiască pe George, dar Honor Cabot reușise să o facă. Începând cu faptul că nu se jenase să-l invite să stea de vorbă și terminând cu sugestia aceea ridicolă, odioasă și juvenilă, nimic altceva nu ar fi putut să-l șocheze mai tare pe George – poate doar dacă regele ar fi decis să-l recunoască drept nepotul său legitim.

Cu o zi înainte, plecase nervos din Berkley Square, excitat, cum i se întâmpla adesea în preajma unei femei frumoase și dezgustat de domnișoara Cabot și de el însuși pentru că se lăsase din nou vrăjit de farmecul ei. Nu putea să-și dea seama cum de putea debutanta aceea să-l cucerească doar cu un surâs, dar își făgăduise să nu mai dea niciodată ochii cu ea. Fata aceea era o buclucașă. Ba chiar se gândi foarte serios să pornească spre Beckington House călare și să îi povestească cele întâmplate naivului de Sommerfield, să afle și el ce punea la cale sora lui vitregă. Asta merita să facă.

Doar că George nu se duse la Beckington House, ci porni spre casă, încercând să uite de ochii aceia albaștri, strălucitori, cu gene întunecate.

La naiba!

Cu toate astea, își spuse că un somn odihnitor urma să-i facă bine, să-i ia gândul de la tânăra aceea. Ieși seara în oraș, după cum îi era obiceiul, și luă cina cu câțiva domni la Coventry House Club. Doar că nu fu curios să joace cărți ori să stea la povești, așa că se întorsese acasă înainte de miezul nopții.

Finnegan nu făcu nici un comentariu când îl văzu pe George dând buzna în casă mult mai devreme decât îi stătea în fire. Pur și simplu îi luă pălăria, ridicând curios din sprâncene.

– Șterge-ți expresia aia de pe chip, i-o reteză George, după care se îndepărtă.

Merse devreme la culcare, dar se foi toată noaptea. În cele din urmă, se întinse pe spate, cu un braț odihnindu-se deasupra capului și cu cealaltă mână întinsă pe abdomenul dezgolit, cu privirea ațintită spre baldachinul de deasupra lui, cu maxilarul încordat, fără să-și poată scoate din minte întâlnire aceea atât de absurdă.

Sugestia lui Honor Cabot era cel mai odios lucru pe care îl auzise vreodată. În plus de asta, nimic nu-l făcea să se cutremure mai tare, cum i se întâmpla de fiecare dată când vedea cârdul de tinere debutante mișunând prin Mayfair, fete prostuțe, îmbrăcate în nuanțe vii, care încercau să joace jocuri de cucerire.

Doar mai rău era că jocul lui Honor era unul nemilos.

Problema era, își spuse George, că el era genul de bărbat fascinat de femei primejdioase. Un lucru era cert, Honor Cabot era o femeie primejdioasă prin natura ei, iar faptul că era atât de frumoasă, că avea zâmbetul acela atât de fermecător o făcea și mai periculoasă.

Din păcate, principalele lui slăbiciuni când venea vorba despre femei erau șiretenia și frumusețea.

Oare de ce nu putea să fie și el genul de bărbat care să se mulțumească cu o femeie cuviincioasă, se întrebă el, în întuneric. Genul de femeie cuminte care să-i fie o soție bună, care să îi dea copii frumoși, cineva care să-l convingă să meargă la slujbele de duminică, care să-i ajute pe cei sărmani și care să-l primească ascultătoare între picioarele ei? Probabil că, într-o bună zi, avea să-și aleagă o astfel de femeie, o femeie bună și pură, și că avea să stea în papuci și cu ochelari pe nas, seară de seară, citind o carte în timp ce ea avea să coasă.

Într-o bună zi.

Doar că acum nu avea răbdare pentru așa ceva, nu acum când corabia întârzia să ajungă în port, nu acum când avea cumpărători în așteptarea bumbacului său.

Și atunci, cum se făcu că George se trezi în după-amiaza următoare la ora două și jumătate după-amiaza, în Grosvenor Square, în pragul impunătoarei locuințe Beckington, cu ferestrele care păreau întunecate în soarele amiezii?

Ce prostie!

George bătu de trei ori la ușă, dar nimeni nu se grăbi să-i deschidă și chiar când se pregătea să facă stânga împrejur și să dea bir cu fugiții, ușa se deschise brusc și fu întâmpinat de un bărbat impunător, cu păr subțire.

George scoase o carte de vizită din buzunarul interior al hainei.

– Sunt domnul Easton, o caut pe domnișoara Honor Cabot, dacă se poate.

Bărbatul încuviință și dispăru preț de o clipă, după care apăru din nou în pragul ușii cu o tavă de argint, pe care i-o întinse lui George. După ce acesta lăsă cartea de vizită pe tavă, ușa se deschise larg. Bărbatul făcu un pas în spate și, cu o mișcare scurtă din cap, îi făcu semn să poftească înăuntru, ceea ce George și făcu. Rămase la intrare și își dădu pălăria jos.

– Domnule Easton, o să vă rog să așteptați o clipă, mă duc să o anunț pe domnișoara Cabot că ați venit, spuse majordomul, după care plecă în grabă, cu tava în mână.

George ridică privirea spre intrarea elegantă, spre candelabrul frumos decorat care atârna deasupra lui. Văzu mai multe tablouri pe pereți, portrete, peisaje. Podeaua de marmură sclipea de curățenie,

iar pe măsuța de lângă el stăteau mai multe sfeșnice aurii, cu lumânări neatinse, așezate frumos în linie.

Îl auzi pe majordom întorcându-se înainte să-l vadă, pasul lui grăbit răsunând cu ecou de-a lungul coridorului pe care se făcuse nevăzut. Bărbatul făcu o plecăciune și spuse:

– Domnule, vă poftesc în salon, zise el și lăsă pe masă tava de argint, deja goală, după care porni în direcția opusă de unde venise, spre coridorul de vest.

George îl urmă. Traversară un hol decorat cu mai multe covoare, trecu prin dreptul mai multor uși de lemn, frumos lustruite, zări lămpi și mai multe candelabre cu lumânări din ceară de albine. George își aminti de cât de fericită fusese mama lui prima oară când avusese bani să-și cumpere una sau două lumânări din ceară de albine, care să acopere pe moment mirosul de grăsime din cameră.

Majordomul intră în ultima cameră de pe dreapta. Deschise larg ușile de lemn și fixă opritorul de ușă cu piciorul. Traversă încăperea micuță până la ferestre, trase draperiile, le prinse în loc, după care se întoarse spre George.

– E totul în regulă, domnule, sau vreți să trimit un servitor să facă focul?

– Nu e nevoie, răspunse George, pe un ton sec. N-am de gând să stau mult.

– Prea bine, domnule. Dacă aveți nevoie de ceva, clopoțelul e chiar aici, spuse majordomul, făcând semn spre o sfoară groasă, de catifea, de lângă ușă. Domnișoara Cabot sosește imediat, adăugă el, după care ieși din cameră.

George își lăsă pălăria pe masă și își îndreptă atenția spre un tablou, în timp ce aștepta acolo, cercetând chipul rotund al unuia dintre strămoșii familiei Beckington. Întotdeauna obișnuia să examineze portretele într-o casă ca aceasta, încercând să deslușească o asemănare cu el însuși, ceva care să-i dea mai multe informații despre trecutul său. Bărbatul acela nu semăna câtuși de puțin cu răposatul Gloucester, poate doar la forma nasului oarecum acvilin. George era atât de pătruns, că nici măcar nu o auzi pe domnișoara Cabot intrând în cameră, până nu o văzu pășind într-un nor gălbui, cu trena rochiei fluturând în urma ei când merse să arunce o privire pe coridor, după care se grăbi se închidă ușile.

Se întoarse apoi cu fața spre el, cu zâmbetul acela radios, cu palmele împreunate sub piept, de parcă ar fi făcut parte dintr-un cor

și ar fi fost pe punctul de a începe recitalul. Dar orice asemănare dintre ea și o figură angelică se risipi într-o clipită când își dădu seama că rochia cu care era îmbrăcată nu o acoperea până la bărbie, precum cea din ziua precedentă. Rochia aceea avea un decolteu generos, iar sânii aceia frumoși păreau gata să evadeze din corsaj... spre deliciul lui George.

Honor îi simți privirile îndreptate spre decolteul ei.

– Ai venit, spuse ea, cu sufletul la gură.

Da, venise, dând dovadă de prostie. George încuviință.

– Nu-mi vine să cred! Eram sigură că n-o să vii, și nici nu știam ce aveam să fac dacă nu veneai. Dar iată că ai venit! exclamă ea, deschizându-și brațele. Ești dispus să mă ajuți!

– Domnișoară Cabot, înainte să sari în sus de bucurie, vreau să înțelegi că n-am venit aici ca să te ajut în nebunia ta, ci ca să te conving să încetezi.

Privindu-l cu ochii aceia albaștri, atât de frumoși, Honor zise:

– Să mă convingi să încetez, repetă ea, de parcă ar fi fost vorba de o idee complet străină pentru ea, ceea ce probabil că și era, își spuse George. Dar, domnule Easton, nu se poate. Sunt hotărâtă. Iar când iau o hotărâre, nimic nu mă poate opri. Acestea fiind spuse, accepți să mă ajuți?

Văzând-o atât de hotărâtă, George nu se putu abține să nu râdă.

– Nu.

– Nu?

– E o nebunie, e complet absurd. E de neconceput să-i faci una ca asta unui frate și unei prietene, și simt că e datoria mea de bărbat onorabil să te conving să nu faci una ca asta. Nicicum să te ajut în vreun fel.

De data asta, zâmbetul ei începu să pălească și își strânse brațele la piept.

– Prea bine, domnul Easton. Ți-ai făcut datoria, spuse ea, pe un ton sfidător. Acum ești gata să mă ajuți?

George făcu ochii mari, după care, nemaiputând să se abțină, izbucni în hohote de râs.

– Cred că ești cea mai încăpățânată femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

– În cazul acesta, poate să nu ai întâlnit chiar atât de multe femei pe cât se zvonește, i-o tăie ea. Chiar crezi că-mi vine ușor să te rog să mă ajuți? Că e un simplu moft? Nicidecum, domnule. Monica

Hargrove are de gând să-mi arunce toate familia în stradă de îndată ce se va căsători cu fratele meu. Mi-a spus-o verde-n față. În plus de asta, nu cred pentru o clipă că ai bătut tot drumul până aici ca să-mi spui că n-ai de gând să mă ajuți. Ai fi putut foarte bine să-mi trimiți o scrisoare sau să mă ignori complet, nu-i așa?

Avea dreptate, iar faptul că nu se feri să i-o spună îl făcu pe George să se simtă cât de poate de stingher. Ridică din umeri, neștiind ce să spună.

– Faptul că n-ai făcut-o mă face să cred că ai luat în calcul rugămintea mea. Așa este?

George se simți ca un copil neascultător, prins în flagrant. Tânăra aceea iscusită și șireată îl prinsese la înghesuială, la fel cum o făcuse în noaptea aceea în Southwark. O știa și ea prea bine, căci îl întâmpină cu un surâs cuceritor, cu două gropițe frumoase în obraji. Surâsul îl stârni și mai tare, iar George simți o scânteie izbucnind în interiorul lui.

– Se pare că am căzut de acord, spuse ea, încântată.

– Nu chiar, zise el, lăsându-și privirea să alunece pe formele ei. Ar fi dat orice să-și înfigă degetele și limba în trupul acela, să-i miroasă părul. Dacă chiar nu am cum să te fac să te răzgândești...

– Nu, nu ai cum.

– Atunci, e datoria mea în calitate de bărbat onorabil să mă asigur că nu-i vei face nici un rău domnișoarei Hargrove.

Domnișoara Cabot sări în sus de bucurie, știind că avusese câștig de cauză.

– Cât de drăguț din partea ta!

– N-o fac pentru că sunt drăguț, domnișoară Cabot, dar am și eu principiile mele. N-aș putea spune același lucru despre tine.

– Mă înduioșează grija ta la adresa Monicăi, spuse ea, cu un glas mieros. Nu vreau altceva decât să-și dea seama că există și alți bărbați în jurul ei, poate chiar alternative mult mai atrăgătoare pentru ea, ca să nu mai fie atât de grăbită să ajungă la altar, ca acum. Nu vreau să-i fac nici un rău.

– Discutabil, spuse el, fascinat de farmecul ei feminin, pe măsură ce se apropia de ea. Dar încă nu am stabilit ce o să primesc în schimbul acestui... favor atât de odios.

– Înțeleg, spuse ea, timidă, aducându-și brațele pe lângă corp.

– Vei începe prin a-mi înapoia cele o sută de lire pe care le-ai câștigat în Southwark.

– Nouăzeci și două de lire, îl corectă ea.

– Bine, fie, nouăzeci și două de lire, spuse el, coborându-și privirea spre buzele ei, în schimbul tacticilor mele de seducție, menite să-i sucească mințile domnișoarei Hargrove. Atât.

– Dar... dădu ea să spună, ridicând ușor din sprâncenele frumos conturate.

– Dar ce? întrebă el.

– Nimic, răspunse ea, ridicând din umeri. Doar că pari destul de sigur pe tine.

George rânji. Ar fi dat orice să nu fie atât de fascinat de impertinența aceea neobrăzată din partea unei femei răsfățate și privilegiate.

– Bineînțeles că sunt *sigur* pe mine, domnișoară Cabot.

– Vai de mine, n-a fost intenția mea să te jignesc în vreun fel, zise ea, iar surâsul ei sincer îl topi. N-am nici o îndoială că ai putea să-i sucești mințile oricărei debutante...

– Ai grijă ce spui.

Honor își mușcă buzele.

Abia se abținu să nu muște și el buzele acelea. Nu, nu era în regulă, își spuse el, încruntat. De fiecare dată când începea să aibă astfel de gânduri, ajungea să facă lucruri nesăbuite. Avea nenumărați martori în rândul femeilor din oraș.

– Ei bine? Sunt de acord să intru în vorbă cu domnișoara Hargrove și să îi fac câteva complimente... siropoase, spuse el, fluturând ușor mâna, în schimbul a nouăzeci și două de lire.

Acestea fiind spuse, îi întinse mâna să pecetluiască acordul.

Dar domnișoara Cabot nu se arătă deloc convinsă. George oftă și spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai e acum?

– Accept cu o singură condiție, spuse ea, întinzând un deget.

– Nu ești în poziția de a pune *condiții*...

– Ai dreptate, se grăbi ea să spună. Cu toate acestea... trebuie să-mi dai voie să te instruiesc.

George avu nevoie de câteva clipe să înțeleagă cuvintele ei.

– Domnișoară, n-am nevoie de *instrucțiunile* tale, spuse el, de-a dreptul iritat. Ai apelat la ajutorul meu tocmai datorită experienței mele, nu-i așa? Cred că știu mai bine decât tine cum să intru în vorbă cu o tânără debutantă, adăugă el, pufnind nervos.

– Așa este... doar că eu o cunosc mai bine, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

– Dumnezeule, o spui de parcă nu aș ști ce am de făcut...

– Nu la asta mă refeream...

Într-o clipită, George o apucă de talie și o trase spre el.

– Domnule Easton! exclamă ea. Ce crezi că faci?

La drept vorbind, nu avea nici cea mai mică idee. Era o reacție carnală la focul care îi ardea în vene.

– N-am nevoie de instrucțiuni, spuse el cu o voce groasă, mângâindu-i obrazul.

– Ești prea îndrăzneț, se împotrivi ea, supărată, însă degetele ei se prinseră de brațul lui și nu făcură nici o încercare de a o elibera din strânsoarea lui.

– Știu, răspunse el, uitându-se lung la ea. Dar se pare că îți place. Tocmai asta încerc să-ți demonstrez.

– De obicei ești atât de sigur de tine, domnule?

– Dar tu? întrebă el.

– Domnule, nu cred că-ți dai seama cât mă deranjează atitudinea ta, îi spuse ea, iar cuvintele ei răsunară puternic în trupul lui. Dar vreau să fie cât de poate de clar, mă *deranjează*.

– Dacă te-ar fi *deranjat* atât de tare, spuse el, imitând-o, ai fi încercat în fel și chip să te eliberezi, ca o fată cuviincioasă, zise el, cu un surâs arogant, parcă provocând-o să spună că nu era adevărat.

Honor îl privi încruntată.

– Aha, spuse el, plimbându-și vârful degetelor pe gâtul ei. Era atât de subțire și de fragil. S-ar părea că sunt mult mai cunoscător în materie de femei decât tine.

Drept răspuns, Honor Cabot îl călcă pe picior cu toată puterea. George îi dădu imediat drumul și își apucă piciorul.

– Au! se văită el.

Cu mâinile în șolduri, domnișoara Cabot se uită de sus la el, în timp ce el își masa piciorul.

– Știu că ești un mare cunoscător în materie de femei, domnule Easton. Tot orașul știe cât ești de cunoscător. Dar eu o cunosc mai bine decât tine pe Monica Hargrove. Știu ce o stârnește și ce o enervează și trebuie să insiști să mă lași măcar să te pregătesc!

Da, cu toate că era mare cunoscător în materie de femei, nu mai întâlnise pe nimeni ca Honor Cabot. Și nu ajută cu nimic faptul că fata aceea începuse să-i deslușească slăbiciunile, privindu-l

cu surâsul care îi lumină chipul. La naiba, zâmbetele acelea aveau să-l doboare! Reușiseră să se strecoare prin el, să îi aprindă toate simțurile, să îi stârnească trupul. Cum era posibil ca ființa aceea să aibă un asemenea efect asupra lui? Își îndreptă spatele, resemnat.

– Am aflat că va participa vinerea asta la balul Garfield, spuse domnișoara Cabot.

Gândurile acelea fierbinți fură înlocuite de un sentiment de teroare. George auzise și el de balul Garfield, toată lumea din Londra auzise despre acest eveniment.

Toți membrii din înalta societate urmau să participe. Toată viața lui visase să facă parte din înalta societate, ca un ideal, ca o lume în care nu avea să fie niciodată primit. Era perfect conștient de faptul că singurul motiv pentru care îl tolerau era pentru că avea bani. Trăia cu teamă că, dacă avea să-și piardă averea, ceea ce era pe punctul de a se întâmpla, urma să fie alungat din mijlocul lor, ca un proscris. Nimic nu era mai dezgustător decât cineva care încercase să devină unul dintre ei și eșuase.

Toată viața, George fusese tratat de parcă ar fi fost un nimic, mai prejos decât ceilalți muritori doar pentru că tatăl său refuzase să îl recunoască. Disprețul tatălui său atârna ca o piatră pe umerii lui. Se învățase să-i țină pe ceilalți la distanță, să nu lase pe nimeni aproape de el. Se vedea drept unul dintre armăsarii aceia minunați care făceau parte din cavaleria regală, cei pe care obișnuia să-i perie pe când era copil. La fel ca ei, era mândru și independent, cu mișcări precise, cu o înfățișare impecabilă. Dar, la fel ca ei, nu privea în stânga sau în dreapta, nu poftea niciodată la ce nu era în calea sa. Nu se oprea o clipă din drumul său, cu pași înalți, cu privirea ridicată.

George trăise suficiente dezamăgiri la viața lui, dar cu toate acestea, nu se considera un om ros de amărăciuni. Dimpotrivă, cel mai adesea se considera fericit. Totuși, era gata să facă tot ce-i stătea în putință ca să evite evenimente precum serata Garfield.

– Nu, răspunse el, fără să stea pe gânduri.

– Domnule Easton! E cea mai bună ocazie! zise domnișoara Cabot, încântată că reușise să-l convingă. *Din nou.*

– Am crezut că am fost îndeajuns de clar la prima noastră întâlnire. N-am de gând să particip la astfel de baluri.

– Dar aș putea chiar eu să te prezint...

– Poftim? N-am nevoie de nici un ajutor din partea ta, domnișoară Cabot. Poate că-ți vine greu a crede, dar sunt oameni așa ca mine

care pur și simplu nu simt nevoia să-și petreacă serile înconjurați de debutante false și interesate!

Zâmbetul de pe chipul domnișoarei Cabot se lărgi și mai tare, cu scepticism, iar George simți din nou o presiune în tâmple.

– Domnule, doar nu mă crezi chiar atât de naivă, chicoti ea. Nu vrei să iei parte la eveniment pentru că nu ai acces fără o invitație formală. Doar că îți pot lansa chiar eu această invitație. Și sunt sigură că ești și tu de acord că e ocazia perfectă. Augustine nu va lua parte la eveniment, tot ce trebuie să faci e să stai de vorbă cu domnișoara Hargrove, să îi dai de înțeles că ți se pare atrăgătoare.

– Nu e nevoie să iau parte la un bal pentru asta, i-o reteză el.

– Și atunci unde ai de gând să o faci? În stradă? întrebă domnișoara Cabot amuzată. Brusc, îl apucă de mână și îi spuse: Hai cu mine, și îl trase spre mijlocul încăperii. Rămâi aici, te rog. Luă apoi un scaun din fața șemineului și îl trase în fața lui, după care se așeză și își aranjă faldurile rochiei, după care rămase cu mâinile în poală. Bun, să ne prefacem că suntem la bal.

George se uită urât la ea.

– Hai odată, spuse ea, cu un zâmbet cuceritor. Prefă-te că sunt domnișoara Hargrove și că vrei să stai de vorbă cu mine.

Apoi, se aranjă din nou în scaun, ferindu-și privirea.

Lui George nu-i venea să creadă că se afla în salonul locuinței Beckington, încercând să joace un joc de seducție atât de prostesc.

– E ridicol, mormăi el.

– Te rog, îl imploră ea.

Dumnezeule! Blestemându-și zilele, George își trecu degetele prin păr, după care făcu o plecăciune.

– Bună seara, domnișoară Hargrove.

Domnișoara Cabot aruncă o scurtă privire în direcția lui.

– Ah, domnule Easton, spuse ea, salutându-l politicos cu o mișcare scurtă din cap, după care își mută din nou privirea.

George rămase locului. Nu avea să reușească să îi sucească mințile Monicăi Hargrove, nu astfel. Adevărul era că nu abordase niciodată o femeie în felul acesta și nu înțelegea cum alții puteau să o facă. Începu să se piardă cu firea. Oare așa procedau tinerii în saloanele elegante din Mayfair?

Honor aruncă din nou o privire spre el.

– Ia loc lângă mine, îi șopti ea.

– De ce? întrebă George.

– Ar fi bine să fim la nivelul ochilor. Ești atât de... Îl analiză din cap până-n picioare, și George ar fi putut să jure că o văzu îmbujorându-se. Masiv, zise ea. Ești atât de masiv, mai ales prin comparație cu mine.

George nu părea să înțeleagă.

– Dar sunt masiv.

– Ceea ce e destul de intimidant pentru o femeie timidă, spuse ea. Te rog, ia un loc.

– Intimidant! zise el, râzând. Domnișoară Cabot, mă îndoiesc că te-ar putea intimida cineva.

– Nicidecum! Doar că nu este vorba despre mine, ci despre domnișoara Hargrove.

George nu se putu abține să nu râdă.

– La naiba, mormăi el, după care întinse mâna după un scaun, îl trase lângă domnișoara Cabot, apoi se așeză.

Ea își feri privirea, fără să rostească vreun cuvânt. Ce era de făcut? Încercă disperat să-și găsească cuvintele.

– Ce frumos e afară, zise el.

– Așa este, spuse ea, fără să se uite în direcția lui. Îmi cer scuze, domnule Easton, mă cheamă cineva. Se ridică brusc și se îndreptă în direcția opusă.

Când îl văzu că nu schițează nici o mișcare, căci doar nu se aștepta să alerge după ea ca un cățeluș, se întoarse cu fața spre el, încruntată.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă George.

– Problema, domnule Easton, este că n-ai făcut nici o mișcare. N-am văzut altceva decât un bărbat masiv, care n-a avut nimic de spus.

Comentariul ei atinse un punct sensibil, căci nimic nu-l speria mai tare decât gândul că nu avea să se ridice niciodată la așteptările înaltei societăți.

– Mi-a ajuns, spuse el, nervos. Refuz să iau parte la acest joc de seducție atât de elaborat și fals. Brusc, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ea.

– Ce ai de gând să faci? strigă ea.

George nu scoase nici un sunet. Ocoli scaunul, continuând să se îndrepte spre ea. Domnișoara Cabot reuși să se ferească din calea lui, dar se trezi prinsă între o masă și o ușă. Îi întoarse spatele, se lipi

de ușă și făcu ochii mari când îl văzu apropiindu-se de ea și își duse mâna la cap.

Domnișoara Cabot îl privi cu ochii aceia mari, albaștri. Ce prostuță! Nu avea nici cea mai mică idee că trezise bestia din el.

– O să-ți arăt eu cum să atragi atenția unei tinere timide, domnișoară Cabot.

– Asta ai de gând să faci? Pentru că ești prea direct, din nou. Astfel de lucruri necesită o doză de delicatețe.

George îi zâmbi și lăsă privirea să-i alunece pe trupul ei subțire.

– Nici măcar n-am trecut la delicatețe, îi șopti el, după care veni mai aproape și se lipi de fruntea ei, iar Honor îi simți răsuflarea prin păr. Știu exact ce e de făcut, continuă el, pe un ton blând, după care întoarse capul, lipindu-și buzele de tâmpla ei. Nu e cazul să-ți faci griji.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi despre vreme, mormăi ea.

Se abținu cu greu să nu o ia pe sus, ca să-i arate cât de fermecător putea să fie un bărbat. Dar reuși să se stăpânească. Era genul de bărbat care se bucura de plăcerile trupului feminin, căruia îi făcea plăcere să ofere plăcere, dar nu avea de gând să piardă vremea cu o tânără fără pic de experiență.

– La naiba cu vremea de afară. O să-i vorbesc despre pielea ei catifelată, spuse el, mângâindu-i obrazul cu buzele. Despre mireasma părului ei, continuă el, trecându-și nasul prin părul ei. După care am să-i spun despre dorința pe care o trezește în bărbatul care se bucură de surâsul ei.

Domnișoara Cabot rămase neclintită. Rumenă în obraji, trase adânc aer în piept și spuse:

– Da, e un început bun.

Băgă de seamă că îi tremura vocea și zâmbi în sinea lui, după care se dădu și mai aproape, apucând-o de după mijloc.

– Draga mea, vrei să-i sucesc mințile domnișoarei Hargrove? Nu numai că o voi face, îi șopti el, în timp ce își plimbă mâna pe trupul ei, pe șoldul ei, strângându-i carnea, lipindu-se de ea, ci o voi face să-și deschidă picioarele, ca o floare.

Cu sufletul la gură, domnișoara Cabot tresări.

– Nu, șopti ea.

– Nu? N-am să o penetrez, dacă de asta ți-e teamă. În ciuda tuturor lucrurilor pe care crezi că le știi despre mine, sunt un bărbat

cu capul pe umeri, spuse el, apăsându-și mădularul de șoldul ei. Am să-mi folosesc bărbăția doar unde știu că va fi apreciată. O sărută pe tâmplă, simțindu-i pulsul alert sub buze. Nu culeg decât roade perfecte, gata să cadă, șopti el, lăsându-și buzele să-i alunece pe gât, mușcând-o ușor, trecându-și limba pe pielea ei, mutându-și mâna spre sânul ei, prinzându-l în palmă, cu dorință.

– Un bărbat onorabil nu ar pune niciodată mâna pe o femeie, spuse domnișoara Cabot, cu răsuflarea tăiată, cu ochii închiși, lăsându-și gâtul pe spate, ca să continue să o sărute.

George aproape că începu să râdă, după care își îndreptă buzele spre urechea ei și o mușcă ușor de lob.

– Așa este. Doar că n-ai apelat la mine pentru că aș fi un bărbat onorabil, domnișoară Cabot. Gata, nu mai spune nimic, zise el, mutându-și mâna spre palmele ei, încleștate la spate, reușind să le elibereze.

Îi luă mâna și o ridică la gură. Domnișoara Cabot deschise ușor buzele, fără să-și poată lua ochii de la el. George îi întoarse palma și își plimbă limba pe încheietura mâinii ei, după care o sărută. Avea o piele fierbinte și frumos parfumată, atât de catifelată. Era periculos de provocatoare, și simți cum inima începu să-i bată mai tare, de dorință. O apucă ușor de bărbie și îi dădu capul pe spate. Fata îl privi cu ochi mari, cu buzele întredeschise. Ar fi fost nesăbuit să continue, dar nu se putu abține. Își coborî privirea, își lipi buzele de buzele ei, ușor, după care își trecu vârful limbii pe buzele ei, continuând să-i strângă sânul în palmă, după care își lăsă mâna să-i alunece pe șold, înfigându-și degetele în ea. Când o simți slăbită, când îi simți trupul lipit de al lui, când își simți mădularul erect, își înălță capul și spuse:

– Domnișoară Hargrove, pot să te invit la dans?

Domnișoara Cabot încuviință din cap.

– Da, rosti ea, cu o voce tremurândă, încercând să-și dreagă glasul. Da, spuse ea, pe un ton mult mai hotărât. Mulțumesc.

Mulțumit știind că reușise să-i arate un mic început al jocului său de seducție, făcu un pas în spate, lăsând o distanță respectabilă între ei.

Domnișoara Cabot nu făcu nici o mișcare. Se uită lung la el, iar privirea îi coborî spre dovada arzătoare a dorinței sale, în pantaloni.

Relaxat, George ridică din sprâncene. Reacția trupului său era perfect firească, și ghinion pentru ea dacă nu mai văzuse până atunci dorința unui bărbat.

– Ei bine? o întrebă el.

– Cred că, începu ea, trecându-și agitată degetele prin șiragul de perle de la gât, cred că e suficient. Nu reuși să-și ia ochii de la el, de la gura lui, iar privirea aceea reuși să-l înfierbânte și mai tare. Trebuia să plece. Chiar în clipa aceea. Înainte să facă ceva ce avea să regrete mai târziu.

– Atunci, ne-am înțeles, domnișoară Cabot. Foarte bine. Când va avea loc balul?

– Vineri, spuse ea. La opt și jumătate.

George încuviință, își luă pălăria și și-o puse pe cap.

– Am să vin, cu siguranță.

– Mulțumesc din nou, domnule Easton. Nu ai idee cât de mult apreciez ajutorul tău, spuse ea, cu un zâmbet timid, dar rumenă în obraji.

Acestea fiind spuse, George acceptă că făcuse un târg cu diavolul, totul de dragul unui zâmbet blestemat. Fusese la un pas să îi rupă rochia de pe ea și, de teama unor astfel de gânduri, hotărî să părăsească locuința Beckington. Dumnezeule, femeia aceea iresponsabilă și odioasă reușise să îl seducă cum nu i se mai întâmplase niciodată.

– La revedere, domnișoară Cabot.

– La revedere, domnul Easton, spuse ea, jucându-se încă cu șiragul de perle, fără să-și ia ochii de la el în timp ce porni spre ușă.

Capitolul 7

Honor și Grace Cabot pășiră la balul Garfield ca două prințese, doar că, în seara aceea, Honor reuși să atragă toate privirile asupra ei, într-o rochie albastră, de mătase, cu perluțe. Era atât de frumoasă că Monica îi întoarse spatele și îi făcu semn servitorului să-i umple paharul.

Nenumăratele rochii, pantofi și accesorii de care se bucurau Honor și Grace reușeau de fiecare dată să o uluiască pe Monica. La un moment dat, încercase să-l șicaneze pe Augustine întrebându-l dacă

nu cumva fuseseră prădate cuferele familiei, ca să plătească pentru garderobele surorilor sale vitrege, dar Augustine o asigurase că toți banii veniseră din averea lăsată de răposatul lor tată.

Bineînțeles că Augustine chiar credea ce spunea. Bietul băiat nu avea nici cea mai vagă idee cât putea să coste o garderobă ca aceea a lui Honor. Monica se îndoia amarnic că răposatul Richard Cabot, fost episcop în sânul Bisericii Anglicane, lăsase în urma lui atâția bani cât să le permită fiicelor sale un stil de viață atât de extravagant. Monica bănuia că Honor reușise, într-un fel sau altul, să profite de pe urma sărmanului ei tată vitreg. Nu avea cum să o dovedească, desigur, dar i se părea de-a dreptul imposibil ca o femeie, una nemăritate, să fie atât de în pas cu moda.

Monica nu putea să o sufere pe Honor. Pe vremuri, Honor îi fusese cea mai bună prietenă, dar Monica nu putea să suporte că Honor avea tot. *Tot!* Părul acela negru ca abanosul, ochii aceia de un albastru sclipitor, pielea catifelată. Prin comparație, Monica avea părul șaten, ochii căprui și, pe lângă Honor, abia dacă se vedea.

În plus de asta, Honor avea o personalitate charismatică, veselă, în timp ce Monica, de cele mai multe ori, cădea victimă toanelor și, oricând de mult ar fi încercat, nu putea să-și șteargă expresia aceea de pe chip.

De asemenea, Honor avea privilegiul de a-și duce viața în Beckington House, în Londra, sau la minunata casă de vacanță a contelui din Longmeadow. Se părea că, după moartea tatălui ei, Honor ajunsese într-o lume plină de bogății. Iar acum că era o femeie în toată firea, care își făcuse intrarea în societate, toți bărbații erau la picioarele ei și era îndeajuns să arunce o privire în sală ca să vadă toate privirile admirative îndreptate spre ea. Honor nu punea preț pe atenția lor. Multe alte femei în locul ei ar fi apreciat lista de pretendenți, dar Honor nu părea să își dorească nimic în afară de un flirt fugitiv.

Iar ea, Monica, ce avea? Doi frați mai mari, atât, care nu aveau nici cea mai vagă idee despre societate și modă. Familia ei locuia într-o casă drăguță, la ieșire din Mayfair, iar tatăl ei era un profesor respectabil de drept. Nu un conte. Nici măcar un baron. Un profesor.

Monica se considera norocoasă că fusese acceptată în rândul oamenilor cu stare de care era înconjurată în seara aceea. Ea nu fusese niciodată genul care să fie înconjurată de admiratori, care să flirteze

sau care să cerșească atenția mai multor bărbați. Adevărul era că Monica se simțea intimidată în preajma bărbaților și se considera norocoasă că reușise să atragă interesul lui Augustine, vicontele de Sommerfield.

În preajma lui Augustine nu se simțea intimidată, pentru că el pur și simplu o adora. Părinții ei erau cât se poate de încântați de logodna lor și ardeau de nerăbdare că o vadă căsătorită cu el. Cine și-ar fi putut imagina că fiica lor avea să ajungă să se căsătorească cu un gentleman cu titlu și să devină contesă?

Monica știa că Honor probabil că își imagina că relația ei cu Augustine fusese un plan bine pus la cale, dar adevărul era că se întâmplase, pur și simplu. La început, Monica se arătase amuzată de atenția din partea lui Augustine. Era puțin prea rotofei pentru gustul ei și uneori vorbea prea mult, dar, odată cu trecerea timpului, începuse să prindă drag de el. Era un bărbat atent și sincer, cât de poate de devotat. De asemenea, nu strica faptul că, într-o bună zi, urma să devină conte sau că Monica avea să ajungă să conducă proprietatea Beckington, în calitate de Lady Beckington. Monica începuse să se obișnuiască cu ideea și să spere să întemeieze o familie alături de Augustine, că avea să ducă o viață liniștită.

Abia dacă se întrebase ce urma să se aleagă de surorile lui vitrege, până ce mama ei îi amintise că șase oameni într-o căsătorie între doi avea să devină prea mult.

– Sper că n-o fie nevoie să te lupți pentru atenția lui Sommerfield cu fetele acelea, îi spusese ea, amuzată. Sau: Ce frumoasă e rochia lui Honor, nu-i așa? Sper să mai aibă bani să te îmbrace și pe tine așa de frumos odată ce vei deveni contesă.

Așa că Monica începuse să nu mai vadă în viitorul ei cel strălucit un cârd de surori vitrege.

Și că tot veni vorba... Monica aruncă o privire peste umăr. Doi tineri ieșiseră deja în calea lui Honor și începură amândoi să râdă, de parcă le-ar fi spus ceva teribil de amuzant. Chiar și de la distanța aceea, Monica zări sclipirea din privirea lui Honor.

Monica își feri privirea și tresări când se găsi față-n față cu Lady Chatham, care părea ca și cum ar fi apărut din neant.

– Lady Chatham, spuse Monica, făcând o reverență.

– Bună seara, domnișoară Hargrove, o întâmpină aceasta, binedispusă. Ai venit singură? Unde e logodnicul tău cel chipeș?

– Nu a putut veni în seara asta. A trebuit să participe la un alt eveniment.

– Înțeleg, zise Lady Chatham.

Monica parcă și văzu cum începură să se învârtă rotițele în mintea ei, strângând bârfe pe care să le dezbată mai târziu cu prietenele ei.

– Am venit cu vărul meu, domnul Hatcher, adăugă Monica.

– Domnul Hatcher e un drăguț, zise Lady Chatham, de parcă l-ar fi știut. Văd că au ajuns și surorile Cabot. Măcar în seara asta domnișoara Cabot poartă perle în păr și nu boneta altcuiva.

Dumnezeule, episodul acela luase proporții exagerate. Era adevărat, Monica își comandase pălăria aceea, dar în cele din urmă, se dovedise că prețul era mult mai mare decât i se spusese inițial. Nu avusese de gând să o cumpere. Dar de ce se încăpățânase Honor să o ia ea?

– A fost o joacă de copii, sincer. Nu mă interesează câtuși de puțin ce s-a ales de boneta aceea, spuse ea, zâmbind, sperând să nu se vadă pe fața ei că nu spunea tocmai adevărul.

– Ei bine, nici pe mine, zise Lady Chatham. Mi s-a părut o bonetă menită să atragă atenția, iar o tânără domnișoară nu ar trebui să se comporte astfel, domnișoară Hargrove.

Monica nu era de părere că boneta era chiar atât de țipătoare și se îndoia profund că Honor dădea doi bani pe felul în care era percepută de o bătrână ca Lady Chatham. Din contră, lui Honor îi plăcea să-și asume riscuri, să încalce regulile societății. Asta era diferența între ele două. În timp ce Honor încălca regulile, Monica prefera să le urmeze.

– Domnișoară Hargrove.

Monica se întoarse și îl văzu pe Thomas Rivers în dreptul ei.

– Lady Chatham, spuse el, înclinând capul spre bătrâna doamnă, după care îi zâmbi din nou Monicăi. Domnișoară Hargrove, vrei să-mi acorzi un dans?

– Desigur, desigur! exclamă Lady Chatham, făcându-le semn să plece. Du-te să te distrezi și să dansezi, domnișoară Hargrove, cât de curând vei fi o femei măritată.

– Poftim? întrebă Monica, confuză de comentariul lui Lady Chatham, dar aceasta deja se făcuse nevăzută.

Domnul Rivers o conduse pe ringul de dans. Dansul începu cu câteva piruete, într-o parte și în cealaltă. La cea de-a doua întoarcere,

Monica îl zări pe George Easton, care, în mod surprinzător, părea să o soarbă din priviri. Apoi Monica se învârti în direcția opusă.

Ce căuta George Easton aici? Îl recunoscu imediat, desigur, toată lumea îl știa. Nu puteai avea pretenția să anunți că ești nepotul regelui și să te aștepți să nu atragi toate privirile asupra ta. De curând, auzise că își pusese în pericol întreaga avere.

Dar cum se reușise să ia parte la eveniment? Lady Feathers, organizatoarea balului era foarte strictă în privința regulilor de participare, iar Monica nu vedea cum i-ar fi putut permite intrarea fiului bastard al ducelui de Gloucester, mai ales dat fiind faptul că actualul duce era vehement împotriva acestui bărbat pe care îl numea un mincinos.

La finalul dansului, domnul Rivers o conduse pe Monica în afara ringului. Aceasta refuză invitația lui să bea un pahar, așa că bărbatul se îndepărtă, pornind să-și găsească o altă parteneră de dans.

Monica aruncă o privire în jur și o zări din nou pe Honor, pe ringul de dans, zburdând ușor în jurul lui Charles Braxton, în timp ce acesta o privea fascinat. Grace era și ea pe ringul de dans, cu un zâmbet strălucitor, cu mișcări de dans mai elegante decât cele ale surorii sale.

Monica își feri privirea, hotărâtă să nu se mai uite la ele. În timp ce se uita după cineva cunoscut cu care să schimbe o vorbă, îi trecu un fior pe șira spinării simțind privirea cuiva ațintită asupra ei, iar când se întoarse, constată cu stupoare că George Easton o studia din nou.

Și nu doar că o studia din priviri, ci părea să se îndrepte cu pași hotărâți spre ea. Preț de o clipă Monica își spuse că era totul în imaginația ei, până ce Easton ajunse în fața ei. Îi zâmbi larg și făcu o plecăciune în fața ei.

– Domnișoară Hargrove, iartă-mi îndrăzneala, dar am venit să mă prezint. Te rog să mă ierți, dar te-am văzut mai devreme dansând cu Rivers și nu am putut să-mi iau ochii de la dumneata. George Easton, la dispoziția dumitale.

Oare chiar nu știa că nu se cuvenea să abordeze o domnișoară fără să fie invitat? Monica aruncă o privire în jur, sperând să constate că mai fusese și altcineva martor la acest gest necugetat.

– Bună seara, domnule Easton, spuse ea, cu un zâmbet timid.

Abordarea lui i se păru de-a dreptul suspectă, dar cu toate acestea, se simți ușor flatată.

– Mărturisesc că m-ai fermecat, zise el, cu un surâs cuceritor.

Da, cu toate că mai fuseseră și alți bărbați fermecați de ea, nici unul dintre ei nu fusese atât de direct.

– Chiar așa? spuse ea, zâmbind timorată. E neobișnuit să fiu abordată de un domn fără o invitație formală și mai ales cu astfel de cuvinte.

– Sunt un bărbat neobișnuit, zise el, pe un ton amuzat. Dar îmi dau seama că am fost prea direct. Mi s-a mai spus în trecut, dar când vine vorba despre o femeie frumoasă, e un obicei de care nu pot să scap. Aș putea să te invit la un pahar de punci, domnișoară Hargrove?

Ce se petrecea? De ce vorbea cu ea în felul acela? Nu avea de gând să se amăgească singură că un bărbat așa de fermecător și de chipeș ca el, cu reputația lui, avea să se lase vrăjit de ea. Curioasă, hotărî să vadă ce urma să se întâmple în continuare.

– Da, răspunse ea.

George o conduse spre bar, îi făcu semn chelnerului, iar acesta îi întinse un pahar pentru Monica.

– Mulțumesc.

Easton zâmbi din nou, cu o privire caldă. Era cu adevărat un bărbat chipeș, cu maxilarul puternic, cu ochii albaștri și cu părul șaten cu nuanțe aurii. Monica și-ar fi dorit ca Augustine să aibă mai mult păr, căci deja începuse să chelească în creștetul capului.

Easton o prinse ușor de cot și se îndepărtară de lângă bar.

– Sunt sigur că o să ți se par din nou îndrăzneț dacă ar fi să-ți spun că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în seara aceasta aici, dar nu mă pot abține să n-o spun.

Probabil că avea probleme cu vederea.

– Dar sunt multe femei prezente în seara asta aici, zise Monica.

– Nici una nu se compară cu dumneata, zise el, mângâindu-i în treacăt încheietura mâinii cu degetul.

Avea o sclipire jucăușă în ochi, și Monica începu să-și dea seama cum de își câștigase reputația aceea de afemeiat.

– Te-am văzut mai devreme dansând cu Rivers, spuse el, lăsându-și privirea să alunece spre decolteul ei. Ți-am admirat silueta.

– Am observat, spuse Monica.

Easton făcu un pas spre ea și îi șopti la ureche:

– Mărturisesc că sunt invidios pe Sommerfield.

– Poate că ar trebui să-i spui asta lordului Sommerfield.

– Ca să mă provoace la duel?

Monica nu se putu abține să nu râdă la o astfel de idee ridicolă. Un bărbat ca Easton nu avea de ce să se teamă de Augustine când vedea vorba de dueluri, bătăi sau alte feluri prin care se socoteau bărbații între ei. Monica rămase intrigată de interesul brusc al lui Easton la adresa ei... dar nu se lăsă o clipă păcălită de el. Se întrebă ce avea el de câștigat din povestea aceea. Oare spera să ajungă în preajma cuiva? Oare voia să-l cunoască pe Augustine? Se uită drept în ochii lui și spuse:

– Mărturisesc că mă intrigă interesul dumitale la adresa mea.

El păru luat prin surprindere de remarca ei atât de directă.

– Domnișoară Hargrove, sunt sigur că o femeie ca dumneata are pretendenți la tot pasul.

Doar nu se aștepta să-l creadă, nu? Era de-a dreptul ridicol date fiind diferențele în materie de poziții sociale și circumstanțe.

– Speram să-mi faci onoarea de a dansa cu mine, să-mi dai ocazia să te admir puțin mai mult decât s-ar cuveni să o fac, îi zise el, întinzându-i mâna.

Monica începu să râdă. Nu avea nici cea mai mică intenție să danseze cu el, ca să stârnească fel de fel de zvonuri, așa că îi pune paharul în mână, spunând:

– Mulțumesc, dar nu vreau să fiu subiectul unor speculații nefondate. La revedere, domnule Easton, spuse ea, pe un ton sec, după care se îndepărtă.

Aruncă o privire peste umăr în timp ce-și văzu de drumul ei.

Easton nu o scăpă o clipă din priviri, cu capul înclinat, cu un zâmbet ușor îngâmfat.

Ce naiba punea la cale?

Capitolul 8

George Easton plecă de la bal în compania unui domn pe care Honor nu-l recunoscu. Nu se uitase o clipă în direcția ei în puținul timp în care fusese acolo, dar, cu toate acestea, era sigură că se ținuse de cuvânt.

De asemenea, ceva îi spunea că, dacă fusese la fel de convingător cum se întâmplase să fie în prezența ei în locuința familiei Beckington, Monica nu avea nici o scăpare. Numai Dumnezeu știa cât de tulburată rămăsese Honor în urma acelui episod, cu inima bătând puternic cu mult după plecarea lui, fără să-și poată lua gândul de la sărutul acela. Iar Honor voia să vadă cu ochii ei suferința Monicăi.

Honor aruncă o privire în jur, încercând să o zărească în mulțime pe Monica și, în cele din urmă o văzu la masă, alături de Agatha Williamson și Reginald Beeker.

Doar că nu părea câtuși de puțin tulburată.

Ba chiar părea ușor posomorâtă.

Ah, nu. Nu era posibil una ca asta. Honor porni spre ea înainte să-și dea seama ce se petrecea.

Monica era atât de pătrunsă în discuția cu domnul Beeker că, la început, nici măcar nu o observă pe Honor.

– Ah, exclamă ea, vizibil surprinsă să o vadă pe Honor. Bună seara.

– Bună seara, o întâmpină Honor, voioasă. Domnișoară Williamson, mă bucur să te revăd. Domnule Beeker, ce mai faceți? întrebă ea, pe un ton politicos, în timp ce domnul se grăbi să se ridice în picioare.

– Și eu mă bucur să te văd, spuse domnișoara Williamson.

Cu toate că nimeni nu o pofti să ia loc, asta nu o împiedică pe Honor să nu o facă.

– Se poate? întrebă ea, politicoasă.

Domnul Beeker se grăbi să îi tragă un scaun. Honor se așeză la masă și îi zâmbi Monicăi.

– Să merg să aduc ceva de băut? întrebă domnul Beeker.

– Dacă nu te deranjează, răspunse Honor înainte ca Monica să apuce să spună ceva.

– Vin eu să te ajut, zise domnișoara Williamson.

– Mulțumesc, îi spuse domnul Beeker, după care îi zâmbi lui Honor înainte să se îndepărteze alături de ajutorul său de nădejde ca să aducă patru pahare.

– Ei bine? Cum se face să m-ai onorat cu prezența, Honor? întrebă Monica pe un ton sec.

Honor începu să râdă.

– Am vrut doar să vin să-mi salut o veche prietenă.

– Hm, mormăi Monica, uitându-se lung la ea. E foarte frumoasă rochia ta.

Un lucru era cert despre Monica, știa să aprecieze o rochie frumoasă.

– Mulțumesc, zise Honor. Și rochia ta e foarte frumoasă, spuse ea, știind că nuanța aceea de verde-închis se potrivea de minune cu tenul Monicăi. E o creație a doamnei Dracott? o întrebă ea, făcând referire la croitoreasa care era în mare vogă.

– Nu, răspunse Monica. Am apelat la doamna Wilbert. Doamna Dracott este prea ocupată în perioada aceasta, dat fiind că s-a dat startul sezonului. Dar văd că s-a achitat onorabil față de tine, nu? Presupun că ai și o bonetă care să meargă la rochia asta? spuse ea, încolțind-o cu privirea.

– Dumnezeule, doar n-o să-mi spui că ești încă supărată din cauza bonetei aceleia, nu-i așa? replică Honor, amuzată.

– Nu sunt mai supărată decât în vara aceea în care mi l-ai furat pe domnul Gregory, mormăi Monica.

Honor izbucni în râs.

– Monica, aveam șaisprezece ani. De ce te încăpățânezi să tot aduci vorba de supărări din trecut?

– Nu e vorba de supărări, ci de intrigi din trecut, spuse Monica. Despre asta e întotdeauna vorba cu tine, nu-i așa? Fel de fel de intrigi?

– Ce intrigi? exclamă Honor. Chiar vrei să vorbim despre intrigi? Îți mai aduci aminte de balul Bingham, când tu și Agnes Mulberry ați luat ultimele două locuri din trăsura Bingham, cu toate că eu fusesem cea invitată și care, la rândul meu, v-am invitat pe voi două? Nu aveam cum altfel să ajung la eveniment, și o știai prea bine.

– La fel de bine cum ai știut și tu că nu m-ai invitat la balul de la Longmeadow, i-o tăie Monica. S-a pierdut invitația pe drum, cum să nu!

Honor îi evită privirea, preferând să nu mai discute despre vara aceea.

– Monica, nu mai contează. Am venit să te felicit, nu ca să depănăm amintiri din vara anului de la șaisprezece ani.

– Să mă felicit? Pentru ce? întrebă Monica.

– N-am înțeles eu bine? întrebă Honor. Augustine mi-a spus că sunteți nerăbdători să vă căsătoriți și că o să se întâmple mai curând decât ne-am fi așteptat.

Brusc, Monica izbucni în râs, cu o sclipire în ochii aceia căprui.

– Dragul meu Sommerfield! zise ea, amuzată. Nu s-a exprimat corect, Honor. El este acela atât de nerăbdător să ne căsătorim că a ajuns să nu mai vorbească despre altceva în afară de Gretna Green.

– În cazul acesta, ar trebui să vă căsătoriți în cel mai scurt timp, zise Honor. Cine știe când o să-ți mai iasă în cale un bărbat atât de dornic să te facă soția lui, nu-i așa?

– Poftim? întrebă Monica, râzând. Serios, Honor, te cunosc îndeajuns de bine încât să știu că nu ai traversat sala de bal ca să mă întrebi despre nunta mea. Nu-ți stă în fire. Nici mie, nici ție.

Honor nu se putu abține să nu izbucnească și ea în râs.

– Așa este, mărturisi ea. Dar, dat fiind că urmează să fim surori, sper să fie un nou început pentru noi, spuse ea. Și să nu ne mai certăm pe bonete sau alte prostii.

Monica se uită lung la ea.

– Chiar așa? Dacă chiar vrei să ne bucurăm de un nou început, atunci pe nici una dintre noi nu ar trebui să o surprindă să afle lucruri neplăcute despre cealaltă... cum ar fi, să lanseze o invitație la ceai chiar în ziua în care și cealaltă a făcut astfel de planuri. La asta te referi cu un nou început?

De data asta, Monica avea dreptate. Cu un an în urmă, Honor organizase o petrecere în grădină în aceeași zi și la aceeași oră ca petrecerea Monicăi – petrecere la care, Honor preferă să nu-i reamintească, ea și Grace nu fuseseră invitate. Dar, în apărarea lui Honor, chiar nu-i trecuse vreo clipă prin minte că aveau să invite aceiași oameni. Fusese convinsă că Monica urma să-și invite toate cunoștințele plictisitoare și fără viață, în timp ce toți oaspeții animați și amuzați aveau să participe la evenimentul ei.

– La fel de bine ar trebui să nu mai vorbim de față cu alți oameni despre preocupările noastre, spuse Honor, făcând referire la Balul Jubileului din sezonul anterior, când Monica nu se ferise să dea de înțeles, de față cu toată lumea, că Honor plecase pe furiș cu Lord Cargill, cu toate că, în tot acest timp, Honor se aflase în toaleta doamnelor, alături de Grace. Reușise să stârnească multe vorbe pe seama acelui episod.

– Așa vom face, zise Monica, încuviințând cu o mișcare scurtă din cap.

Honor zâmbi și o întrebă:

– Ai avut parte de o seară plăcută?

– Da, așa s-ar putea spune.

– Ai făcut cunoștință cu oameni noi?

Monica se uită lung la ea.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, suspicioasă. De ce ești atât de curioasă să afli cum a fost seara mea?

– Dumnezeule, cât poți să fii de suspicioasă! exclamă Honor. Pur și simplu mi se pare un eveniment extrem de plictisitor, ție nu? Mi-ar plăcea să apară cineva nou, o sursă de amuzament. Uite, motivul pentru care ajungem să ne certăm mereu. Tot timpul interpretezi greșit spusele mele!

– Sau poate ne certăm pentru că știu exact ce vrei să spui, zise Monica. Draga mea, dacă vrei o sursă de amuzament, poate că ar trebui să faci o călătorie în străinătate. Exact asta i-am spus săptămâna asta lui Augustine, spuse Monica, aranjându-și mănușa de parcă ar fi avut o discuție despre vreme. I-am spus că poate că ți-ar plăcea să ai parte de experiențe noi în America.

Honor tresări, dar încercă să-și ascundă șocul, râzând.

– Ce prostie!

Monica ridică privirea, spunând:

– Lui Augustine nu i s-a părut o idee proastă. Mi-a mărturisit că s-ar bucura foarte tare ca tu și Grace să aveți parte de o educație mai vastă. Din punctul meu de vedere, dacă societatea noastră a ajuns să ți se pară atât de plictisitoare, poate că o alta o să pară mai interesantă.

– Monica, n-am spus că societatea noastră mi se pare plictisitoare. Am spus doar că acest eveniment mi se pare plictisitor. Și te-aș ruga să nu-i pui astfel de idei în minte lui Augustine.

– De dragul unui nou început, completă Monica, pe un ton ironic.

– Exact, răspunse Honor.

– Ne-am întors! se auzi glasul domnului Beeker care se întorsese alături de domnișoara Williamson, fiecare dintre ei cu câte două pahare de vin.

– Vai de mine, nu mi-am dat seama cât este de târziu, spuse Honor, ridicându-se de la masă. Trebuie să ajung acasă, să-i urez contelui noapte bună, spuse ea, împungând-o cu privirea pe Monica. Pentru că, după moartea contelui, urmau să o arunce în stradă, dar în clipa de față, avantajul era de partea ei. Seară bună, le ură ea.

– O seară bună, Honor, zise Monica, pe un ton la fel de politicos.

Honor se îndepărtă, cu spatele drept, cu capul sus, de parcă nu avea nici o grijă pe umeri.

Doar că adevărul era că discuția aceea îi dăduse multe motive de îngrijorare.

Auzi la ea, America! La naiba cu Monica Hargrove!

Capitolul 9

Cum se putea ca planul ei să nu fi funcționat?

Întrebarea aceea nu o lăsă să doarmă toată noaptea. Ea aproape că se pierduse în îmbrățișarea domnului Easton, în jocul acela de seducție din salonul casei sale. Cum de reușise Monica să-i reziste?

Exista o singură explicație: George Easton nu se ținuse de cuvânt. Sau, și mai grav, se ținuse de cuvânt, dar nu avusese sorți de izbândă.

În dimineața următoare, Honor se trezi obosită și țâfnoasă. Își trase pe ea un halat, după care se așeză la birou și îi scrise un bilet lui Easton:

„Mi-ai dat cuvântul tău"

Coborî la parter, tot în halat. Îl găsi pe bătrânul servitor Foster la ușă și în întinse biletul.

– Du-l, te rog, pe Audley Street.

Foster cercetă plicul.

– Easton, zise el, cu voce tare.

– Șttt! șopti Honor, aruncând speriată o privire în urma ei, de teamă să nu intre cineva în foaier și să-i audă vorbind. Domnule Foster, contez pe discreția dumitale.

– Am înțeles, domnișoară Cabot, spuse el, cu un surâs cunoscător. Nu sunt eu discreția în persoană?

– Ba da, spuse ea, bătându-l ușor pe mână. Dintotdeauna am știut că pot conta pe...

– Honor? Ce se petrece aici?

Honor făcu stânga împrejur.

– Augustine! Bună dimineața!

În văzu pe Augustine cu un șervet la gât, probabil rămas de la micul dejun.

– Tocmai veneam la tine, spuse el, după care aruncă o privire spre Foster. Ce cauți la ușă în halat?

– Da, domnișoară, pare că o să plouă astăzi, se grăbi Foster să spună. O să toarne cu găleata.

Honor îl adora pe bătrânul servitor.

– Mulțumesc, o să-mi aleg cu grijă hainele, spuse ea, după care se întoarse spre Augustine cu zâmbetul pe buze.

– Atunci mergi degrabă să te îmbraci, bine? îi spuse Augustine. Mercy insistă să ne delecteze cu nu știu ce poveste despre cadavre umblărețe, mormăi el, strâmbând din nas. Mi-a tăiat toată pofta de mâncare. Ar trebui să fim mai fermi cu fata asta, dacă mă întrebi pe mine.

– Ah, nu, te rog, zise Honor, întrebându-se cum ar fi fost ca Augustine să încerce să o apostrofeze pe Mercy.

Îi aruncă un zâmbet complice lui Foster, după care urcă grăbită în cameră, să se îmbrace.

Ploaia nu conteni de la micul dejun și până la ora prânzului și nici nu dădea semne că avea să se oprească. Honor își petrecu dimineața citindu-i tatălui ei vitreg. Vremea aceea umedă nu îi făcea bine bietului om, care zăcea rezemat pe perne, cu o privire pierdută. Părea trist și epuizat. Obrajii lui cândva rotunzi erau acum de nerecunoscut, mâinile osoase, ochii sticloși.

La un moment dat, în timp ce îi citea din *Lyrical Ballads* a lui Wordsworth, contele închise ochii. Honor închise ușor cartea de poezii și se ridică cu grijă de pe scaunul ei. Traversă pe vârfuri covorul și, chiar când să se strecoare pe ușă, auzi glasul slăbit al contelui:

– Honor, draga mea.

Honor se întoarse spre el și îl văzu cu mâna întinsă, de parcă ar fi vrut să o oprească când se strecurase pe lângă el.

– Cum te simți? îl întrebă ea, apropiindu-se de el. S-a întâmplat ceva? Vrei să mă duc să o chem pe mama?

Contele îi întinse mâna, iar Honor i-o strânse ușor.

– Trebuie să ai grijă de mama ta după ce eu n-am să mai fiu, zise el, cu o voce groasă.

– Desigur.

– Ascultă la mine, Honor. Voi, fetele ei, sunteți singurele care vă puteți îngriji de binele ei. Înțelegi? întrebă el, căutându-i privirea.

Știa. Contele avea și el aceleași bănuieli ca ea și Grace – faptul că mama ai începuse, ușor, ușor, să-și piardă mințile.

– Înțeleg.

– În toți anii aceștia am iubit-o pe mama ta, îi zise el. Știu că și Augustine ține la ea, dar fiul meu e un bărbat slab. Ușor influențabil. E un om bun, dar mi-e teamă că este prea dornic că le facă pe plac altora.

– Poate că ea, mărturisi Honor, cu jumătate de gură. Mama te iubește foarte tare, la fel ca noi toți. Îți dau cuvântul meu că o să-i port de grijă.

Contele o bătu ușor pe mână.

– Cum o să te descurci, draga mea Honor? Am fost prea blând cu tine, nu-i așa, te-am lăsat să faci ce vrei. Nu e nici un bărbat care să-ți fi atras atenția?

Honor simți un gol în inimă și îi fugi gândul la Rowley, la cât suspinase după el.

– A fost vorba de cineva, la un moment dat, dar n-a vrut să fie cu mine.

– Atunci înseamnă că e un neghiob, zise contele. Presupun că unii bărbați s-ar putea speria la gândul de a satisface poftele unei femei atât de frumoase.

– Dar eu nu pun mare preț pe lucruri, spuse Honor.

– Chiar așa? întrebă contele, zâmbind. Ai cam dat iama în cuferele mele.

Honor zâmbi, vinovată, dar clătină din cap.

– E adevărat, îmi place să am multe lucruri, dar sunt doar lucruri. Dacă ar fi să mă îndrăgostesc de cineva, cu adevărat, nimic n-ar mai conta.

– Dacă va fi să întâlnești din nou dragostea, draga mea, nu o lăsa să-ți scape. E o pasăre rară, prea rară ca să-i dai drumul. Și să nu te temi de suferință. Are și asta rolul ei, te face să apreciezi și mai tare dragostea.

– Da, așa este, zise ea, ferindu-și privirea.

Nu-i plăcea suferința unei iubiri pierdute. Ar fi preferat să facă tot posibilul să o evite.

– Ești o fată bună, Honor. Nu mă interesează ce spune lumea, zise el, oftând, după care îi dădu drumul și își lăsă capul să cadă pe spate. Fii bună și cheamă-l pe Jericho, îi ceru, făcând referire la cel care

îi fusese valet și care, în ultimii doi ani, devenise principalul lui îngrijitor.

Oftă profund și închise ochii.

Honor îl găsi pe Jericho și îl trimise în camera contelui, după care se lăsă purtată de muzica ce venea de la parter. În timp ce traversa foaierul, Foster păși pe ușa de la intrare și se opri să-și scuture apa de pe pelerină și pălărie.

– Foster! Ai dus scrisoarea?

– Da, domnișoară, răspunse el, lăsând pălăria deoparte.

– Și? Ai primit un răspuns?

– Nu, domnișoară, Majordomul mi-a spus că domnul Easton nu s-a întors încă acasă de la petrecerea de ieri și că o să i-o înmâneze de îndată ce ajunge.

Nu se întorsese încă acasă? Intrigată, Honor își dădu seama că era un singur loc în care un bărbat să aleagă să-și petreacă toată noaptea, până dimineața târziu, nu-i așa? Într-un pat cald, își spuse ea, alături de un trup fierbinte care să-l încălzească. „Roade gata să cadă", își aminti ea, cutremurându-se.

– Mulțumesc, îi spuse ea, distrată, lui Foster.

Se îndreptă din nou spre salonul de muzică, imaginându-și-l pe Easton cu o altă femeie, trupul acela gol și musculos, printre așternuturi, cerând tot mai mult de la cucerirea sa. Dar cine era femeia aceea? Lady Dearing?

La găsi pe surorile ei în salonul de muzică. Prudence cânta la pian, ea fiind cea mai talentată dintre ele. Honor o invidia pentru urechea ei muzicală. O văzu pe Grace așezată la masă, cu tocul alunecându-i pe o bucată de hârtie, scriind o scrisoare. Mercy stătea întinsă pe burtă în fața șemineului, cu genunchii îndoiți, cu gleznele încrucișate. Răsfoia paginile de modă din *Lady's Magazine*. Un foc liniștitor strălucea în șemineu, iar întreaga încăpere era plină de lumânări, menite să alunge ziua aceea ploioasă atât de întunecată.

– Cui îi scrii, Grace? o întrebă Honor, așezându-se pe canapea, cu picioarele sub ea.

– Verișoarei Beatrice.

– Nu e verișoara noastră, o corectă Honor.

– Nu? întrebă Prudence, oprindu-se în mijlocul melodiei.

Honor dădu din cap că nu.

– E prietenă cu mama din copilărie și sunt atât de apropiate că au ajuns să-și spună verișoare. Ce ți-a venit să-i scrii, Grace?

– Pentru că locuiește în Bath și sunt curioasă să aflu dacă nu cumva l-a văzut pe Lord Amherst pe acolo. Din câte am înțeles, n-a ajuns încă la Londra.

Honor făcu ochii mari.

– Pe Amherst? De ce?

– Honor, serios? exclamă Grace cu un surâs obraznic. E o chestiune personală, dar mă aștept să-ți dai seama.

Honor rămase confuză, dar Grace aruncă o privire cu subînțeles spre Mercy, care dăduse uitării revista și își îndreptase toată atenția spre Grace.

– Despre ce este vorba? întrebă Mercy. De ce nu vreți niciodată să-mi spuneți nimic?

– Pentru că ești un copil. Ce părere ai despre piesa asta? întrebă Prudence, începând să cânte o melodie veselă.

Mercy se ridică în genunchi și își aranjă ochelarii pe nas, cu urechile ciulite.

– Îmi place la nebunie! spuse ea, câteva clipe mai târziu, sărind în picioare, după care începu să danseze în jurul salonului, cu brațele deschise, pășind ușor pe vârfuri.

Honor îi zâmbi surorii ei mai mici. Dansul era singura modalitate de a da uitării gândurile negre, așa că se ridică de pe canapea, făcu o plecăciune în fața surorii sale și îi întinse mâna, asemenea unui domn. Mercy o acceptă bucuroasă și începură să danseze împreună pe muzica lui Prudence. Grace lăsă tocul pe masă și începu să bată din palme în ritmul muzicii.

– Mai sus, Mercy, strigă ea, când veni momentul pentru o mică săritură în dans. Draga mea, nu-ți târî picioarele, sari.

Mercy sări. Prudence începu să cânte tot mai repede, obligându-le pe Mercy și pe Honor să grăbească pasul, învârtindu-se în loc. Începură cu toate să râdă de ritmul absurd al melodiei și îl observară pe Hardy abia după ce acesta ajunse în dreptul pianului, cu tăvița de argint în mână.

– Hardy! exclamă Honor, fără suflu, iar o clipă mai târziu ea și Mercy se ciocniră una în alta. Nu te-am văzut.

– Mi-am dat seama, domnișoară. Nu aveați cum să mă auziți peste muzică și râsete, zise el.

Prudence luă mâinile de pe pian, ridicându-și brațele deasupra capului.

– Ce ai acolo? întrebă ea, făcând semn spre tăvița de argint.

– A venit un musafir, spuse el, cu o ușoară plecăciune. Pentru domnișoara Cabot.

Dar Mercy i-o luă înainte lui Honor, sări în fața surorii sale și încercă să ia cartea de vizită înainte ca Honor să ajungă la ea. În ciuda faptului că nu arăta deloc tânăr, Hardy era un bărbat agil și avu grijă să ridice tava deasupra capului lui Mercy, așa că fata nu reuși să ajungă la ea.

– Hardy! mormăi Mercy.

– Fii cuminte, zise Honor, întinzând mâna pe deasupra capului surorii sale ca să ia cartea de vizită de pe tăviță. De îndată ce îi citi numele, tresări: George Easton.

Dar clipa aceea de ezitare o costă amarnic, căci Mercy reuși să ia cartea de vizită.

– Cine e George Easton?

Grace făcu ochii mari, se ridică de la birou și veni degrabă lângă ele.

– Doar nu l-ai invitat tu, nu-i așa?

– Nu! Vreau să spun, i-am trimis un bilet, dar nu m-am așteptam nici o clipă să vină aici...

– Cine e ? întrebă Prudence, strecurându-se lângă surorile ei, încercând să vadă și ea cartea de vizită.

– Nu contează, se grăbi Grace să spună, după care îl întrebă pe Hardy: Unde e Augustine?

– La club.

– Hardy, roagă-l, te rog, pe domnul Easton să aștepte câteva clipe până... spuse ea, gesticulând, încercând să-și găsească cuvintele, dar Hardy interpretă gestul ei ca poruncindu-i să plece, așa că făcu o plecăciune și ieși din salon, trăgând ușa după el.

Honor începu să se învârtă în cerc și aruncă o privire spre fereastre, cu inima la gură, încercând să-și adune gândurile.

– Dumnezeule, nu pot să cred că a venit aici!

– Cine e? întrebă Prudence. N-am auzit niciodată de el.

– Din fericire, iar asta pentru că nu ai ieșit încă în societate și nu știi ce fel de bărbați mișună prin lume, zise Grace, pe un ton sumbru.

– Grace! Nu e corect, protestă Honor. Nu e ca și cum a venit să-mi facă curte.

– Și, atunci, ce caută aici? întrebă Mercy, confuză.

Honor făcu abstracție de Mercy când își dădu seama că nu avea părul prins și că era îmbrăcată în cea mai simplă rochie a ei. Își ciupi imediat obrajii, pentru un plus de culoare.

– De ce ai făcut asta? întrebă Grace.

– Pentru că îi place de el! spuse Mercy, încântată.

– Doar n-ai de gând să-l primești, spuse Grace, iritată. De față cu Prudence și cu Mercy!

Prudence se arătă de-a dreptul jignită.

– Grace, nu sunt un copil. În trei luni o să împlinesc șaptesprezece ani.

– Mercy, nu-mi place de el, spuse Honor, grăbindu-se la bufet, spre oglinda care atârna pe perete. Avea nevoie disperată de un pieptene! Avea părul atât de ciufulit.

– Atunci de ce te comporți așa? o întrebă Mercy în timp ce Honor începu să-și aranjeze părul, prinzându-l în grabă într-o împletitură.

– Pentru că nu sunt îmbrăcată să primesc oaspeți! răbufni Honor, exasperată.

– Atunci poate că nu ar trebui să-l primești, sugeră Prudence.

– Poate că nu ar trebui să o fac, zise Honor, după care se întoarse cu fața spre ele. Cum arăt?

Grace oftă și spuse:

– Minunat. N-ai putea să fii mai frumoasă de atât. E de-a dreptul enervant.

– Mulțumesc, draga mea. Bun, voi trei să faceți bine să rămâneți aici. Ne-am înțeles?

– De ce? întrebă Mercy. Vreau să-l văd.

– Nu, Mercy. Nu e treaba ta și...

Dintr-odată, Mercy dădu buzna spre ușă, o deschise larg și o luă la fugă pe coridor.

– Pentru numele lui Dumnezeu! răbufni Honor.

– Dacă-l vede ea, vreau și eu să-l văd, spuse Prudence, pornind grăbită în urma lui Mercy, cu un mers elegant.

Honor se întoarse spre Grace.

– Uite ce ai făcut, zise Grace. Dacă îți închipui pentru o secundă că fetele astea două o să-și țină gura...

– Dumnezeule! Nu-mi spune ceva ce știu deja, zise Honor, după care o luă de braț pe Grace și o trase după ea, pornind grăbite în căutarea surorilor mai mici.

Capitolul 10

George fu luat pe nepregătite când se trezi înconjurat de atâtea femei, dar își veni repede în fire când cea mai micuță dintre ele, probabil cea mai tânără dintre surorile Cabot, se uită lung la el din spatele ochelarilor care îi făceau ochii albaștri să pară și mai mari și îl întrebă:

– Ești pretendentul lui Honor?

– Mercy, pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo? o certă domnișoara Cabot, făcându-și apariția în spatele fetei, odihnindu-și mâinile pe umerii ei. Domnule Easton, îmi cer iertare, spuse ea, întorcând-o pe fată din drum, aproape împingând-o de la spate. S-ar părea că lui Mercy, sora mea, îi lipsesc bunele maniere. Dă-mi voie să ți le prezint pe domnișoara Mercy Cabot, domnișoara Prudence Cabot și, bineînțeles, pe sora mea, pe care o cunoști deja, domnișoara Grace Cabot.

– Ce de virtuți adunate într-o singură încăpere[1], zise George, salutându-le cu o mișcare scurtă din cap. Plăcerea este de partea mea, domnișoarelor.

– Hm, mormăi Grace Cabot, analizându-l din priviri, de parcă n-ar fi fost deloc o plăcere și el ar fi bătut atâta drum ca să se prefacă doar că îi făcea plăcere să le întâlnească pe fetele Cabot.

– Ai venit să o vezi pe Honor? îl întrebă fata cea mică. Sau pe Grace? Cel mai adesea pretendenților nu prea le pasă care dintre ele iese în întâmpinarea lor.

– Mercy! exclamă Honor Cabot, albă la față. Vă rog să vă întoarceți în salon și, pentru numele lui Dumnezeu, dacă cumva se întoarce Augustine, ați face bine să-i distrageți atenția!

– De ce? întrebă Prudence. Ce-ai de gând să faci?

– Nu are de gând să facă nimic, spuse Grace, sfredelind-o cu privirea pe sora ei în timp ce le apucă pe celelalte două de braț. Hai să mergem...

– Dar nu am putea să-l invităm la ceai? întrebă Prudence în timp ce Mercy se foi în strânsoarea lui Grace ca să mai arunce o privire spre George. Întotdeauna îi invităm la ceai.

---

[1] Referire la numele fetelor, care se traduc prin Milostenie (Mercy), Chibzuință (Prudence), Grație (Grace) și Onestitate (Honor) (n.tr.)

– Nu e genul *acela* de musafir, insistă Grace, trăgându-le după ea. Honor o să vină și ea curând, nu-i așa?

Domnișoara Cabot îi făcu semn să plece, ceea ce o enervă și mai tare pe sora ei. Odată ce fetele ieșiră în coridor, domnișoara Cabot îl înșfăcă pe George de cot și îl trase în direcția opusă.

– Hardy, e o chestiune personală...

– Desigur, domnișoară, desigur, spuse majordomul, parcă instinctiv, ceea ce îi dădu lui George de înțeles că domnișoara Cabot obișnuia adesea să aibă de-a face cu „chestiuni private"

– O clipă, domnișoară Cabot, spuse el, încercând să o oprească. Nu am venit să...

– Știu, dar am nevoie să stau de vorbă cu tine, spuse ea, făcându-i semn să vină. Mai repede, zise, trăgându-l după ea.

Îl zori în același salon în care fuseseră și zilele trecute și închise ușa în urma ei.

– Domnișoară Cabot...

– N-ai vorbit cu ea? îl întrebă, întorcându-se de la ușă.

– Ce tot spui acolo? Normal că am vorbit cu ea! răbufni George, iritat că-i pusese cuvântul la îndoială. Sunt sigur că stă la fereastră, urmărind ploaia asta torențială, cu gândul la discuția noastră, spuse el, încrezător.

Știa prea bine cum se comportau tinerele domnișoare, că aveau o imaginație aproape la fel de ridicolă și de bogată precum bonetele acelea pe care le purtau.

Dar domnișoara Cabot făcu ochii mari.

– Văd că ești foarte sigur pe tine!

– De ce n-aș fi? întrebă el, relaxat, după care se așeză pe canapea, picior peste picior. Nu e ca și cum aș fi un novice în jocurile seducției, domnișoară Cabot, spuse el, amuzat. Domnișoara Monica Hargrove nu a rămas doar impresionată de abordarea mea, ci, aș spunea eu, de-a dreptul încântată.

– Încântată? Chiar așa? Și, atunci, cum se face că, atunci când am întrebat-o cum și-a petrecut seara, mi-a spus că nu a făcut cunoștință cu nimeni nou, ba chiar mi-a dat de înțeles că n-a observat nici o persoană nouă la eveniment, că a fost același public ca de obicei.

– Și? întrebă George, ridicând din umeri.

– Ei bine, asta înseamnă că nu ai reușit s-o impresionezi în nici un fel!

Jignit de insinuările ei, George îi aruncă o privire nemiloasă.

– Cu siguranță am reușit să o impresionez, spuse el, fără menajamente. Prietena ta a rămas de-a dreptul marcată. Bineînțeles că n-o să recunoască niciodată asta, pentru că nu te privește pe tine, spuse el, punctându-și cu atenție cuvintele.

– Ei bine, nu o cunoști pe Monica Hargrove pe cât de bine o cunosc eu, răspunse ea. Cu siguranță nu ar fi ratat ocazia să-mi spună că un bărbat cu reputația ta s-a uitat în direcția ei.

George dădu să spună ceva, dar rămase blocat la cuvintele „un bărbat cu reputația ta".

– Voiam să spun că... încercă ea să se justifice când văzu expresia de pe chipul lui... că ești un bărbat... Ei bine, un bărbat...

– Vorbește deschis, domnișoară Cabot. Ce fel de bărbat sunt? o întrebă.

Un bastard. Un afemeiat. Știa și el prea bine ce fel de reputație avea, iar dacă ea trăia cu alte iluzii, poate că era chiar mai prostuță decât crezuse inițial.

– Ei bine, șopti ea, rumenă în obraji. Un bărbat atrăgător. E evident, spuse ea, jenată.

Atrăgător? Cuvintele ei îl luară pe nepregătite. Asta era reputația lui? Mărturisirea ei jenată îl încântă nespus.

– Vai de mine, domnișoară Cabot, spuse el, rânjind, n-am știut că asta se spune despre mine.

– Nu glumi pe seama mea.

– Nu aveam de gând să o fac, spuse el, întinzându-și brațul pe spătarul canapelei.

Acesta era darul lui, își spuse el, cu un zâmbet larg, capacitatea de a face o femeie să roșească... fie că era vorba despre o femeie tânără sau despre una mai matură. Era un bărbat cu o chemare, iar chemarea lui era să satisfacă și să răsfețe toate femeile din Londra.

Cu toate acestea, domnișoara Cabot începu curând să se schimbe la față și îl privi încruntată.

– Mi-ai promis, Easton.

– Am făcut întocmai, Cabot.

– Atunci înseamnă că ai făcut-o greșit, zise ea.

– Greșit? răbufni el. Brusc, simți un impuls să o arunce pe genunchi, să îi ridice fusta și să o bată la fundul gol, ca pe un copil. Dumnezeule, cum poți să fii atât de obraznică?

– Iar tu ești un încrezut! strigă ea, după care începu să se plimbe de colo-colo, încruntată, îmbufnată. Brusc, se opri în loc și se întoarse cu fața spre el. Trebuie s-o faci din nou.

– Nici nu mă gândesc. Am făcut-o deja. Ceea ce înseamnă că îmi datorezi o sută de lire.

– Nouăzeci și două de lire, spuse ea. Așa am stabilit.

– Bine, fie, nouăzeci și două, răbufni el, ridicându-se în picioare. Poți să-i trimiți banii agentului meu, domnul Sweeney...

– Balul Prescott va avea loc în vinerea asta, îl întrerupse ea, de parcă nici măcar nu l-ar fi auzit vorbind, după care o luă din nou la pas. O să fac eu rost de invitație pentru tine.

George o privi indignat. Vorbea despre el de parcă ar fi fost un biet neisprăvit, căruia voia să-i facă o favoare și, oricât de mult i-ar fi plăcut să și-o imagineze dezbrăcată sub el, nu merita.

– Nu.

– Trebuie să dansezi cu ea, continuă ea, după care se opri brusc, cercetându-l din cap până-n picioare.

– De ce te uiți așa la mine? întrebă el, privindu-se la rândul său. Honor Cabot, ascultă-mă cu atenție, aștept să-mi trimiți cele nouăzeci și două de lire, după cum am stabilit sau...

– Nu, spuse ea, înfruntându-i privirea. Nu până nu faci ce ai promis.

George îi privi șocat chipul frumos, ochii aceia albaștri. Era nebună de legat? Dusă cu pluta? Niciodată în viața lui nu întâlnise vreo persoană mai sfidătoare.

– Mi se pare ironic că o femeie al cărei cuvânt înseamnă onoare nu are de gând să-și respecte cuvântul. Sau că ar fi în stare să rișteze fericirea a doi oameni care nu i-au făcut nici un rău, totul ca să nu fie nevoită să renunțe la viața asta, zise el, făcând semn spre camera elegantă în care se aflau.

– Asta crezi despre mine? întrebă ea, părând aproape șocată.

– Știu foarte bine ce spun, domnișoară Cabot, spuse el, pufnind. Motivele tale sunt cât se poate de evidente.

Preț de o clipă avu impresia că era pe punctul să înceapă să țipe la el, lucru care nu l-ar fi surprins câtuși de puțin, având în vedere cât era de nervoasă. Dar își strânse buzele, își încrucișă brațele la piept și spuse:

– Domnule, n-ai de ce să-ți bați capul cu motivația mea. Stai liniștit, mă voi ține de cuvânt, rosti ea, încrezătoare. De îndată ce îți

respecți și tu promisiunea. Înțeleg că trăiești cu impresia că ai reușit să o cucerești pe domnișoara Hargrove, dar e evident că n-ai făcut-o. Nu am de gând să-ți dau banii promiși doar pentru că ești atât de singur pe tine că nu mai poți să vezi adevărul.

George își încleștă pumnii, măcinat de furie și de dorință.

– Dumnezeule, dacă ai fi fost un bărbat, te-aș fi provocat la duel pentru o astfel de insultă.

– Dacă aș fi fost bărbat, nu aș fi ezitat o clipă să accept, răspunse ea, după care începu din nou să se plimbe prin cameră. Trebuie să dansezi cu ea și să-i dai de înțeles că ai cele mai bune intenții. Asta o s-o impresioneze.

De ce se încăpățâna atât de tare? George dădu uitării furia care îl măcina și rămase cu gândul la domnișoara Hargrove. Chiar reușise să o cucerească. Nu-i așa? Încercă să-și amintească întâmplarea pas cu pas. Își aminti surâsul ei, unul cât se poate de încântător. Nu la fel de încântător precum al fetișcanei din fața lui care se voia a fi o tânără debutantă, dar totuși. O făcuse să râdă, să zâmbească, să îl privească cu interes. Nu? Nu, domnișoara Cabot se înșela amarnic. George era încrezător că făcuse întocmai.

– Nu, zise el. Nu-mi dau seama ce te face să crezi că ești expertă în arta seducției, dar am făcut exact ce am promis să fac.

Honor oftă de parcă el ar fi fost cel care își pierduse mințile.

– Bine, fie. Ce i-ai spus?

George se uită lung la ea.

– Acum chiar începi să mă superi.

– Îmi pare rău.

– Vrei să știi ce i-am spus? zise el, venind mai aproape de ea, făcând-o să tresară când o apucă de bărbie și începu să-i mângâie obrazul. I-am spus că este o femeie frumoasă, zise el, ridicându-i ușor capul. Și că o admir, adăugă el, dezmierdând-o din priviri pe domnișoara Cabot. Se dădu și mai aproape de ea și își coborî privirea, oprindu-se cu buzele la doar câțiva centimetri de gura ei. Și să sunt invidios pe Sommerfield.

Domnișoara Cabot făcu ochii mari.

– Și mai ce?

– Și mai ce? Am invitat-o la dans, dar a refuzat timidă, spuse el, fără să-și ia ochii de la buzele ei cărnoase și umede care îl implorau să o sărute din nou.

– Vezi? spuse ea, coborându-și privirea spre buzele lui, cu sufletul la gură.

– Nu te așteptai? Sunt un bărbat cu o anume reputație, iar ea e o tânără nevinovată și logodită. M-a refuzat pentru că așa se cuvine.

– Nu e o tânără nevinovată, e cât se poate de știutoare și de șireată.

„Ce naivă", își spuse el, mângâindu-i gâtul delicat, simțindu-i în palmă pielea înfierbântată. Trupul feminin nu înceta nici o clipă să-l fascineze. Era atât de delicat, atât de fragil, dar avea puterea de a stârni războaie între bărbați.

– Nu mi s-a părut tocmai cunoscătoare. Ci ușor derutată... șopti el, savurându-i mireasma atât de incitantă. Spre deosebire de reacția ta la episodul de zilele trecute, în salonul acesta.

Domnișoara Cabot întoarse ușor capul, ferindu-se de sărutarea lui.

– Vorbești prostii, nu am fost derutată.

– Liniște-te, domnișoară Cabot. Nu e cazul să te prefaci acum.

Honor se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

– Trebuie să vorbești din nou cu ea, insistă ea. Invit-o din nou să stați de vorbă.

George oftă. Își strecură mâna pe spatele ei și o aduse la pieptul lui. De data asta, nu mai spuse nimic, ci ridică privirea, încolțindu-l cu ochii aceia de un albastru fermecător. El o privi încruntat, trecându-și degetele pe tâmpla ei.

– Cred că ar trebui să te sărut din nou. Doar că, de data asta, pe îndelete. Și în ciuda faptului că știu că nu ar trebui să o fac.

– Îți interzic să o faci, șopti ea însă fără să schițeze nici o mișcare.

– Ești prea credulă, domnișoară Cabot. Dacă ții la binele tău, nu ar trebui să-i interzici niciodată ceva unui bărbat și, în același timp să-l lași să te țină așa în brațe.

Și, cu atât mai puțin, unui bărbat ca *el*.

– Nu înțelegi pe deplin cum funcționează mintea unui bărbat. Când are o femeie atât de aproape, pur și simplu...

Dar nu reuși să-și mai găsească cuvintele. Se uită lung în ochii ei și îi veniră fel de fel de idei în minte cu ce să-i facă unei femei ca ea.

– Pur și simplu ce? întrebă ea.

Nu avea cum să rostească cuvintele care îi asaltară atunci mintea. Că, pur și simplu, trebuie să fie cu ea, în ea. Dar, pentru prima oară de când o întâlnise pe Honor Cabot, George citi inocența din sufletul

ei. Era acolo, îngropată sub masca privilegiilor și a rafinamentului, iar în clipa aceea ar fi fost în stare de orice să o știe în siguranță.

Dumnezeule, nu! Toată viața lui învățase să privească înainte, cu ochelari de cal, ca un armăsar, să nu arunce o privire în urmă. La naiba cu inocența ei! Fie că era vorba de o dorință instinctivă de a se distanța de astfel de gânduri protectoare, fie de o dorință arzătoare, din ce în ce mai puternică, George nu reușise să-și dea seama, dar spuse:

– Pur și simplu, face asta.

Apoi își lipi buzele de ale ei și o sărută.

Nu se așteptă nici o clipă ca Honor Cabot să îl sărute la rândul ei. Dar se topi în brațele sale, curbându-și spatele în strânsoarea lui. Își plimbă mâinile pe brațele lui, după care se prinse de gâtul lui și mișcă ușor capul astfel încât să-și deschidă buzele în sărutarea aceea. George simți cum i se înmoaie picioarele, dezmierdând-o cu limba. O trase la piept, strângându-i trupul fragil de corpul lui musculos. Lăsă mâna să-i alunece pe spatele ei, pe posterior, înfigându-și degetele în șoldurile ei generoase. Continuă să o sărute, până ce simți valul de dorință carnală, chemarea trupului de a fi cu ea, în ea.

Brusc, își înălță capul, îi puse mâinile pe umeri și o îndepărtă. Domnișoara Cabot își duse degetul la buze, cu o mișcare grațioasă și îi zâmbi timid.

– Vezi? zise el, pe un ton dur. N-ar fi trebuit să ai încredere în mine.

– Dar am încredere în tine.

Își duse mâna la piept, hotărât să o facă să înțeleagă.

– Dacă ai fi femeia mea...

– Dar nu sunt.

– Dar dacă ai fi, te-aș învăța că nu se cade să fii atât de naivă când vine vorba de virtutea ta. Sau de virtutea oricărei alte femei! Ce vrei tu să faci nu are nici o noimă.

Honor își încrucișă brațele la piept.

– Nu ți-am cerut să-mi aperi virtutea, îi spuse ea.

– Cabot, nu mă provoca, o avertiză el, cercetându-i chipul, părul.

– Crezi că bărbații sunt singurii care au voie să simtă dorință?

Cuvintele ei reușiră să-i trezească interesul, iar George se uită lung la ea.

– Draga mea, vrei să spui că mă dorești? o întrebă pe un ton seducător, după care întinse din nou mâna spre șoldul ei, trăgând-o brusc spre el, ca să simtă cât de mult o dorea.

În toată viața lui, nu întâlnise niciodată o femeie pe care să nu o poată intimida, măcar puțin. Dar domnișoara Cabot îl privi drept în ochi și spuse, cu un surâs șiret:

– Easton, te lauzi că înțelegi femeile. Ce crezi că-mi trece în clipa asta prin minte?

El începu să râdă.

– Draga mea, cred că n-ai nici cea mai mică idee ce vrei cu adevărat, zise el, după care coborî din nou capul și își plimbă vârful limbii pe buzele ei.

Senzația o făcu să tresară, dar George abia începuse. O apucă ușor de bărbie și îi dădu capul pe spate, mușcând-o ușor de buza de jos.

– Asta vrei? o întrebă el, lipindu-și pelvisul de șoldurile ei, strecurându-și limba în gura ei.

Honor gemu de plăcere. Își înfipse mâinile în umerii lui și, preț de o clipă, se temu că avea să-l împingă de lângă ea, dar pur și simplu deschise și ea gura și își lăsă mâinile să alunece pe brațele lui, de sus în jos, după care își trecu degetele prin părul lui. George începu să îi mângâie sânul, apucându-l în palmă, strângându-l ușor, prinzându-i sfârcul între vârful degetelor, prin materialul rochiei. Începuse să alunece cu viteză pe panta dorinței fizice, al șirului de emoții și, gâfâind de dorință, o luă pe sus și o întoarse ușor, întinzând-o pe spate pe canapea.

Honor tresări din nou, cu sufletul la gură. George începu să-i sărute gâtul, plimbându-și limba în valea dintre sânii ei, continuând să o mângâie, să o excite, să o tachineze. Reuși să-i elibereze un sân din rochie, iar Honor scoase un icnet, poate în semn de protest sau poate de plăcere? Oricum ar fi, George îi înăbuși gemetele cu o sărutare, după care își îndreptă din nou atenția spre sânul ei, apucându-l între buze.

Honor începu să geamă de plăcere și își înfipse degetele în părul lui. George continuă să o dezmierde, încercând să dea uitării dorința care îl măcina, plăcerea care începu să erupă în valuri în trupul lui. Îi savură mireasma seducătoare și simți sfârcul tare sub atingerea limbii sale. Era excitat, mânat de dorință, imaginându-și cum ar fi fost să o pătrundă, iar o clipă mai târziu îi eliberă și celălalt sân.

Doar că mai era ceva în el. Auzi în depărtare copite de cai, calul acela care gonea tot înainte, fără să se uite la stânga sau la dreapta. Oricât de mult și-ar fi dorit să o dezbrace, să îi desfacă picioarele și să o dezvirgineze, să simtă dorința ei umedă, nu putea să o facă. Nu putea să o compromită pe debutanta aceea și nici să o ispitească pe cealaltă. El nu era genul acela de bărbat, indiferent de ce spunea lumea și, cu ultimele puteri, se dezlipi de ea, despărțindu-și buzele de sânul ei. Se sprijini în mâini deasupra ei, uitându-se lung la femeia aceea cu ochii ei de un albastru strălucitor.

– Niciodată, spuse el, nervos, să nu ai niciodată încredere într-un bărbat în astfel de circumstanțe. Apoi, se ridică de pe canapea, după care o luă de mână și o ajută să se ridice.

Honor Cabot arăta de parcă ar fi fost mustrată. Se grăbi să-și aranjeze rochia, îi aruncă o privire plină de remușcări și, chiar când era pe punctul de a spune ceva, se deschise brusc ușa.

Honor se grăbi să se ascundă, își aranjă repede rochia și lăsă părul lung să alunece pe pieptul îmbujorat.

O femeie păși în încăpere. George o recunoscu imediat ca fiind versiunea mai în vârstă și căruntă a lui Honor.

– Mamă! exclamă domnișoara Cabot, grăbindu-se să pună distanță între ea și George. Dă-mi... dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul George Easton.

Dumnezeule, era încă excitat, încă dornic să fie cu fiica lui Lady Beckington. Din fericire, contesa păru pierdută și se uită la George cu o privire goală.

– Îmi pare bine, milady, zise el, cu o plecăciune.

Femeia îl privi curioasă, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de unde îl cunoștea.

– Ah, da, spuse ea, dând ușor din cap. Ai venit să vezi caii, nu-i așa?

Ce cai? George aruncă o privire spre domnișoara Cabot, confuz.

– Îmi cer scuze, dar cred că e o neînțelegere la...

– Dar, Honor, contele i-a vândut pe toți, nu-i așa? Cred că a mai rămas doar roibul.

– Mamă, spuse domnișoara Cabot, pe un ton calm, am vândut caii... de mult.

– Poftim? zise Lady Beckington, cu un râs nervos. Nu e adevărat! Încă avem roibul. Domnule, am să vă rog să așteptați aici. Îl chem imediat pe soțul meu să stați de vorbă pe îndelete.

George nu înțelegea ce se petrecea acolo, dar o văzu pe domnișoara Cabot schimbându-se la față.

– O să-i țin companie domnului Easton până sosește contele, spuse ea. Vrei să o chem pe Hannah? întrebă ea, apropiindu-se de mama ei.

– Pe cine? Nu, nu e nevoie, spuse Lady Beckington, în drum spre ușă. La revedere, domnule, zise ea, după care ieși din cameră, fără să arunce vreo privire în urmă.

Domnișoara Cabot nu scoase nici o vorbă. Își plecă ușor capul, închise ochi, iar după câteva clipe îi deschise și își îndreptă privirea spre George.

– Nu înțeleg, spuse el, cu sinceritate.

Ce mamă era aceea care să iasă atât de liniștită din cameră după ce își găsește fiica într-o postură atât de compromițătoare?

– Poate ai înțelege dacă ți-aș spune că, acum două veri, tatăl meu vitreg a vândut câțiva cai în Longmeadow. Dar nu și roibul, zise domnișoara Cabot. Și că, chiar și dacă ar fi vrut să vândă alți cai astăzi, oricum nu ar fi avut energia să coboare să stați de vorbă.

În clipa aceea George începu să înțeleagă. În după-amiaza aceea în față la Gunter's Tea Shop, când domnișoara Cabot îi spusese că mama ei nu avea o stare bună de sănătate, George presupusese că era vorba de pleurezie.

– De cât timp e așa?

– Așa? zise Honor, cu privirea îndreptată spre ușă. De câteva clipe? De câteva săptămâni? Luni? Uneori nu are nimic. Și alteori e așa... spuse ea, cu o voce slabă, coborându-și privirea în pământ.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă. Când mi-ai dat prima oară întâlnire, de ce nu mi-ai spus nimic?

– Ca să afle tot orașul?

Stătea de vorbă cu un bărbat care își petrecuse toată viața apărându-și mama.

– Domnișoară Cabot, n-am de gând să spun nimănui nimic. Îți jur.

Honor se făcu roșie la față și își încleștă pumnii.

– Acum sunt sigură că înțelegi dilema mea, domnul Easton. Îți garantez că domnișoara Hargrove nu o să fie încântată să trăiască sub același acoperiș cu patru surori și cu o mamă nebună. Cine ar vrea să stea cu o nebună în casă? Am nevoie... Am nevoie de timp pentru ca eu și Grace să ne căsătorim sau... orice altceva, zise ea, agitată.

Dacă aș putea să iau o sabie și să pornesc la luptă, aș face-o. Dacă aș avea o avere la dispoziție, aș folosi-o. Doar că sunt femeie, așa că singura mea scăpare este să complotez și să mă dăruiesc celui care oferă cel mai mult, înainte să se descopere totul, zise ea, ferindu-și din nou privirea. Poate că pentru tine asta înseamnă că nu sunt o femeie onorabilă, dar îți jur că nu am altă soluție. Nu vreau să le fac vreun rău lui Augustine sau Monicăi. Nu vreau altceva decât să-i distrag atenția, până îmi vine altă idee. Ce altceva aș putea să fac?

George înțelegea prin ce trecea. Și el își iubise nespus de mult mama, o biată cameristă care fusese nevoită să-și crească singură copilul bastard al ducelui. O femeie care nu fusese niciodată acceptată. Ceilalți servitori o considerau o femeie lipsită de moravuri. Ducele se folosise de ea și apoi o lăsase de izbeliște.

Dar Lucy Easton fusese genul de femeie determinată, iar când aflase că ducele era bolnav, reușise cumva să-l convingă să-i dea lui George un stipendiu. Nu știa prin ce mijloace reușise să-l convingă, nici nu voia să afle. Știa doar că mama lui sacrificase totul de dragul său și că bursa aceea îi permisese lui George să meargă la școală, să cunoască tineri care aveau să-i devină prieteni, cu toate că tratau cu scepticism povestea lui cum că un prinț era tatăl său. Dacă nu ar fi fost toate eforturile mamei sale, probabil că și în ziua de astăzi ar fi stat să curețe grajdurile regale.

–Ajută-mă, te rog, îi spuse domnișoara Cabot, cu o voce slabă. Vino, te rog, la bal.

Dumnezeule, cum ar fi putut să o refuze după ce citi îngrijorarea și tristețea din ochii ei?

–Și dacă ar fi să vin, și dacă ar fi să reușesc să-i distrag atenția, se pot întâmpla o mulțime de lucruri după aceea. Ce crezi că o s-o împiedice să povestească în gura mare tot ce i-ai făcut, odată ce o să afle? Ce crezi că o s-o împiedice să îi împărtășească lui Sommerfield suspiciunile sale? Chiar nu vrei să înțelegi? S-ar putea să fie și mai rău pentru tine.

–Știu. Dar trebuie să încerc. Așa că sunt dispusă să-mi asum acest risc.

George se uită lung la chipul acela frumos. La urma urmei, și el fusese constrâns de împrejurări să facă lucruri pe care alții probabil că le-ar fi numit necugetate.

–Accepți să mă ajuți? îl întrebă ea, timidă.

– Am să te ajut și de data asta, Honor, acceptă el. Însă doar de data asta.

Ea îi răspunse cu un zâmbet care îl făcu să se piardă cu firea.

– Mulțumesc, George.

Se înfierbântă din nou când o auzi spunându-i pe nume. Păși pe teritoriu nesigur, în nisipuri mișcătoare în care ar fi putut cu ușurință să se afunde. Și faptul că totul se întâmplă într-o clipită îl mână pe George să se îndrepte grăbit spre ușă.

– Doar de data asta, domnișoară Cabot. Atât. Dar să nu-ți închipui pentru o clipă că mă interesează persoana ta sau ce-o să se aleagă de tine.

– Nicidecum, îl asigură ea. Nici măcar pentru o clipă, spuse ea, zâmbind.

Capitolul 11

– Ce e cu zâmbetul acela? o întrebă Grace când o văzu ieșind, în cele din urmă, din salon.

Prudence și Mercy ieșiră și ele la înaintare, toate trei încolțind-o cu privirile lor iscoditoare. Cum puteau să fie atât de neîncrezătoare? Bun, înseamnă că Honor le învățase bine.

– Ce zâmbet? întrebă ea, pe un ton sincer. Crezuse că așteptase îndeajuns cât să-și șteargă de pe chip orice urmă de încântare în urma experienței neașteptate și extraordinare de pe canapea. Îmi pare bine că s-a oprit ploaia, vouă nu? Nu-mi place deloc să stau închisă în casă.

– Dar a început să plouă și mai tare, zise Prudence.

– Pentru numele lui Dumnezeu, chiar aveți de gând să stați să vă uitați așa la mine, cu gura căscată, de parcă așteptați să își facă cuib o pasăre în gura voastră? răbufni Honor, făcându-și loc prin zidul acela de surori, în drum spre scări.

Dar zidul porni pe urmele ei.

Nu avea de gând să le spună nimic. Nu era treaba lor. Nu putea să aibă încredere deplină în nici una dintre ele. În plus de asta, nu ar fi știut să descrie în cuvinte momentele acelea atât de incitante și extraordinare alături de George Easton. Era genul de experiență

erotică care te făcea să te cutremuri, la care să visezi cu ochii deschiși ani, decenii întregi. Era sigură de asta, nu avea să o uite niciodată.

– De ce fugi de noi ca o pisică vinovată? strigă Grace după ea.

– Pentru că vreau să mă lăsați în pace! exclamă Honor, însă cuvintele ei nu avură nici un efect asupra surorilor sale, căci acestea nu se dezlipiră o clipă de ea. Chiar trebuie să mă urmați ca o turmă de oi? întrebă ea, supărată.

Ar fi dat orice să se izoleze în camera ei, să se întindă pe canapea și să-și amintească de strălucirea incitantă din ochii lui Easton când se arătase supărat pe ea. Voia să analizeze exact cum se ajunsese la clipele acelea de pe canapea și să vină cu un plan prin care să se asigure să nu se mai ajungă niciodată până în punctul acela, oricând de mult ar fi tânjit după el! Oricât de mult ar fi savurat clipele acelea, mireasma lui, trăirile acelea, un astfel de episod ar fi putut să o ruineze, să îi distrugă planul cel șubred! Trebuia să se țină departe de avansurile lui... poate doar cu o excepție, cel mult două.

Intră în camera ei, cu surorile pe urme. Mercy se aruncă imediat pe patul lui Honor, cum obișnuia să o facă, și se întinse pe așternuturile de mătase, cu mâinile sub bărbie, așteptând să audă întreaga poveste. Prudence, care se simțea la fel de în largul ei în camera lui Honor, se duse la măsuța de toaletă și începu să-și bage nasul prin caseta cu bijuterii fără nici o jenă.

Doar Grace rămase în picioare, așteptând să o audă pe Honor vorbind.

– Chiar n-ai de gând să ne spui nimic despre întâlnirea ta între patru ochi?

– Grace, draga mea, știi și tu cum e când vine un bărbat în vizită, spuse Honor, pe un ton relaxat. M-a întrebat de sănătate, de familie, de...

– Dar trebuie să te însoțească cineva când vine un pretendent în vizită, spuse Mercy. Așa zice domnișoara Dilly.

– Cunosc foarte bine regulile, zise Honor. Dar guvernanta ta nu ți-a spus niciodată că, uneori, regulile pot fi încălcate?

Mercy făcu ochii mari.

– Nu, răspunse ea, încântată. Chiar așa?

– Nu, i-o tăie Prudence. Mercy, să nu asculți de Honor sau de Grace. Ele nu sunt ascultătoare. Te rog să nu-i mai bagi astfel de idei în cap lui Mercy, îi zise ea lui Honor, încruntată.

– Suntem două femei cu capul pe umeri, spuse Grace, făcând semn spre ea și Honor. Nu e nici o problemă că Honor a stat de vorbă între patru ochi cu domnul Easton. Nu are nevoie să fie cineva în cameră cu ea ca să-i apere onoarea, o poate face de una singură.

Honor își făcu de lucru la garderobă pentru ca Grace să nu o vadă roșind.

– Domnișoară Cabot, mă scuzați.

Kathleen, camerista care le ajuta adesea să-și aranjeze părul și ținuta, apăru în pragul ușii, cu boneta de pe cap ușor strâmbă.

– Domnul Sommerfield vă roagă să veniți la ceai, aveți musafiri

– Musafiri? întrebă Honor, cu un gol în stomac. Domnul Easton tocmai părăsise locuința Beckington. Despre cine este vorba?

– Despre domnul și domnișoara Hargrove. Domnul Sommerfield v-a invitat pe dumneavoastră să veniți alături de domniile lor și de Lady Beckington în salonul verde.

Honor înlemni. Cei doi Hargrove veniseră tocmai acum, la scurt timp după plecare lui Easton. Avu un schimb de priviri cu Grace care, judecând după expresia de pe chipul ei, fără îndoială că se întreba același lucru.

– Venim imediat, spuse Honor. Mulțumesc, Kathleen. Apoi, se întoarse spre surorile ei mai mici și le spuse: Duceți-vă să îi țineți companie mamei până mă îmbrac cu ceva mai prezentabil. Pru, cântă-i noua ta melodie domnișoarei Hargrove, până venim eu și Grace.

Din fericire, Prudence și Mercy se arătară atât de fericite să fie incluse, că nu se împotriviră nici măcar o clipă și făcură întocmai.

– Ajută-mă să mă schimb, îi spuse Honor lui Grace, înșfăcând o rochie galbenă. Nu pot să sufăr când apare neanunțată. Și e deja cu mama! Cât timp a trecut de când n-a mai avut mama musafiri?

– O lună, poate chiar mai mult, răspunse Grace, grăbindu-se să îi desfacă nasturii de la rochie.

Mama lor începuse să se retragă din societate odată ce starea de sănătate a contelui începuse să se înrăutățească, dar ceva îi spunea lui Honor că nu fusese singurul motiv. Se întâmplase uneori ca mama lor să pară agitată în prezența altor oaspeți. Iar Monica putea fi din cale afară de șireată, veșnic cu ochii în patru.

– Hai odată, o zori Honor pe sora sa.

– Îmi povestești ce s-a întâmplat cu Easton?

– Nimic, spuse Honor, sperând să parcă mai convingătoare decât se simțea. Mi-a promis să mai facă o încercare la balul Prescott.

– La balul Prescott? exclamă Grace, șocată. A fost invitat?

– O să am o grijă de asta, spuse Honor.

Îmbrăcă rochia cea galbenă și se întoarse cu spatele la sora ei, ca să-i închidă nasturii.

– Cum? întrebă Grace, nedumerită, grăbindu-se să o închidă la nasturi. Lady Prescott nu o să-l invite nici în ruptul capului. E bună prietenă cu Gloucester.

– Da, știu, zise Honor. Dar cred că Lord Prescott va fi mai ușor de convins.

– Și cine o să-l convingă, dacă nu te superi că te întreb?

Honor îi aruncă o privire cu subînțeles. Grace înțelese și se schimbă la față.

– Honor, pentru numele lui Dumnezeu, nici nu-l cunoști bine.

– Îl cunosc îndeajuns de bine.

– Nu pot să cred că ești în stare să faci asta! exclamă Grace, șocată, după care se îndepărtă de Honor, după ce îi închise toți nasturii de la rochie.

Honor își luă peria de păr.

– Nu știu dacă sunt, recunoscu ea, desfăcându-și părul. Aș vrea să cred că n-am s-o fac, căci sună prea periculos, chiar și pentru mine.

– Slavă Domnului, măcar atât, zise Grace, luându-i peria din mână ca să o ajute să se aranjeze. Uneori mă tem că ți-ai pierdut mințile.

Cu toate că nu o spuse cu voce tare, Honor se temea să înceapă să-și piardă mințile din clipa în care îl întâlnise pe Easton la Rotten Row.

Salonul verde era cel mai mic din casă, dar cel mai primitor dintre toate, decorat cu covoare pufoase și tapiserii pe pereți, care creau un aer confortabil. Piesele de mobilier din încăperea aceea erau mai uzate decât în restul casei, după ce pătimiseră ierni întregi suportând greutatea a patru fete și a unui băiat destul de împiedicat.

Honor se strecură în salon în urma lui Grace. O văzu pe mama ei la masa cea mică, unde se servea de regulă ceaiul, lângă conte, care stătea cocoșat la masă, cu o pătură de lână peste umeri.

Monica, Augustine și Mercy stăteau pe canapea, iar Prudence se instalase la harpă. Fratele Monicăi își ocupase locul lângă șemineu.

– Domnule Hargrove, domnișoară Hargrove, bine ați venit! le ură Grace, salutându-i politicos din cap, după care traversă încăperea și se așeză lângă conte.

Honor îi aruncă un zâmbet fratelui mai mare al Monicăi, pe care îl știuse dintotdeauna drept Teddy. Era un bărbat slăbuț, cu nas acvilin, care călcase pe urmele tatălui său, devenind profesor. Îi întinse mâna, spunând:

– Dragul meu Teddy, ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, zise el, strângând-o ușor de mână, cu o plecăciune.

– Dar părinții tăi? Sunt bine?

– Foarte bine, mulțumesc. Doar că mama nu s-a putut dezlipi de lângă șemineu pe vremea asta ploioasă.

Păcat. Când era alături de doamna Hargrove, Monica obișnuia să vorbească mai puțin. Honor se întoarse apoi spre canapea.

– Monica, draga mea, zise ea, întinzându-i mâna inamicii sale. Arăți minunat!

Monica se ridică, o luă de mână și o strânse mai tare decât de obicei.

– Mă bucur foarte tare să te văd, Honor.

Avea Monica multe defecte, dar adevărul era că era o femeie frumoasă. Honor se uită lung la rochia ei verde și zise:

– Ar trebui să vii îmbrăcată cu rochia asta la balul Prescott, îi sugeră ea. Vii, nu-i așa?

– Nu am de gând să-l ratez, zise Monica, dându-i drumul de la mână.

Balul Prescott era cel care dădea startul noului sezon, evenimentul la care urmau să fie prezentate în înalta societate zeci de debutante. Toată lumea urma să vină la bal.

Honor se îndreptă spre conte.

– Cum te mai simți?

– Bine, răspunse el, luând-o de mână. Aș vrea o ceașcă de ceai, să mă încălzesc.

– Merg eu să-ți aduc, dragul meu, spuse mama lui Honor, ridicându-se de la masă și îndreptându-se spre clopoțel.

– Dar tocmai ce l-am rugat pe Hardy să aducă ceaiul, zise Augustine. N-a avut timp să o facă.

– Chiar așa? întrebă mama lui Honor, cu seninătate, după care se întoarse la locul ei.

– Honor, că tot veni vorba de balul Prescott, presupun că veți participa și tu și Grace, nu? întrebă Monica, pe un ton care se voia a fi prietenesc. Genul acesta de evenimente sunt foarte importante

atunci când ești în căutarea unui pretendent, spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Honor zâmbi și ea, cu toate că o duru să o facă.

– Ah, draga mea, Honor nu este preocupată de astfel de lucruri, glumi Augustine.

– Ei bine, eu, una, sunt cât se poate de nerăbdătoare, zise Grace, iar în clipa aceea Hardy intră cu tava cu ceai.

– Honor, te vom vedea și pe tine la bal? o întrebă Teddy, în timp ce Hardy se grăbi să servească ceaiul și gustări.

Teddy se instalase comod la cămin, rezemat cu un cot pe mahonul proaspăt lăcuit, cu gleznele încrucișate, cu o atitudine atât de relaxată pe care probabil că o studiase câteva minute bune.

– Pe mine? Doar nu am să ratez unul dintre cele mai importante baluri ale sezonului, spuse Honor, râzând.

Augustine începu și el să chicotească.

– Cum ar fi un bal londonez fără prezența fetelor Cabot?

– Mă bucur nespus să aud asta! exclamă Monica. Sper din tot sufletul ca Honor să-și găsească un tânăr pretendent pe placul ei. Lady Beckington, câteodată mi se pare că fiica dumitale cea mare nu vrea să se mărite!

– Ăsta e adevărul, nu se feri Honor să spună. Nu iau parte la aceste baluri în căutarea de pretendenți, ci pur și simplu pentru că îmi face plăcere.

Monica începu să râdă, de parcă cuvintele lui Honor ar fi fost în glumă.

– Nu ești interesată să te căsătorești? o întrebă Teddy.

– Nu în clipa de față, spuse Honor. Teddy, în ciuda a ce crezi tu, nu toate femeile necăsătorite sunt în căutarea unui soț.

– Nu, bineînțeles că nu, zise Monica. Cu toate astea, așa ar trebui să se întâmple. La urma urmei, fericirea surorilor tale depinde de asta, nu?

– La ce te referi, draga mea? întrebă Augustine, vizibil confuz.

– Vreau doar să spun că surorile mai mici nu vor putea să accepte o cerere în căsătorie cât timp sora cea mare nu este încă căsătorită, zise ea, senină, după care își îndreptă atenția spre farfuria sa. Dar presupun că nu avem ce face dacă ești împotriva acestei idei.

– Honor a rămas împotriva ideii de când cu povestea cu Rowley, spuse Augustine, din senin. Dacă nu mă înșel, încă mai tânjești după el, draga mea, nu-i așa?

– Poftim? exclamă Honor, roşie la faţă. Nu! Desigur că nu. Absolut deloc, zise ea, uitându-se disperată la Grace.

Însă mama ei fu cea care îi sări în apărare.

– Fiicele mele au fost întotdeauna foarte apreciate în mijlocul societăţii noastre, şi mi se pare ceva măgulitor şi plăcut. De ce să nu se bucure de atenţia primită?

– Seamănă cu mama lor, spuse contele, iar mama lui Honor îl privi încântată.

Hardy continuă să servească ceaiul şi, după ce se asigură că toată lumea avea cele trebuincioase, ieşi din cameră.

– Grace, cu ce ai să te îmbraci? întrebă Prudence.

– Unde? întrebă Lady Beckington.

– La bal, mamă, spuse Grace.

Dintr-odată, mama ei se lumină la faţă.

– La bal? zise ea. Cine îl va găzdui de data asta?

În clipa aceea, Honor simţi cum toată lumea rămase cu răsuflarea tăiată. Toate privirile se îndreptară asupra mamei sale, care se uită lung la ei, aşteptând un răspuns.

– Mamă, este vorba despre balul Prescott! spuse Mercy, de parcă lapsusul mamei sale nu ar fi fost câtuşi de puţin ciudat. Nu mai ţii minte? Tocmai ce vorbeam despre asta.

Contesa îi aruncă o privire pierdută.

– Dumnezeule, Mercy, nu avea cum să audă ceva în agitaţi asta, se grăbi Grace să spună.

Honor băgă de seamă că Monica nu-şi luă o clipă ochii de la mama ei. Mânată de panică, se grăbi să intervină:

– Mercy, draga mea, n-am avut încă plăcerea să te auzim cântând la harpă.

Mercy tresări, speriată.

– Hai, Mercy. Nu te jena, zise Honor, împingând-o de la spate pe sora ei.

Mercy se apropie de harpă şi aruncă o privire în jur, emoţionată. Îşi aranjă ochelarii, puse mâinile pe corzi şi, cât se poate de concentrată, scoase o notă stridentă, nearmonioasă.

– Mi diez, şopti Prudence, cu voce tare.

Mercy încuviinţă şi mai făcu o încercare. Cu toate că reuşi să reproducă corect notele muzicale, mişcările ei nu erau câtuşi de puţin delicate. Reuşi, cu mare dificultate, să cânte o piesă. Honor observă privirile insistente ale Monicăi, în direcţia mamei sale, care rămase

neliniștită la masă, cu privirea plecată, jucându-se cu manșeta de la rochie.

În timp ce Mercy continuă să cânte la corzile delicate cu mișcări greoaie, Honor se așeză între Monica și mama ei și, cu un zâmbet larg, o întrebă:

– Nu-i așa că are potențial?

Gestul ei avu efectul scontat, iar Monica își îndreptă privirea spre Mercy.

După ce Mercy termină piesa, sau cel puțin asta presupuse Honor, căci i-ar fi fost imposibil să-și dea seama, contele o rugă pe soția lui să îl conducă înapoi în cameră. Traversă salonul cu pași greoi, iar când se opri să stea de vorbă cu Monica și cu fratele ei, abia dacă reuși să-și tragă răsuflarea.

Honor își propuse ca, ziua următoare, să vină cu un plan prin care să îl convingă pe Lord Prescott să îl invite pe George Easton la bal. Aruncă o privire spre Monica și o văzu urmărindu-i din priviri pe Lord și Lady Beckington și ieșirea lor greoaie. În clipa aceea știu că Monica începuse să-și dea seama că ceva nu era în regulă și că, la cât era de isteață, mai devreme sau mai târziu urma să înțeleagă totul.

Capitolul 12

Dumnezeule, reușise să o facă, își spuse George, când primi invitația la balul Prescott două zile mai târziu. Îi venea greu să creadă că o femeie care abia dacă trecuse de două decenii ar fi putut să convingă o persoană atât de influentă precum lordul Prescott să îi lanseze o astfel de invitație prețioasă unui bărbat ca el.

– Cine a adus-o? îl întrebă el pe Finnegan, care se strecură în biroul întunecat al lui George ca să îi înmâneze pergamentul gros, frumos legat.

– Servitorul lui Prescott.

George lăsă să-i scape o înjurătură. O parte din el sperase ca domnișoarei Cabot să îi vină mintea la cap. Și, în același timp, o altă parte din el, care conviețuia alături de cea chibzuită și morală, nu-și putea lua gândul de la după-amiaza petrecută în micuțul salon.

Lucrul acela îl enerva la culme. Nu chinul fizic, desigur că nu, acela era singurul aspect care nu-l supăra. Ceea ce-l deranja cu adevărat, într-un fel în care nu-l mai deranjase nimic niciodată până atunci, era faptul că știa că era un bărbat care fusese cu nenumărate femei, din toată Anglia, femei cu mult mai multă experiență decât debutanta aceea virgină. Cu toate acestea, sărutul ei era cel care îi rămăsese întipărit în memorie. Imaginea ei pe canapea era ceva care îl tortura. Episodul acela reușise să-l tulbure în profunzime și încă nu putea să se adune.

– Vreți să vă calc fracul? îl întrebă Finnegan în timp ce se apucă să lege frumos pergamentul.

George îi făcu semn să plece.

– Știu că n-o să te lași până nu calci fiecare părticică din fracul acela.

– Prea bine, domnule, reuși Finnegan să spună, fără să zâmbească. Să trimit răspunsul dumneavoastră afirmativ? întrebă el, punând invitația în birou.

George se uită lung la el.

– Finnegan, îmi pui răbdarea la încercare.

– Trimit răspunsul îndată, zise acesta, perfect senin, după care ieși din cameră, netulburat.

George se uită încruntat în urma lui. În ultimele două zile fusese într-o stare de spirit sumbră, totul din cauza acelor ochi albaștri și, mai rău decât atât, ca urmare a faptului că, în urmă cu o zi, mersese cu Sweeney în docurile West India. Două corăbii acostaseră în port săptămâna aceea, ambele întorcându-se de pe coasta de vest a Indiei. George și Sweeney speraseră să afle vești despre căpitanul Godsey și despre corabia *Maypearl*.

Avuseseră mare noroc să-l găsească încă la bord pe căpitanul vasului *Spirit of Whitby* și îl întrebară dacă știa ceva despre corabia lor

– E un vas corsar cu trei catarge, cu steag britanic, îi explică Sweeney. O corabie joasă, care prinde multă viteză.

Căpitanul clătinase din cap, făcând obrajii cărnoși și arși de soare să se scuture.

– N-am văzut-o, dar asta nu înseamnă că nu-i deja în drum spre casă, așa-i? zise el și începu să râdă, cu dinții lui galbeni, cu unul lipsă. S-ar putea să fie doar din cauza vânturilor potrivnice, domnule. Sau, cine știe, poate a fost prinsă în blocadă. Sau la fel de bine s-ar putea să nu fi trecut de Cape Comorin. Și să nu uităm de pirați.

George abia se abținu să nu-l ia la pumni, să-l mai scuturască de câțiva dinți. În mintea lui, oricare dintre acele scenarii părea plauzibil și parcă deja îi văzu în fața ochilor pe toți oamenii lui scufundându-se în oceanul întunecat, cu tot cu încărcătura lui.

Cu toate că era îngrijorat, la fel ca Sweeney, avea încredere în Godsey. Avea de-a face cu un căpitan capabil, care nu se arătase câtuși de puțin îngrijorat de războaie sau de pirați când plecase la drum, cu suficiente provizii pentru lunga călătorie.

– E o mare imensă, îi spusese el lui George după ce acesta își exprimase temerile în privința tuturor necazurilor care ar fi putut să le iasă în cale.

Totodată, într-o zi ca asta în care era atât de necăjit, tocmai de asta se temea George, că era cu adevărat o mare imensă. Nenumărate locuri și persoane în care o corabie să se rătăcească sau să ajungă rău. La fel de tare îl enerva faptul că nu se putea abține să nu se gândească la debutanta aceea drăguță și la complotul ei prostesc, în loc să se concentreze pe corabia lui. Era cât se poate de supărat pe sine însuși.

Oricât ar fi fost de fascinantă Honor Cabot, fata aceea nu avea ce căuta în viața lui. Era prea tânără, cu toate că părea mult mai înțeleaptă decât ar fi crezut după vârsta ei. Și era prea... cuviincioasă. O domnișoară bogată, dintr-o familiei influentă, o debutantă, o femeie care, fără îndoială, primise deja nenumărate cereri în căsătorie. Era doar o joacă de copii, o distracție. Trebuia să aibă mare grijă să nu-și asume prea multe riscuri pentru că nu era genul de joc pe care să-l poată câștiga.

George privea prea realist situația și știa că nu avea cum să trăiască în lumea ei. În ochii societății, nu avea să fie niciodată îndeajuns de bun pentru ea. Să fie împreună cu o femeie din înalta societate ar fi însemnat să riște suferință, refuz, toate lucrurile pe care învățase de mic să le dea uitării, să le ignore, să pretindă că nu fac parte din el.

Își reaminti că, la treisprezece ani, făcuse o pasiune pentru Lady Anna Duncan, fiica unui important magistrat londonez. Aceasta, la rândul ei, îi dăduse toate motivele să creadă că îi împărtășea sentimentele. Dar într-o bună zi venise la grajdurile regale alături de tatăl ei, iar când George încercase să o sărute, fata începuse să râdă de el.

– N-am de gând să-i ofer primul meu sărut unui grăjdar, zisese ea, de parcă el ar fi fost un nimic.

Suferința fusese mare și, cu toate că după ce devenise bărbat și putuse să pună incidentul acela în perspectivă, în continuare simțea că Lady Anna Duncan îi oferise o lecție de esențială: faptul că nu va putea să scape niciodată de rușinea trecutului. Nici o domnișoară din înalta societate nu ar fi acceptat vreodată să fie cu el.

Iar Honor Cabot era o femeie din înalta societate. În plus de asta, avea să-i facă numai probleme, era sigur de asta. Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la ea, la îmbrățișarea aceea, la buzele și la sărutarea ei. Parcă o și simți încolăcindu-se în jurul lui...

Brusc, George își dădu seama că avea ceva în mână și coborî privirea. Fără să-și dea seama, scosese din sertar invitația pe care ea reușise să o obțină în numele lui și își încleștă pumnul în jurul ei, după care o aruncă de partea cealaltă a încăperii.

Capitolul 13

George se văzu nevoit să recunoască faptul că Finnegan îl făcuse foarte prezentabil pentru balul Prescott. Se uită impresionat spre vesta verde, cu broderie neagră care apăruse pe neașteptate în garderoba lui, numai Dumnezeu știa de unde. Purta la gât o lavalieră neagră, de mătase, iar fracul era confecționat din lână de cea mai bună calitate. Finnegan aranjase să vină și un bărbier să-l radă impecabil. Se tunsese și își pieptănase părul pe spate, până la guler, iar Finnegan îi lustruise cizmele. Până și el însuși era de părere că arăta ca nepotul unui rege. Spunându-și că poate că și alții aveau să fie de aceeași părere... și inevitabil, chicotelile ascunse urmau să înceapă.

Scepticismul oamenilor deja ajunsese să nu-l mai deranjeze atât de tare ca în copilărie. Știa prea bine cine era, un bărbat cinstit, cu propriile convingeri, iar dacă asta nu avea să fie îndeajuns pentru domnii și doamnele din înalta societate, prea bine. Își reaminti că prin forțe proprii reușise să urce pe scara socială. Nu voia în clipa aceea să-și dea singur emoții la gândul că urma să intre în mijlocul celor din înalta societate în acea seară.

O luă la pas, profitând de faptul că locuia la mică distanță de eleganta Grosvenor Square. Zări mai multe trăsuri adunate în piață, din care tocmai se pregăteau să coboare invitații la prestigiosul eveniment.

Trecu în grabă printre ei, cu invitația mototolită în buzunar, și urcă în grabă treptele reședinței lui Lord și Lady Prescott.

Era, într-adevăr o casă impresionantă care ocupa o treime din partea de nord a pieței. Intrarea era flancată de coloane grecești, iar fiecare fereastră era luminată. De îndată ce intră în foaier, se trezi înconjurat de un val de rochii în nuanțe pastel, pălării și pene. Nenumărate nestemate străluceau la gâturile și încheieturile frumoaselor doamne, care veniseră însoțite de domni zvelți, îmbrăcați de gală, cu veste frumos brodate. Lui George i se păru că semănau cu niște bărzoi ori de câte ori aplecau urechea să le audă pe doamne vorbind, după care își îndreptau din nou spatele.

Făcu un pas în spate ca să evite trena plină de mărgele aurii a unei femei și aproape că se ciocni de un lacheu care își făcea grăbit drum printre mulțime, cu mai multe cupe de șampanie pe o tavă, plutind deasupra capului, ca să evite o întâlnire dezastroasă cu penele care creșteau din accesoriile extravagante de păr ale doamnelor.

George încercă să își țină în frâu angoasele adolescentine și se așeză la rând să fie prezentat vicontelui și soției acestuia. Îi înmână majordomului invitația, iar odată ce se apropie de finalul rândului, acesta îl anunță pe George cu mare pompă. Când făcu un pas în fața vicontelui, acesta se uită lung la el, de parcă nu și-ar fi dat seama de unde îl cunoștea.

În schimb, Lady Prescott îl întâmpină cu o reverență grațioasă și îi strânse mâna, privindu-l drept în ochi.

– Domnule Easton, spuse ea, cu un zâmbet delicat. Bine ai venit în casa noastră!

– Bună seara, milady, răspunse el, cu o plecăciune. Mulțumesc.

Lady Prescott nu se grăbi să-și retragă mâna sau să-și ferească privirea și îi zâmbi. Era familiarizat cu genul acela de zâmbet, așa că ridică surprins din sprâncene, iar zâmbetul ei păru să se lărgească. „Femeile astea", își spuse el, după care îi dădu drumul, făcu o nouă plecăciune și se îndepărtă. Fie le era teamă să aibă de-a face cu cineva ca el, fie își doreau mai multe de la el, mai mult decât era el dispus să ofere.

Își văzu în continuare de drum, aruncând o privire în jur. Văzu câteva figuri cunoscute, dintre care unele își feriră privirea, și se opri să stea de vorbă cu cei care nu se ascunseră de el, cu toate că, în tot acest timp nu conteni să o caute din ochi pe Honor Cabot. Doar că nu o zări nicăieri. De asemenea, nu o văzu nici pe domnișoara Hargrove. Dacă avea să se dovedească că Honor îl obligase să ia parte la un bal la care domnișoara Hargrove nici măcar nu urma să participe, nu știa de ce ar fi fost în stare să-i facă nesuferitei aceleia.

Luă o cupă de șampanie de pe o tavă și continuă să se strecoare prin mulțime, admirându-le pe domnișoarele invitate. Când simți o mână delicată apucându-l de braț, se întoarse așteptându-se și sperând să o vadă pe Honor, dar se dovedi a fi o veche prietenă, Lady Seifert.

– Mary, o întâmpină el cu căldură, după care îi sărută mâna.

El și frumoasa femeie cu păr roșcat și ochi verzi avuseseră... o relație în urmă cu mai mulți ani.

– Dragul meu George, zise ea, cu un zâmbet larg. Nu te-am mai văzut de o veșnicie! Am auzit că ai o viață plină. De femei și de corăbii, nu-i așa? îl întrebă ea, făcând cu ochiul. Toate prea departe pentru tine?

– Nicidecum, răspunse el, făcându-i la rândul său cu ochiul, surprins să afle că veștile ajunseseră și la urechile ei.

– Dragule, nu-mi vine să cred că ești aici, spuse ea, râzând.

– De ce? Pentru că nu știu să dansez?

– Pentru că Gloucester e și el aici, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri ca să arunce o privire peste capetele celor adunați în jurul lor. Nu cred că ar fi trebuit să vii.

Pentru o clipă își spuse că invitația lui Gloucester conta mai mult decât a lui.

– Am primit invitație, spuse el.

– Ar fi mai bine să nu-l lași să te vadă.

– Lady Seifert!

Lady Seifert și George se întoarseră amândoi spre vocea aceea, iar George simți cum i se oprește inima în loc când o zări pe domnișoara Cabot.

– Domnișoară Cabot, o întâmpină Mary. Ce mai faci?

– Foarte bine. Dumneata?

– Bine, mulțumesc. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul George Easton, zise ea, întorcându-se spre George.

– Îmi pare bine, domnișoară Cabot, spuse George, ducându-și mâinile la spate și făcând o scurtă plecăciune.

Honor făcu și ea o reverență, amuzată.

– Și mie, domnule Easton. Ce seară frumoasă pentru un bal, nu-i așa?

Neștiind ce anume presupunea ca o seară să fie frumoasă pentru un bal, zâmbi, iar Honor îi răspunse și ea cu un surâs.

Mary băgă de seamă și, mutându-și privirea de la unul la altul, zâmbi amuzată.

– Norocul a fost de partea lui Lord și Lady Prescott, acum că s-a oprit ploaia, zise Honor, aruncând o privire în jur, parcă sperând să vadă pe cineva.

– Chiar așa? întrebă George, relaxat. Personal, nu mă preocupă vremea foarte tare.

Honor tresări, cu un nod în gât.

– Domnule Easton, aș fi curioasă să aflu ce te preocupă, îl șicană Mary.

– Tind că cred că domnul Easton este destul de interesat de noile debutante, sugeră Honor. Multe dintre care se numără printre oaspeții din seara asta.

– Te numeri și dumneata printre ele, domnișoară Cabot? o întrebă George.

Honor începu să râdă și zise:

– Domnule Easton, eu mi-am făcut debutul în societate în urmă cu trei ani! Mi-e teamă că mi-am pierdut strălucirea.

– Ah, nicidecum, draga mea, spuse Mary.

Dintr-odată, George zări un alt domn cu coada ochiului.

– Lady Seifert, domnișoară Cabot, bună seara, le întâmpină el.

– Bună seara, domnule Randall! exclamă Mary.

– Domnișoară Cabot, spuse tânărul, mi-ar face deosebită plăcere să te invit la dans.

– Cu plăcere, răspunse Honor, cu toată sinceritatea. Lady Seifert, te rog să mă scuzi, zise ea, aruncându-i un surâs ispititor lui George. La revedere, domnule Easton.

Domnul Randall se grăbi să-i ofere brațul, iar ea îl acceptă, după care se îndepărtă, nu înainte de a-i arunca un ultim zâmbet fugar, dar cuceritor lui George. George încercă să nu rămână cu privirea fixată în urma ei.

Asta era tot?

Ea avea să plece liniștită la dans și să-l lase pe el să-i facă treaba murdară? În cele din urmă, o văzu dispărând în mulțime. Abia când Mary îl lovi ușor cu evantaiul pe umăr își dădu seama că nu-și putuse lua ochii de la ea.

– Dragă George, bea-ți liniștit șampania. Nu e de nasul tău.

– Chiar așa? zise el, râzând. Spune-mi, draga mea, cine e de nasul meu?

– Nici una dintre debutantele de aici, spuse Mary, amuzată. Mama lor nu le-ar permite niciodată să fie cu cineva ca tine. Dar îți urez distracție plăcută, îi zise ea, făcându-i cu ochiul, după care se îndepărtă, unduindu-și sugestiv șoldurile.

George își luă ochii de la priveliștea aceea ispititoare, iar în clipa aceea o văzu pe domnișoara Monica Hargrove, alături de Sommerfield. Măcar asta însemna că putea să-și ducă la bun sfârșit misiunea, își zise el și se îndreptă relaxat spre ea.

Ea ridică privirea când îl văzu apropriindu-se și tresări, luată prin surprindere.

– Ah! exclamă ea. Domnule Easton!

– Domnișoară Hargrove, spuse el, politicos.

Monica se întoarse spre logodnicul el care îl cercetă curios pe George.

– Lord Sommerfield, dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu domnul Easton.

– Ah, Easton, desigur! îl întâmpină Sommerfield, binevoitor. Tu erai. Ne știm deja, zise el.

– Chiar așa? întrebă domnișoară Hargrove.

– Da. Ne-am cunoscut la club, dacă-mi aduc bine aminte. La club, nu-i așa, domnule?

George nu era bine-venit în clubul lui Sommerfield, dar cu toate acestea, zise:

– Îmi pare bine să te revăd, Sommerfield. Ce mai face familia ta?

– Toată lumea este bine, mai puțin tatăl meu. Nu se simte bine, e bolnav de ftizie.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Mulțumesc, zise Sommerfield, din obișnuită.

– Speram să o invit la dans pe domnișoara Hargrove, zise George, îndreptându-și atenția spre ea.

Aceasta se făcu albă la față și aruncă o privire spre Sommerfield, care se schimbă și el la față. Apoi, o bătu pe mână, cu un zâmbet neconvingător.

– Sigur, draga mea, trebuie să dansezi.

– Dar... am crezut că...

– Promit să nu te calc pe picioare, spuse George, oferindu-i brațul.

Domnișoara Hargrove se uită lung la el, apoi la Sommerfield, care o încurajă să se ducă.

– Mulțumesc, zise el, apucându-l de braț, fără tragere de inimă.

George se grăbi să o ducă cât mai departe de Sommerfield, înainte să se arunce în brațele acestuia. O conduse pe ringul de dans și se așezară unul în fața celuilalt.

– A fost destul de îndrăzneț din partea dumitale, îi zise ea, încruntată.

– Domnișoară Hargrove, pot să fiu mult mai îndrăzneț de atât. Ai face bine să accepți că sunt un bărbat hotărât, spuse el, zâmbindu-i.

Muzica începu să cânte, iar George făcu o plecăciune. Monica se înclină și ea. Începură dansul, iar ea trecu pe la spatele lui.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, așezându-se din nou în fața lui.

El făcu un pas spre ea, după care se duse în spatele ei.

– Să te conving că ai multe alte opțiuni mult mai propice decât Sommerfield pentru o femeie frumoasă ca tine.

George veni din nou în linie, iar Monica făcu ochii mari. Se întâlniră în mijloc, împreunându-și mâinile deasupra capului.

– Eu și lordul Sommerfield suntem logodiți.

El o roti într-un cerc mic, zâmbindu-i.

– Știu, zise el.

Începură din nou să danseze, iar Monica îl întrebă:

– Domnule Easton, ce crezi că vei avea de câștigat din povestea asta?

– Cred că știi deja răspunsul, zise el, făcând un pas în spate, lăsându-și privirea să alunece pe buzele ei.

– Și cum ai de gând să mă ispitești? îl întrebă ea, pe un ton sceptic în timp ce-și unira mâinile deasupra capului și se învârtiră în cerc. Nu ai relații și umblă zvonul că ți-ai pierdut averea.

– Zvonurile la adresa mea au fost nemiloase, spuse el, zâmbind, nu mi-am pierdut averea. Și, dacă mă întrebi pe mine, sunt o persoană

cu multe relații influente. La urma urmei, sunt nepotul regelui, zise el, după care îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

Domnișoara Hargrove făcu și ea întocmai.

– Doar nu te aștepți să cred asta, zise ea, râzând.

– Atunci poate că ai să crezi asta, îi spuse el, apropiindu-se din nou de ea. Sunt fascinat de tine.

Ea răspunse doar cu un zâmbet, fără să-și ia o clipă privirea de la el. George dansă cum putu el mai bine, fără să-și ferească privirea.

Odată ce dansul luă sfârșit, făcu o plecăciune și o luă de mână. O strânse ușor, după care îi luă mâna și o puse pe braț, acoperind-o cu palma.

– Domnișoară Hargrove, sper că nu te-am supărat, zise el, după care o conduse spre Sommerfield, care țopăia agitat de pe un picior pe altul, nerăbdător să-și primească înapoi premiul cel mai de preț.

Și, în dreapta lui, așteptând inocentă cu mâinile la spate, o văzu pe Honor. Aceasta nu ridică privirea spre George, ba din contră, evită să o facă, tocmai ca să nu creadă lumea că se cunoșteau.

– Nu m-ai supărat, domnule Easton, zise domnișoara Hargrove, cu zâmbetul pe buze. Dar sunt deja logodită.

– Înțeleg... pentru moment.

Monica îi zâmbi larg, rumenă în obraji.

Iată dovadă că reușise să o cucerească. În clipa aceea, fără îndoială că ar fi putut să o invite în grădină și să profite de ea. Dar odată ce ajunseră lângă Sommerfield și Honor, George îi luă mâna de pe braț, făcu un pas în spate și o plecăciune politicoasă.

– Domnișoară Hargrove, mulțumesc pentru dansul acordat, zise el. Nu am avut niciodată onoarea să dansez cu o parteneră mai iscusită.

Domnișoara Hargrove începu să râdă, de parcă una ca asta ar fi fost de-a dreptul imposibil, dar Sommerfield se grăbi să-l aprobe:

– E adevărat, e o dansatoare desăvârșită. Și mărturisesc că și eu aș avea de învățat de la dumneata, domnule Easton, spuse el, râzând agitat, scărpinându-și nasul. Ar trebui să te angajez să ne înveți dansul nunții.

– Nu sunt un dansator prea bun. Mai degrabă un călăreț iscusit.

– Nimic nu se compară cu o cursă de cai, nu-i așa? zise Sommerfield. Suntem foarte mândri de caii noștri din Longmeadow, continuă el să spună. Avem unii dintre cei mai buni cai pursânge din țară și...

– Augustine, exclamă brusc Honor, trebuie să-l inviți la Longmeadow!

Sommerfield și domnișoara Hargrove se arătară la fel de înmărmuriți ca George, care abia dacă își găsi cuvintele.

– Poftim?

– Ah, vai de mine, zise Honor cu un zâmbet cuceritor, însoțit de o scurtă reverență. Îmi cer scuze pentru izbucnire, domnule, dar tocmai mi-am dat seama că urmează să se organizeze o mulțime de curse de cai în primăvara asta la Longmeadow.

– Da, așa este, spuse Sommerfield, pe un ton nesigur. Dar nu mă gândeam să... Vreau să spun că...

Teribil de agitat, sărmanul om aruncă o privire în jur, sperând să sară cineva în ajutorul său. Honor se schimbă la față.

– Vai, acum mă faci să mă simt atât de prostuță.

– Nu... Nu asta a fost intenția mea, zise Sommerfield, roșu la față. Desigur că ești bine-venit la Longmeadow, domnule Easton. Cursele de cai sunt foarte antrenante.

– Dragul meu... dădu să spună domnișoara Hargrove, apucându-l pe logodnicul său de braț.

– E foarte distractiv, interveni Honor înainte ca domnișoara Hargrove să aibă timp să îl facă pe logodnicul său să se răzgândească. Se pun și pariuri. Domnule Easton, trebuie să vii. Întotdeauna avem nevoie de parteneri de dans și sunt sigură că vom aprecia cu toții un jucător de cărți cu atâta experiență.

Sommerfield făcu ochii mari, dar Honor era pusă pe treabă, nu avea de gând să lase pe nimeni altcineva să scoată vreo vorbă.

– Cunoști zona Longmeadow? continuă ea, nerăbdătoare.

George se uită lung la ea. Își dăduse deja seama ce încerca să facă, să aranjeze o nouă „invitație" Cu toate că îl enerva gândul acela, domnișoara Hargrove părea să aștepte răspunsul lui.

– E moșia tatălui meu vitreg, la doar o oră nord-vest de aici, zise Honor.

– Da, Easton, trebuie să vii, zise Sommerfield, încuviințând hotărât. Am decis, prietene. Trebuie să vii la Longmeadow!

Se întoarse zâmbind spre domnișoara Hargrove, care spuse și ea, cu mult mai puțin entuziasm:

– Da, domnule Easton, trebuie să vii.

– Apreciez invitația, zise el. Vă mulțumesc. George răsuflă ușurat când muzica începu din nou să cânte, o scuză să se retragă din ceea

ce părea a fi pentru el un adevărat coşmar. Domnişoară Cabot, pot să te invit la dans?

– Mergi, Honor. E un dansator desăvârşit, spuse Sommerfield, de parcă el însuşi ar fi dansat cu George.

– În cazul acesta, aş fi încântată, zise ea, întinzându-i mâna.

George o apucă de mână şi o strânse dureros, fără să îşi schimbe expresia feţei.

– Vă rog să ne scuzaţi, îi spuse el lui Sommerfield.

Nici el şi nici Honor nu băgară de seamă zâmbetul care păli pe de chipul Monicăi.

– Draga mea, eşti o dansatoare extraordinară, îi spuse Augustine. Aş da orice să fiu un partener mai bun pentru tine.

– Augustine, eşti partenerul perfect pentru mine.

– Eşti sigură? o întrebă el, luând-o de mână şi strângând-o puţin prea tare. Pentru că eu aş fi pierdut fără tine, draga mea.

– Sunt sigură, zise ea, cu toată sinceritatea.

Augustine era un suflet nobil, un om bun. Era fericită alături de el. Şi atunci, de ce încerca Honor să îi despartă? Exact asta încerca să facă, era sigură.

– Dragul meu, dă-mi, te rog, drumul, înainte să-mi rupi degetele.

– Ah! tresări Augustine, speriat, eliberând-o grăbit din strânsoare.

Monica aruncă din nou o privire spre Easton şi Honor şi îi văzu în mijlocul ringului de dans, aşteptând ca muzicienii să înceapă să cânte. Honor stătea cu spatele la el, de vorbă cu domnişoara Amelia Burnes, în timp de Easton îşi îndreptă privirea spre orchestră.

Nu văzu nimic care să-i dea în vreun fel de bănuit, dar ceva îi spunea că Honor îl pusese pe Easton să facă toate acele lucruri. Era foarte perspicace în astfel de situaţii, aşa că nu se lăsase câtuşi de puţin impresionată de complimentele lui Easton. Nu avea nici un sens, nu exista nici un motiv pentru care un bărbat ca George Easton să dezvolte din senin un interes pentru ea, mai ales dat fiind faptul că tot oraşul ştia că era pe punctul de a se mărita cu Augustine.

De îndată ce Honor îl invitase pe Easton la Longmeadow, îşi dăduse seama că pusese ceva la cale. Tocmai ea, care nu se arătase niciodată câtuşi de puţin interesată de bărbaţi, să se încăpăţâneze să-l aducă tocmai pe Easton la Longmeadow? Ah, da, Monica o cunoştea

mult prea bine pe Honor Cabot cât să-şi dea seama că îi pusese gând rău.

– Mi-e teribil de sete, zise Augustine, de parcă ar fi dansat toată noaptea. Draga mea, nu ai vrea să bem o cupă de şampanie şi să ne odihnim puţin picioarele?

– Ba da, zise ea, alăturându-se logodnicului său, cu rotiţele minţii învârtindu-se cu furie.

Capitolul 14

De îndată ce orchestra începu să cânte, Easton se arătă tulburat. Honor făcu un pas în faţă şi o reverenţă.

– Sunt în dezavantaj, zise el. Nu sunt familiarizat cu această muzică.

– E un vals. N-ai văzut niciodată acest dans?

George o privi încruntat în timp ce ea îl luă de mână, ghidându-l.

– Ştii prea bine că nu obişnuiesc să iau parte la astfel de baluri şi evenimente.

– Atunci poate că ar trebui să-ţi iei un profesor de dans. Am înţeles că domnul Fornier este foarte bun. A avut mulţi studenţi în rândul nobilimii franceze.

– Nu am nevoie de un instructor de dans, mormăi el. N-am de gând să dansez. Sunt aici doar din cauza ta, lucru care mă face deja să-mi pun la îndoială capacităţile mintale.

– Motiv pentru care o să-ţi rămân veşnic recunoscătoare, zise ea, pe un ton politicos. Să-ţi pui cealaltă mână pe spatele meu, zise ea, odihnindu-şi şi ea mâna pe umărul lui.

El îşi instală mâna pe spatele ei, chiar deasupra şodului, ridicând din sprâncene.

– Mi se pare destul de scandalos pentru o adunătură de debutante îngâmfate.

Honor ridică şi ea din sprâncene.

– Să ştii că şi pentru ele este distractiv. Ridică mâna puţin mai sus pe spate.

– Dar acolo îmi place să o ţin, zise el cu un surâs periculos.

Și ei îi făcea foarte mare plăcere. Îi plăcea să stea lângă el. Era atât de masiv, atât de puternic, dar nici nu voia să-și imagineze cu ar fi reacționat Lady Chatham și Lady Prescott dacă i-ar fi văzut așa. Din păcate, introducerea melodiei ajunse la final, și odată ce începu dansul, Honor nu mai avu timp să-i explice unde să pună mâna.

– În regulă, ia-te după mine. Un, doi, trei, un, doi, trei, mormăi ea, ghidându-l când într-o parte, când în cealaltă.

După câteva încercări nesigure, reuși să-și găsească ritmul.

– Foarte bine, spuse ea, fără să se oprească. Cred că ai reușit! Ești foarte talentat.

– Atunci poate vrei să mă lași pe mine să conduc, zise el, după care o învârti, brusc, aproape ciocnindu-se de un alt cuplu.

Honor începu să râdă.

– Nu poți să faci asta. Trebuie să ne învârtim în direcția celorlalți dansatori.

– Poftim? O să fac cum vreau eu să fac, la fel ca tine. Longmeadow? Honor, ce-a fost în mintea ta? Deja exagerezi.

Era supărat pe ea. Adevărul era că Honor vorbise fără să se gândească înainte, lucru din care se părea că făcuse o obișnuință în ultima perioadă.

Easton o călcă ușor pe picior, se împiedicară și avură nevoie de câteva momente să se îndrepte.

– Scuze, zise el, învârtind-o din nou în direcția opusă, fără să țină cont de ceilalți dansatori.

– Domnule Easton, în cealaltă direcție!

– Pentru că așa zici tu, spuse el, iritat. Te-ai oprit oare să te gândești vreo clipă că poate timpul nu-mi permite să plec acum din Londra? Că poate că am lucruri mai importante de făcut decât să te ajut pe tine?

Honor ar fi fost curioasă să afle ce fel de lucruri importante erau acestea și dacă aveau de-a face cu alte femei.

– Imposibil, îl șicană ea.

– Chiar așa? Ei bine, domnișoară, află că nu vreau să merg în Longmeadow. Și chiar dacă aș vrea să vin, n-aș avea nevoie de tine ca să fac rost de o invitație!

Carevasăzică, despre asta era vorba. Îi era rușine. Gândul acela o făcu să se întristeze pentru că nu fusese niciodată intenția ei să îl facă să se simtă prost.

– Easton, n-am făcut-o cu rea intenție. Mi-a venit pur și simplu o idee și am spus-o cu voce tare. De ce nu ai vrea să vii în Longmeadow? E un loc superb! Caii sunt minunați. În plus de asta, domnule, am fost nevoită să o fac, pentru că nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că ai putea să nu te ții de cuvânt. Nu fac altceva decât să creez ocazia perfectă.

Cuvintele ei îl făcură să se oprească în loc.

– Mișcă-te! îl zori ea, agitată.

El o făcu, însă vizibil nervos.

– Honor Cabot, am făcut tot ce am făgăduit, răbufni el, fără să respecte pașii, astfel încât ea fu nevoită să țopăie pe un picior ca să-l prindă din urmă. Am venit la balul acesta blestemat, am dansat cu ea, insistă el, ciocnindu-se de cuplul din spatele lor și aruncându-le un scurt „scuze" peste umăr. Am vorbit cu ea, am reușit să o seduc, am făcut tot, mai puțin să-i cer mâna!

Honor nu se arătă câtuși de puțin impresionată și își dădu ochii peste cap la declarația lui. El o privi surprins, după care o sfredeli cu privirea.

– Dumnezeule, cineva ar fi trebuit de mult să te bată la fund. Și nu m-ar fi deranjat deloc să fiu eu acela.

Honor rămase șocată să constate că vorbe lui reușiră să o înfioare de plăcere.

– George, nu te supăra pe mine. Recunosc că ai făcut progrese, dar tot nu e gata.

– De unde știi? întrebă el. Abia dacă ai dat ochii cu domnișoara Hargrove în seara asta!

– Pur și simplu știu, spuse Honor, sigură pe ea. Nu te soarbe din priviri, nu-i așa? zise ea și fu luată pe neașteptate când George o învârti brusc, cu privirea ațintită spre locul unde îi lăsase pe Augustine și pe Monica. Ei bine? întrebă Honor. Vrei să spui că nu-și poate lua ochii de la tine?

– Pentru numele lui Dumnezeu, e alături de logodnicul ei.

– Nu e ca și cum asta le împiedică pe altele să nu o facă. Lady Seifert te-a admirat îndelung, cu toate că e o femeie măritată.

Cuvintele ei reușiră să-l intrige într-un mod care nu o încântă deloc.

– Chiar așa? întrebă el, zâmbind foarte mulțumit de sine însuși. Unde e?

– Nu știu! Ce ticălos! își spuse Honor, de data asta ea fiind cea îmbufnată. Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare foarte urât să te uiți după un bărbat care nu este soțul tău.

– Ce naivă ești, zise Easton cu un zâmbet răbdător, aruncând o privire în jur, probabil în căutarea lui Lady Seifert. Doar că, o clipă mai târziu, își îndreptă ochii aceia albaștri spre ea și o cercetă îndelung, după care îi zâmbi atât de cuceritor încât o făcu să i se înmoaie picioarele. Vai de mine, spuse el, continuând să alunece pe ringul de dans. Ceva îmi spune că ai vrea să încerci să mă convingi că nu ești atât de inocentă, dar că ești prea cuviincioasă ca să o spui.

Exact asta îi trecuse prin minte, iar Honor simți cum îi ard obrajii. Cu toate că avea experiență în arta de a flirta, era de o inocență aparte. În ciuda impresiei pe care o avea lumea despre ea, Honor întotdeauna își păzise virtutea cu mare grijă. Easton fusese primul bărbat care o sărutase atât de pătimaș, iar amintirea acelui sărut, a gurii lui, a atingerilor sale, o înfierbântă chiar și acum. Ar fi trebuit să se țină la distanță de el, un bărbat atât de potent și de viril.

– Nu e deloc ce voiam să spun, nu e nevoie să mă șicanezi. Eram pur și simplu curioasă de legătura dintre tine și Lady Seifert.

– Nu e ceva care să preocupe o fată așa inocentă ca tine, zise el, amuzat. Mi-e teamă că ți-ar putea jigni sensibilitățile cuviincioase.

– Am fost o proastă. Te-am crezut doar un ticălos, dar s-ar părea că ești un ticălos arogant. La fel de bine cum eu nu-mi pun întrebări în privința ta, nici tu nu ar trebui să-ți pui întrebări în privința mea, domnule Easton.

Zâmbetul lui cuceritor se făcu și mai larg.

– Ce te supără, draga mea? Ba sunt George, ba domnul Easton, în funcție de cât de supărată ești pe mine? Dă-mi voie să te luminez, domnișoară Cabot. Diferența dintre noi doi este că eu n-am nevoie să-mi pun întrebări în ceea ce te privește. Miros o inocentă de la o poștă.

Honor făcu ochii mari, dar înainte să apuce să mai spună ceva, o luă pe sus și se ciocni de un alt dansator.

– Ai grijă! șopti ea, nervoasă.

– Eu să am grijă? Chiar nu vezi ironia în povestea asta?

– Măcar eu sunt discretă când sunt nesăbuită și nu mă ciocnesc de cei din jurul meu.

Easton începu să râdă.

– Domnișoară, tu auzi ce spui? Eu aș zice că ești cea mai indiscretă femeie din toate câte am întâlnit până acum!

– Eu?

– Da, draga mea, tu, spuse el, cu zâmbetul pe buze. Ești o tânără nesăbuită, indiscretă, incredibil de îndrăzneață, care și-ar dori să nu fie chiar atât de inocentă, și îți spun sincer că nu am fost niciodată mai intrigat în privința cuiva.

Honor deschise gura să spună ceva, dar simți un val de căldură. Ar fi dat orice să își acopere întregul trupul cu căldura aceea. Cu el. Ar fi dat orice să nu-l mai vadă pe George zâmbindu-i astfel, atât de cuceritor, atât de cald, atât de intens. Ceva ardea în sufletul lui, în ochii aceia strălucitori. Încercă să se abțină să nu-i zâmbească, să-i arate că era de-a dreptul jignită, dar oricât de mult ar fi încercat, nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ei bine, nu-i nevoie s-o spui cu voce tare.

El începu să râdă, după care o trase pe Honor la pieptul său și o învârti din nou și din nou spre marginea ringului de dans, după care o prinse de mână și o trase într-un colț.

– Stai, ce crezi că faci? exclamă ea, aruncând o privire în jurul lor, agitată.

Văzu doi domni zâmbindu-le, atotcunoscători. Sau cel puțin așa i se păru ei.

– Trebuie să-mi odihnesc picioarele, zise el, aruncând o privire în urmă. Hai, vino, zise el, după care îi puse mâna pe spate și o trase spre bufet și spre servitor. Domnișoară Cabot, servește o cupă de șampanie să-ți astâmperi setea, spuse el, pe un ton destul de tare.

– Dar nu vreau...

Dar el o strânse atât de tare de mână, că Honor nu se putu abține să nu tresară. Dar Easton alese să o ignore și o conduse grăbit pe lângă bufet, până pe coridor, după care o împinse pur și simplu spre scara servitorilor.

– Stai! Trebuie să mă întorc.

El întinse mâna și deschise o ușă care dădea într-un balcon întunecat.

Honor păși timidă în balconul care dădea spre intrarea de sub picioarele lor. Aruncă o privire în jurul ei. Cu toate că era întuneric, văzu mai multe cupluri plimbându-se jos. De partea cealaltă a balconului, zări o pereche de îndrăgostiți care se țineau în brațe.

–Ah, nu, zise ea, dar Easton o apucă deja pe mână și o trase în spatele unor armuri de zale, după care se strecură în spatele lor.

Ea se foi în spațiul acela înghesuit și își scutură alarmată o pânză de păianjen care i se agățase în păr. Easton era atât de aproape de ea încât îi simți căldura corpului.

–Ce naiba crezi că faci? întrebă ea.

–Încerc să te mai scap de inocență, zise el, după care o apucă de talie și o sărută.

Șocată, Honor începu să dea cu pumnii în el. George își înălță capul și spuse:

–La naiba, toată seara am vrut să fac asta.

Dumnezeule, și ea la fel.

–Ai înnebunit? șopti ea, disperată. Dacă ne vede cineva?

–Ce contează? zise el, lăsându-și buzele să alunece pe gâtul ei, pe umeri, mângâindu-i talia, șoldurile.

Honor auzi pașii cuiva și rămase cu sufletul la gură, înfigându-și degetele în brațele lui. Easton înlemni și el. Rămaseră locului, Honor simțind că inima avea să-i sară din piept, până ce persoana respectivă se îndepărtă.

Apoi, George se uită lung la ea, iar Honor simți ceva ciudat în capul pieptului, ca o șoaptă de mătase. Privirea lui era întunecată, plină de... afecțiune. Afecțiune! Știa pentru că și ea simțea la fel, ca un șoc care îi trecu prin inimă. Nu mai simțise așa ceva de mult și niciodată atât de intens ca acum. Brusc, Rowley i se păru ca un cățeluș prin comparație cu lupul acela.

Honor se ridică pe vârfuri și îl sărută.

George o ridică pe vârfuri, lipind-o cu spatele de peretele din spatele armurii, ținând-o prizonieră cu trupul său. O luă în brațe, o strânse la piept și o sărută îndelung, cu limba, dezmierdând-o, sărutându-i obrajii, gâtul, buzele. Cu mâna liberă îi mângâie decolteul și și-o strecură pe sub rochie, prinzându-i între degete sfârcul excitat, făcând-o să se cutremure de plăcere.

Honor rămase fără suflu; nu mai putea să respire, nu mai voia să respire. Îl cercetă, plimbându-și mâinile pe brațele și pe spatele lui, pe piept și pe chip, degetele ei strecurându-se printre buzele lor, pe pieptul musculos și, îndrăznețe, pe mădularul lui doritor. Tresări când îl simți atât de tare. Își simți propriul trup reacționând, devenind tot mai umed, mai moale.

George îi apucă tivul rochiei și îi strânse faldurile până reuși să-i găsească piciorul. Mâna îi alunecă pe deasupra dresurilor, pe pielea dezgolită a coapsei, lăsând în urmă o flacără aprinsă. Honor tresări, de teamă să nu se lase purtată pe culmile dorinței care mocnea în ea, dar cu toate astea, nu îi păsa.

Cum de reușise bărbatul acela să trezească atâta dorință în ea? Cum de ajunsese să-l dorească atât de tare? Reușise să o seducă, încetul cu încetul.

– Ești un ticălos, șopti ea, înfigându-și degetele în spatele lui. Îmi vine să urlu, îi spuse ea, la ureche.

– Fă-o, o provocă el. Urlă. Și tot n-o să țipi la fel de tare ca atunci când voi face dragoste cu tine.

– Netrebnicule, spuse ea, gâfâind, sprijinindu-și piciorul pe un stâlp al balustradei pentru ca mâna lui să alunece în fierbințeala dintre picioarele ei. Tresări de plăcere când îi simți degetele pătrunzând-o, strecurându-se tot mai adânc în ea.

– Draga mea, îi șopti el la ureche.

Honor închise ochii și își lăsă capul să alunece pe zid.

– Am înnebunit, șopti ea. Am înnebunit...

– Vreau să te fac să te simți bine, zise el, sărutându-i buzele, gâtul și alunecând tot mai jos, până pe sânii ei, după care începu să o pătrundă, strecurându-și degetele în trupul ei, din ce în ce mai repede, făcând-o să se înfioare.

Lăsându-se purtată de ritmul carnal, Honor începu să se miște odată cu mâna lui, frecându-se de degetele lui, căutând eliberarea. Se prinse de el când își intensifică mișcările, încercuind, pătrunzând, frecând sexul ei umed. Auzi voci în jurul ei, râsetele oamenilor de sub picioarele lor, șoaptele celorlalți de pe balcon. Dar asta nu făcu altceva decât să sporească și mai mult experiența, să își dea seama în clipa aceea de cât de intensă putea să fie dorința. Nu-i păsa dacă aveau să fie descoperiți.

Când își simți trupul încordându-se, tresărind, pregătindu-se de eliberare, se lipi de el, își înfipse gura în umărul lui și urlă de dorință în lâna fracului său, cutremurându-se de plăcere la atingerea lui.

Ramaseră amândoi câteva clipe, gâfâind de plăcere, după care George își retrase mâna și lăsă faldurile rochiei să cadă. Honor reuși să ridice capul și să deschidă ochii. Nu putu să-și ia privirea de la George Easton, nu reuși să facă un pas în spate, să pună distanță între ei, cum obișnuia să facă cu bărbații care se apropiau prea tare

de ea. Încercă să spună ceva, dar nu reuși să-și găsească cuvintele. Se simți fără vlagă, fără suflu, năpădită de emoții erotice.

Mâna lui alunecă pe brațul ei și își încolăci degetele în degetele ei. Îi sărută fruntea și îi șopti:

– Ca să vezi ce-mi faci și tu mie, Cabot. Iar acum mi-e teamă că seara a ajuns la final.

– Poftim? întrebă Honor, încercând în zadar să-și ascundă tulburarea.

Păși în spatele unei perdele invizibile și nu putea să mai audă bine. El își coborî capul ca să o privească în ochi.

– În ciuda faptului că nu sunt de acord cu ideile tale absurde, plăcerea a fost de partea mea.

Honor nu reuși să dezlipească privirea de la el. Era șocată de cele petrecute, șocată de tot ce-i făcuse bărbatul acela.

– O să vii la Longmeadow? îl întrebă ea, mult prea neliniștită.

– Nu.

Ea încuviință, parcă încercând să-i accepte decizia, după care își înfipse degetele în el și îl imploră:

– Te rog.

– Am făcut tot ce-am putut să fac pentru tine, zise el, cu un zâmbet senzual.

Nu vorbea serios, nu avea cum să vorbească serios.

– Te așteptăm în două săptămâni, spuse ea, alarmată, încăpățânându-se. Invitații încep să vină de joi.

El clătină din cap, după care îi aruncă o privire indulgentă și îi mângâie fruntea, dându-i la o parte o șuviță de păr din ochi. Avea o privire atât de duioasă încât o făcu să simtă de parcă ar fi plutit. Atât de ușor. De parcă ar fi putut să plutească spre candelabru ca un nor de fum.

– Pleacă imediat la dans, îi spuse el. Lasă-i pe toți să vadă că îi zâmbești altcuiva. Nu vrei ca ultima lor imagine cu tine să fie părăsind ringul de dans alături de mine.

– Nu-mi pasă, spuse ea, cu toată sinceritatea, dar Easton o luă de mână și o împinse ușor.

– Ba da, îți pasă. Hai, pleacă, înainte să iasă vorbe.

Oare avea dreptate? Honor nu reușea să-și mai dea seama. Totul părea să fie cu susul în jos. Nu-i păsa că lumea avea să vorbească. Nu-i păsa că era un bastard. Voia doar să fie cu el.

– Du-te, zise el, pe un ton ferm, împingând-o ușor de la spate.

Honor păși fără să gândească. Traversă balconul, spre scara principală, simțindu-i privirea îndreptată asupra ei. Își spuse să nu se uite înapoi, se imploră să nu o facă...

Dar nu se putu abține.

Îl zări pe George Easton în același loc în care îl lăsase, cu privirea ațintită asupra ei. O privire pe care o simți ca un foc arzător, din cap până-n picioare.

Capitolul 15

Odată ce Monica acceptase cererea în căsătorie a lui Augustine, mama ei se grăbise să îi facă rost de o cameristă.

– O viitoare contesă trebuie să știe să se folosească de serviciile unei cameriste, îi explică ea.

– Dar ea nu e cameristă, punctă bine Monica, uitându-se lung la fata care se apucă să-i lustruiască ferestrele.

– O să facă o treabă bună, o să vezi, o asigură mama ei, încrezătoare.

Doar că nu se întâmplă asta. Pe cât de neștiutoare era Monica cu privire la cum trebuia să se comporte o doamnă, pe atât de neștiutoare era și Violet despre cum să o asiste. Monica nu considera necesar să aibă o cameristă. Era perfect în stare să-și aranjeze singură hainele și să se trezească de una singură în fiecare dimineață.

Cu toate acestea, mama ei voia să se asigure că fiica ei înțelegea ce se aștepta de la ea în calitate de doamnă respectabilă și privilegiată. Viitorul ei de contesă era un subiect care îi preocupa foarte tare pe mama ei și pe Teddy, fratele ei mai mare, unul pe care nu se fereau să-l dezbată cu orice ocazie.

În dimineața aceea, Monica simți mireasma de ciocolată caldă încă de când Violet păși în dormitorul ei și lăsă ceașca pe noptiera de lângă pat.

Monica începu să caște și se întinse, după care se ridică în șezut și își aranjă pernele la spate.

Își luă ceașca de ciocolată caldă în timp de Violet trase draperiile. Ploaia curgea șiroaie pe ferestre.

Violet începu să ridice hainele pe care Monica le aruncase pe jos după ce ajunsese acasă, dis-de-dimineață.

– Cum a fost la bal, domnișoară? o întrebă ea.

– Foarte frumos, zise Monica, căscând din nou de somn. Dar mi s-a părut teribil de aglomerat.

– Ah, da, nici mie nu-mi place aglomerația, zise Violet, făcându-și de lucru prin cameră. Fata nu avea nici o jenă să stea la povești cu Monica. Am însoțit-o pe doamna Abbot la piață azi-dimineață și n-am văzut niciodată atâta lume acolo! zise ea, după care începu să-i povestească încântată despre plimbarea la piață.

Monica abia dacă o ascultă, parcă pomeni ceva despre niște smochine. În timp ce încerca să se gândească cu ce să se îmbrace, auzi deodată numele Beckington. Monica tresări și se întoarse cu fața spre Violet.

– Ce-ai spus?

Violet se opri din treabă și zise:

– Poftim?

– Ce ai spus de Beckington?

Violet o privi confuză.

– Ah! exclamă ea, pe măsură ce începu să-și amintească. Nimic important, doar că l-am văzut pe la piață și pe unul dintre servitorii casei Beckington. Domnul Abbot era și el acolo și mi-a spus că-l cunoaște pe tânărul acela, dat fiind că dânsul v-a condus la locuința Beckington. Mi-a spus că întotdeauna a fost întâmpinat de servitorul acela.

– Ați fost la piața din Mayfair? întrebă Monica confuză, fiindcă era destul de departe.

– Ah, da, în Mayfair. Doamna Abbot îl preferă pe măcelarul de acolo. Dar șunca a fost teribil de scumpă! I-am spus că în Marylebone poate să cumpere o bucată de șuncă pentru doar câțiva șilingi, dar ea mi-a zis că șunca de acolo nu e de calitate, așa cum o preferă doamna Hargrove...

– Violet, ce s-a întâmplat cu Beckington? o întrerupse Monica înainte ca Violet să înceapă să îi explice despre diferitele tipuri de șuncă de porc. Ai spus că l-ai văzut pe servitorul lor acolo?

– Ah, da! O căuta pe Lady Beckington, spuse Violet, după care ridică de pe jos șalul pe care Monica îl purtase la balu, din seara precedentă, trecându-și degetele pe materialul mătăsos.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei să spui? Cum adică o căuta pe Lady Beckington? izbucni ea.

– Ah, se rătăcise. Ne-a spus că ieșise la plimbare și că nu s-a mai întors, și toată lumea o aștepta acasă. Dar ce să caute la plimbare pe o vreme ca asta, am întrebat-o eu pe doamna Abbot? Dar doamna Abbot mi-a spus că sigur a adus un băiat cu ea, să-i țină umbrela deasupra capului, zise Violet, râzând.

Monica făcu ochii mari.

– Vrei că spui că Lady Beckington se rătăcise?

– Ah, nu știu, domnișoară. Servitorul a reușit să o găsească repede, cumpăra flori pentru seră dacă vă vine să credeți. Doamna Hargrove ar fi trimis pur și simplu pe altcineva să cumpere flori. Nu ar fi mers ea până în Mayfair pe o vreme ca asta.

Violet începu să împăturească șalul, iar Monica căzu pe gânduri. Totul începea să se lege, ca un joc de cuvinte încrucișate.

Monica își termină de băut ciocolata după care se îmbrăcă și se îndreptă spre salon, unde îi găsi pe mama și pe tatăl ei. Încăperea era micuță și întunecată, de la mobilierul de lemn la draperiile ponosite. Mama ei și-ar fi dorit să le schimbe, dar soțul ei nu o lăsa să o facă.

În dimineața aceea îl găsi pe tatăl ei citind, luându-și notițe pe o bucată de hârtie. Mama Monicăi era așezată pe fotoliu, ocupată cu o broderie. Părul ei roșcat strălucea în lumina lumânărilor, chiar și într-o zi atât de mohorâtă ca aceea.

– Draga mea, te-ai trezit! o întâmpină ea, lăsând broderia deoparte.

Tatăl ei ridică și el capul din carte și aruncă o privire spre Monica pe deasupra ochelarilor.

– Cum a fost la bal? o întrebă mama ei.

– Minunat, răspunse Monica.

– Și lordul Sommerfield? S-a simțit și el bine?

Monica ridică din umeri și se așeză lângă mama ei. Nu îl văzuse niciodată pe Augustine posomorât.

– Cred că da.

– Ar trebui să te îngrijești mereu de asta, draga mea, îi spuse mama ei, bătând-o ușor pe picior. E foarte important să-ți ții soțul fericit. Nu-i așa, Benjamin? îl întrebă ea pe soțul ei.

Tatăl Monicăi își îndreptase din nou atenția asupra studiului și răspunse absent:

– Chiar așa, Lizzy?

- Mamă, zise Monica, cum poți să-ți dai seama dacă cineva a început să-și piardă mințile?

Cuvintele ei îl făcură pe tatăl său să ridice privirea.

- Simți că ai început să-ți pierzi mințile, draga mea?

- Nu, *papa*, răspunse ea, zâmbindu-i. Dar cum se întâmplă?

Tatăl ei lăsă tocul pe masă și se îndreptă în scaun.

- Presupun că depinde despre ce fel de nebunie este vorba. Pentru cineva care suferă de senilitate, totul se întâmplă gradat. Începi să uiți lucruri, să ai lapsusuri. Dar știu pe cineva care și-a pierdut fiul într-un incendiu și a înnebunit peste noapte. De ce întrebi?

Monica se temea să dea glas bănuielilor sale. I se părea un gest nerespectuos și scandalos. Dar era singurul lucru care avea sens, iar părinții ei erau în așteptarea unui răspuns.

- Cred că Lady Beckington a început să-și piardă mințile.

Ambii ei părinți o priviră șocați, fără să schițeze nici un gest. După câteva clipe, tatăl ei întrebă:

- Draga mea, ce vrei să spui cu asta?

- E greu de explicat. Dar mi se pare foarte absentă.

Monica le povesti despre ultima ei vizită la reședința Beckington, de faptul că Lady Beckington nu părea capabilă să țină firul conversației. Le zise apoi despre ce îi povestise Violet. Că, uneori, Lady Beckington avea o privire pierdută, de parcă nu ar fi fost prezentă la discuție.

Tatăl ei o ascultă cu mare atenție, iar după ce Monica termină ce avea de spus, acesta încuviință și se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile la cap.

- Draga mea, nu mi se pare un semnal de alarmă. Oamenii devin uituci odată cu vârsta.

- Benjamin, e doar cu un an mai în vârstă decât mine, zise mama Monicăi.

- Exact ce spuneam, zise el, îndreptându-și din nou atenția spre cartea sa.

- Pe când eram noi tineri, înainte să te naști tu, eu și Joan obișnuiam să mergem împreună la tarabele cu flori din Mayfair, zise mama ei. Florile acelea păreau mult mai frumoase decât cele din zona în care locuiam noi, spuse ea, privind în gol. M-am bucurat mereu de prezența lui Joan.

- O să te bucuri din nou de ea, Lizzy, zise tatăl Monicăi. S-a întâmplat să aibă unele scăpări, nimic mai mult.

Monica observă cum mama ei se schimbă la față, după care îi zâmbi.

– Hai, draga mea, să mergem să te aranjăm la păr, bine? spuse ea, ridicându-se de pe canapea.

– Lizzy, nu-i băga fiicei tale idei în cap, zise tatăl ei, fără să ridice capul din carte. Tu și Teddy întotdeauna ați bătut-o la cap să le lase de izbeliște pe surorile Cabot.

– Domnule Hargrove, n-am făcut niciodată una ca asta, protestă mama ei, după care o luă pe Monica de mână și o trase spre ușă.

Doar că nu era tocmai adevărat. Mama ei și Teddy îi sugeraseră în repetate rânduri că poate că ar fi fost mai bine ca surorile Cabot și mama lor să se mute la casa familiei din Longmeadow... sau undeva chiar mai departe.

Ieșiră pe coridorul îngust, iar mama ei o luă de după umeri.

– Sunt de acord cu tatăl tău, tind să cred că ai fost pur și simplu martoră la câteva scăpări din partea lui Lady Beckington. Tuturor ni se poate întâmpla. Cu toată că...

– Cu toate că?

Mama ei o privi cu coada ochiului și zise:

– Cu toate că, dacă ar fi să sesizezi o schimbare, n-ar fi rău să te gândești din nou la importanța găsirii unei locuințe confortabile pentru ea și pentru fiicele ei. Departe de ochii lumii, desigur.

Monica îi aruncă o privire confuză.

– Sper că știi deja că, în unele situații, nebunia poate duce la gesturi de violență?

Monica făcu ochii mari.

– Doar nu crezi că Lady Beckington...

– Nu, nu, nicidecum, se grăbi mama ei să o asigure. Dar dacă chiar a început să-și piardă mințile, nu cred că ar putea nimeni să-și dea seama când și dacă ar putea avea astfel de ieșiri violente. Doar că mi-e teamă că un astfel de comportament imprevizibil nu ar crea un mediu sigur pentru noii moștenitori ai contelui.

Monica simți un gol în stomac. Dintr-odată, văzu în fața ochilor o femeie nebună care îi fură bebelușii din pătuțurile lor. Chiar auzise o astfel de poveste, nu-i așa? O servitoare nebună furase bebelușul stăpânei sale, iar copilul fusese găsit mort câteva zile mai târziu.

– Draga mea, tremuri din toate încheieturile! exclamă mama ei. Dragă, nu cred că s-ar putea ajunge vreodată la asta... ei bine, ești fiica mea. Monica, nu fac altceva decât să mă gândesc la binele tău.

– Dar... dar nu se cuvine ca eu și Augustine să avem grijă de ea, dacă va fi să-și piardă mințile?

– Da, răspunse mama ei, fără ezitare. Doar că asta nu înseamnă că trebuie să locuiți sub același acoperiș. Cu siguranță trebuie să existe un loc sigur pentru ea și fiicele ei, un loc unde să nu fie nevoie să dați bani pe rochii de gală sau alte astfel de lucruri.

Monica nu și-o putea imagina pe Honor fără rochii elegante. Dar mama ei îi zâmbi și o strânse ușor în brațe.

– Nu te panica. Sunt sigură că nu cazul să-ți faci griji.

Capitolul 16

Drumul până în Longmeadow nu fu ușor pentru conte. Rămase țintuit la pat două zile înainte să se simtă în stare să se bucure de vremea frumoasă care îi urmase din Londra.

Asta însemna că, pentru prima oară, serata anuală de la Longmeadow începu fără el. Doar printr-un miracol aceea nu avea să fie cea din urmă serată de primăvară din Longmeadow la care urma să ia parte contele, iar gândul acela îi mâhni pe toți.

Prudence și Mercy hotărâră să se refugieze de atmosfera aceea sumbră în grajduri, cu toate că Grace își dădu seama că gestul lor nu avea nimic de-a face cu un interes subit pentru cai, ci pentru grăjdarii chipeși angajați să se ocupe de cai și de grajduri.

Odată ce oaspeții începură să sosească, Grace rămase cu ochii pe mama ei, ieșind împreună la plimbări lungi prin grădină. Devenise clar pentru ele că starea mamei lor începuse să se deterioreze de la o zi la alta, amintiri familiale fiind date uitării.

Honor ar fi dat orice să o aibă din nou alături pe mama ei cea iubitoare, încrezătoare și sofisticată. Își aminti de accidentul cu trăsura al mamei sale. Din clipa aceea totul se schimbase pentru mama ei, iar Honor ar fi dat orice să poată da timpul înapoi, ar fi fost în stare să renunțe la lucrurile materiale, la înalta societate, la toate seratele acelea, doar ca să o împiedice pe mama ei să urce

în trăsura aceea. Dacă mama ei nu s-ar fi căsătorit niciodată cu Beckington, dacă ar fi fost să rămână în căsuța lor modestă, doar cu Hannah care să le poarte de grijă, nu ar fi fost oare mai fericite și mai împlinite?

Honor era hotărâtă să o țină pe mama ei la distanță de familia Hargrove în săptămâna aceea, doar că nu se dovedi o sarcină ușoară, dat fiind că Monica nu se ferise să îl sfătuiască pe Augustine ce evenimente să pregătească pentru următoarele trei zile.

Honor dădu peste cei doi îndrăgostiți și un alt domn în salonul verde, încăperea ei preferată din minunatul conac în stil georgian, una dintre locuințele cele mai mari din toată Anglia. Era un conac atât de mare, cu trei etaje, locul perfect pentru ca patru fete să găsească suficiente ascunzători în ultimii ani. Casa fusese construită pe un spațiu pătrat, cu o curte interioară, frumos îngrijită, cu iederă la intrare și trandafiri în spate.

Salonul verde dădea în grădina privată cu trandafiri prin ferestrele mari, în stil franțuzesc, prin care se strecura în casă mireasma aceea divină, pe timp de vară și de primăvară, atunci când lăsau ferestrele deschise. Pereții din salon erau vopsiți într-o nuanță de verde pal, iar draperiile de mătase erau albe. Era o încăpere intimă și confortabilă, luminoasă și aerisită. Din cele peste douăzeci de camere pentru oaspeți, saloane și camere de zi, nici una nu o încânta mai mult pe Honor decât încăperea aceea.

– Honor! exclamă Augustine când o văzu. Ce mă bucur să te văd, zise el, vizibil ușurat. Trebuie să stai de vorbă cu Mercy. A băgat-o în sperieți pe doamna Hargrove cu poveștile ei înfricoșătoare despre fantome.

– Augustine, Longmeadow te duce cu gândul la povești înfricoșătoare cu fantome.

– Poate că da. Dar doamna Hargrove abia dacă a reușit să închidă un ochi toată noaptea.

Fiind deja familiarizată cu poveștile cu fantome ale lui Mercy și cunoscând-o prea bine pe doamna Hargrove, Honor se îndoia profund că ar fi putut să se sperie în vreun fel de istorisirile unor fantome însângerate și fără cap ale lui Mercy.

– O să stai tu de vorbă cu Mercy a noastră, nu-i așa? I-am povestit și mamei tale, dar a izbucnit pur și simplu în râs și nu s-a arătat dornică să mă ajute.

Honor rămase cu răsuflarea tăiată la gândul că Augustine ar putea să stea prea mult de vorbă cu mama ei.

– Mama este ocupată cu contele. O să vorbesc eu cu Mercy, nici o grijă.

– Augustine, dădu Monica să vorbească.

Acesta se uită la logodnica sa, după care zise:

– Ah, da! Te rog să mă ierți. Honor, aș vrea să-ți fac cunoștință cu domnul Richard Cleburne, noul vicar din Longmeadow.

Tânărul se ridică în picioare, duse mâinile la spate și făcu o plecăciune.

– Bună ziua, domnule Cleburne, zise Honor. Bun venit în Longmeadow!

– Mulțumesc, răspunse el, zâmbind.

Honor își îndreptă apoi privirea spre Monica.

– Cum îți place vremea în Longmeadow?

– Totul îmi place în Longmeadow.

„Fără îndoială", își spuse Honor.

– Iar lui Longmeadow îi place de Monica! zise Augustine, mândru. A venit cu o mulțime de idei despre ce îmbunătățiri să aducă în camera asta.

Honor era deja pe picior de plecare, însă remarca o opri în pragul ușii.

– Îmbunătățiri? repetă ea, aruncând o privire în jurul ei spre mobilierul cu creton înflorat și spre tablourile cu peisaje frumoase. Dar nu are nevoie de nici o îmbunătățire, e perfectă exact așa cum e.

– Mi se pare că ar putea fi mai degrabă camera în care să luăm micul dejun, zise Monica.

– Are dreptate, zise Augustine, debordând de entuziasm. Nu știu cum de nu ne-am gândit și noi la asta.

Brusc, Honor își imagină mai mulți oaspeți dând năvală în camera ei preferată, în căutare de cârnați.

– Camera asta să fie camera în care luăm micul dejun?

– Da, camera asta, spuse Monica, relaxată. Are o vedere minunată spre grădină, iar bucătăria e la îndemână.

– Și actuala camera în care luăm micul dejun are bucătăria la îndemână, iar încăperea aceea are o priveliște minunată spre parc, zise Honor.

– Doar că nu este îndeajuns de mare pentru noi toți, spuse Monica.

– Și e destul de curent acolo, zise Augustine, strâmbând din nas.

– Asta se poate remedia, insistă Honor. Poate că ar fi mai bine să vă ocupați de aranjamentele pentru cină în loc să vă bateți capul cu camera asta.

– Ne-am ocupat deja, spuse Augustine, mândru. Monica și doamna Hargrove au terminat de dimineață să aranjeze locurile la masă, zise el, cu zâmbetul pe buze, de parcă ar fi fost de-a dreptul minunat.

Honor, în schimb, se arătă furioasă.

– Și mama unde era?

– Indispusă? spuse Augustine, pe un ton nesigur. Cu tatăl meu, presupun.

– Honor, nu te supăra, interveni Monica, încercând să o liniștească. Am avut eu grijă să te așez lângă domnul Cleburne, spuse ea, cu un zâmbet șiret, în timp ce domnul Cleburne se arătă confuz.

– Plăcerea va fi de partea mea, îi spuse Honor politicoasă vicarului. Iar tu, Monica, unde vei sta? Pe scaunul mamei?

– Honor! exclamă Augustine, aruncând o privire spre logodnica lui, să vadă dacă se supărase.

Dar Monica începu să râdă. În clipa aceea, un servitor intră în cameră.

– Domnule Augustine, domnul Hardy vă roagă să veniți în foaier.

– Vai de mine, cred că are de-a face cu caii, îi spuse el Monicăi, neliniștit. Doamnelor, am să vă rog să mă scuzați. Cleburne, ce știi despre cai? îl întrebă el pe vicar.

– Mi-e teamă că nimic, domnule.

– Ah, cu siguranță știi mai multe decât mine. Vrei să mă însoțești? spuse el, ieșind grăbit din încăpere, forțându-l pe domnul Cleburne să alerge în urma lui, lăsându-le singure pe Honor și pe Monica.

Honor se uită încruntată în urma lor.

– Monica, mama n-a rămas încă văduvă. Nu ți se pare că te grăbești prea tare să îți iei rolul de stăpână a casei?

– Ce vrei să spui cu asta? o întrebă Monica, neafectată. Am stat de dimineață de vorbă despre asta cu Lady Beckington și nu mi s-a părut deloc deranjată sau preocupată de locurile la mese. Părea mai interesată să organizeze o excursie în Scoția, spuse ea, iar după câteva clipe de pauză, completă: Sau cel puțin la asta cred că se referea.

Honor se abținu din greu să nu-și arate teama.

– Augustine e cel care ar fi trebuit să se consulte cu ea.

– Dar a făcut-o, Honor. Cu toții ne-am consultat cu Lady Beckington și, după cum îți spuneam, nu a avut nici o problemă cu asta. Poate că ea deja a înțeles că eu urmează să devin stăpâna casei într-o bună zi și că nu are nici un rost să se împotrivească. Poate că și tu ar trebui să faci la fel.

Mici adevăruri precum acela o făceau pe Honor să se simtă înfrântă... aproape.

– Mi-ar plăcea să cred că, în locul tău, nu m-aș grăbi să mă laud până nu m-aș vedea în fața altarului.

– Nu te supăra, draga mea, spuse Monica, pe un ton amabil. Sunt sigură că n-o să-ți mai bați capul cu încăperea asta, cu pregătirile pentru cină sau cu Longmeadow odată ce o să primești o cerere în căsătorie și o să începi să te gândești la propria nuntă.

Honor începu să se enerveze, dar pentru că nu voia să-i facă pe plac Monicăi, se forță să zâmbească.

– Poftim? Sunt în pericol de a primi o cerere în căsătorie?

– Nu se știe niciodată, zise Monica, amuzată. Uneori lucrurile se întâmplă fără să te aștepți, nu crezi? Unii oameni apar pe nepusă masă și îți întorc viața cu susul în jos.

– Ce tot spui acolo? întrebă Honor, neliniștită.

– Nimic! Presupun doar că ți-e dat să întâlnești pe cineva și să dai uitării toată povestea aceea neplăcută cu Rowley.

Honor ar fi putut să jure că Monica punea ceva la cale și își încrucișă, defensivă, brațele la piept.

– N-am nici o treabă cu Rowley. Nu l-am mai văzut de mai bine de un an. Am înțeles că s-a refugiat la țară alături de încântătoarea lui soție și de fiul lor.

– Honor, știu că te-a durut, zise Monica, pe un ton arogant. Dar nu e cazul să-ți pierzi încrederea în bărbați.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Honor. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești!

– Încerc doar să-ți spun că lucrurile se schimbă de la o zi la alta. Contele este grav bolnav. La un moment dat, Augustine tot o să se căsătorească, dacă nu cu mine, cu altcineva, nu-i așa? Nu poți să schimbi mersul lucrurilor. Așa că ar trebui să te gândești să te măriți cu un om bun.

– Un bărbat așa bun ca domnul Cleburne? întrebă Honor, iritată.

Monica răspunse cu un zâmbet larg.

– Chiar pare un om bun, nu-i așa?

În clipa aceea Honor ar fi dat orice să o arunce pe Monica pe fereastră.

– Sunt așa de norocoasă că te am pe tine să te gândești la fericirea mea, zise ea. Și, până apuci să mă vezi mireasă, te las să te ocupi de renovarea casei, cât timp eu merg să o caut pe Mercy. La revedere, Monica.

– La revedere, Honor, ciripi Monica.

Honor ieși din cameră, hotărâtă să nu se arate supărată, ca să nu-i dea satisfacție Monicăi. Avea să o găsească pe Mercy și să îi sugereze că istorisirile ei despre fantome și spiriduși nu erau nici pe departe îndeajuns de grotești.

Trecu pe lângă galeria cu portrete, pe lângă camera în care se servea micul dejun în care era, aparent, „prea mult curent", pe lângă bibliotecă, pe lângă sufragerie și sala de bal. Traversă celelalte saloane mai mici și salonul galben, scăldat în soarele dimineții. Simți un nod în stomac la gândul tuturor îmbunătățirilor pe care avea să le aducă Monica.

Doar că nu avea nici un drept să gândească astfel.

Oricât de mult o durea să accepte asta, Monica avea dreptate – Longmeadow nu era casa ei și nu avea să fie niciodată. Într-o bună zi, Honor urma să se căsătorească și să se mute într-o casă respectabilă, cu un bărbat respectabil. Iar casa aceea nu avea să fie conacul Longmeadow cu scările lui ascunse, cu râul rece sau cu pajiștile verzi pe care obișnuiau să alerge și să se joace ea și surorile ei. Așa cum nici locuința Beckington din Londra nu urma să-i fie casă, casa aceea cu foaier din marmură și cu salonul cel mare în care încăpeau atâția oameni la ora ceaiului. Viața aceea nu avea să fie a ei, iar singurul mod prin care Honor putea să se agațe de ea, cel puțin până ce surorile ei urmau să fie prezentate în societate, era să o împiedice pe Monica să i-o dezire, fir cu fir, la fel ca mâneca mamei sale.

În ultimii doi ani, de teama unei noi dezamăgiri, Honor se încăpățânase să amâne inevitabilul. După ce lordul Rowley reușise să-i frângă inima cea novice și naivă, Honor își găsise refugiul în bogăția familiei Beckington. Avusese astfel libertatea de a se ține la distanță de inima ei, plimbându-se de la un eveniment la altul. Nu mai știa dacă era sau nu disperată să salveze coconul care însemna averea contelui sau pe surorile sale.

Honor nu se mai înțelegea pe sine însăși. Totul era atât de întunecat, din ce în ce mai întunecat. Nu reușea să și-l scoată pe Easton din minte. Nici măcar pentru o clipă.

Inima ei tânjea după bărbatul acela. O tortura până și în vise, refuzând să-i dea pace după episodul de la balul Prescott. Era ca o cometă strălucitoare în memoria ei, o cometă care trecuse în zbor pe bolta cerească, după care se făcuse nevăzută. Și, cu toate că era un fiu ilegitim, nepotrivit pentru ea din atâtea puncte de vedere, din altele era exact ce avea nevoie...

Dumnezeule, oare avea să vină?

Își încleștă pumnii și își continuă drumul. Nu putea să sufere știind cum femeile tânjeau după bărbați, sperând să-i vadă la cutare sau cutare eveniment. Cu toate că Easton îi spusese că nu avea să vină, ea nu putea să se oprească să nu spere. Întorcea capul, plină de speranțe, după fiecare trăsură ce oprea în fața coloanelor masive de piatră care marcau intrarea principală a conacului, sperând să-l vadă pe el. Dar nici o trăsură nu părea să-l aducă pe George Easton.

„Nu o să vină", își spuse ea, căci sosise timpul că accepte adevărul. Trebuia să facă un efort să nu se mai gândească la momentele petrecute în brațele lui, scăldate în conexiunea aceea misterioasă între un bărbat și o femeie, cu inima deschisă, în timp ce trupul ei tânjea după atingerea lui. Fără doar și poate, George Easton era un bărbat periculos de seducător și, cu toate că reușise să-i deschidă o lume carnală, pentru el nu însemnase la fel de mult cât însemnase pentru ea. Cu toate că reușise să îi facă pe plac mai mult timp decât s-ar fi așteptat, cu toate că îi făcuse inima să tresară și îi umpluse mintea cu imagini senzuale și gânduri tandre... totul fusese o joacă pentru el.

Știuse de la bun început că nu avea să-i facă pe plac pentru totdeauna, bineînțeles că nu. Ce bărbat ar fi făcut-o? Nici măcar ea nu-și închipuise vreo clipă că întregul ei complot ar fi putut să facă altceva decât, poate, să amâne inevitabilul. Sincer, în clipa de față nici măcar nu putea să se gândească la Monica. Totul părea atât de diferit.

Dacă ar fi putut să recunoască toate aceste lucruri față de ea însăși, ar fi putut să-și spună că era de-a dreptul absurd să fie dezamăgită de faptul că Easton nu avea să vină! De ce era dezamăgită să știe că nu avea să mai danseze cu el? Sau că el nu tânjea după ea la fel ca toți tinerii din Mayfair? La urma urmei, îi plăcea să danseze

și să se simtă bine! De ce să se gândească cu nostalgie la ochii aceia albaștri care păreau să strălucească de bucurie, de ce să se îndrăgostească de un bărbat din simplul motiv că exista șansa ca nici lui să nu-i placă atitudinea îngâmfată de care dăduse Monica dovadă la cina din seara de dinainte?

De ce să facă asta când știa prea bine că, de îndată ce urma să lase acele dezamăgiri să câștige teren, durerea din mintea ei avea să se mute la inimă și să o roadă pe dinăuntru.

În după-amiaza următoare după-amiaza, după prânz, în timp ce domnii plecară călare pe terenurile domeniului Longmeadow, tânărul Lord Washburn, care se oferise să rămână acasă și să le țină de urât doamnelor, le invită la o lecturare de poezie în capelă. Doamnele porniră pe poteca mărginită de copaci, în drum spre micuța biserică medievală care fusese renovată, la un moment dat ca să satisfacă nevoile contelui.

Honor se cunoștea bine cu Lord Washburn. Acesta își primise titlul de viconte după ce, într-o zi ca oricare alta, inima tatălui său încetase să mai bată. După ce fusese dintotdeauna un individ obraznic, gălăgios și enervant, brusc, după ce-și primise titlul, devenise unul dintre cei mai doriți domni din Mayfair. Washburn își acceptase noul rol cu mare entuziasm și, în nenumărate ocazii, le sugerase atât lui Honor, cât și lui Grace că, oricare dintre ele ar putea fi tânăra care să-i răpească inima.

Nici una nu avea nici cea mai mică dorință de a încerca să-i fure inima. În ziua aceea, Washburn alese la întâmplare o tânără domnișoară pe care să pună ochii în timp ce își citea poeziile, iar Honor nu fu deloc încântată să descopere că Prudence era tânăra în cauză. Nici măcar nu împlinise încă șaptesprezece ani și, la drept vorbind, se lăsa ușor influențată.

Honor ridică privirea spre grinzi și se întrebă oare cât timp avea să mai fie prinsă acolo. Oftă și aruncă o privire în dreapta sa, iar când o făcu, tresări atât de tare încât domnișoara Fitzwilliam, care stătea chiar în fața ei, se întoarse spre ea, speriată.

Honor își duse repede mâna la gură și îi zâmbi, încercând să-și ceară scuze, după care aruncă din nou o privire spre fereastră.

Venise.

Era chiar el, Easton! El și alt domn veneau călare pe aleea care ducea spre casă. Chiar dacă era cu spatele la ea, Honor îl recunoscu

după felul în care stătea pe cal, după umerii laţi şi după cele câteva şuviţe de păr şaten pe care le zări sub pălăria lui, până la gulerul jachetei.

Simţi cum îi creşte inima în ea de bucurie. Abia dacă reuşi să-şi tragă sufletul, inima îi bătea atât de tare. Oare venise pentru ea? Oare îi fusese dor de ea, oare se gândea şi el la ea aşa cum se gândea ea la el?

În clipa aceea Honor simţi o nevoie disperată să se ridice de pe bancă şi să iasă din capelă.

Washburn ajunsese la punctul culminant al sonetului său şi se îndepărtase de pupitru ca să poată gesticula. După ce îşi termină sonetul, îşi duse mâinile la inimă şi făcu o plecăciune, în aşteptarea aplauzelor politicoase din partea grupului de tinere domnişoare. În timp ce două domnişoare aşezate pe rândul din faţă începură să-l implore să continue, Honor reuşi să evadeze.

Se strecură prin spatele capelei, dar se opri puţin în pragul uşii, încercând să-şi obişnuiască ochii cu soarele puternic. O luă grăbită spre grajduri, cu grijă să meargă şi să nu alerge, iar când ajunse în spatele zidului, îşi trecu degetele prin păr, să-l aranjeze. Urcă în grabă treptele de la grajduri spre aleea principală, după care dădu colţul spre casă şi ajunse la intrarea principală chiar când Easton luă o geantă de la coburii calului şi i-o întinse servitorului.

Honor trase adânc aer în piept, după care se îndreptă relaxată, fără să se grăbească spre grupul de bărbaţi.

Se apropie de calul lui şi veni în întâmpinarea lui.

– Ah, domnule Easton! Ai venit, zise ea, cu răsuflarea tăiată, astfel încât nu reuşi să convingă pe nimeni că era surprinsă să dea nas în nas cu el în faţa casei.

Zâmbetul lui cald o făcu imediat să se umple de bucurie. Îşi dădu jos pălăria şi spuse:

– Domnişoară Cabot, ce mai faci? Pui la cale un nou complot? Sau eşti prea ocupată să-ţi bagi nasul în vieţile altora?

Honor începu să râdă gălăgios, după care trase adânc aer în piept, încercând să-şi liniştească emoţiile, apoi îi zâmbi larg. Abia dacă se putea abţine, era atât de bucuroasă să-l vadă acolo. Ar fi dat orice să sară în braţele lui şi să-l sărute.

Easton o privi încruntat.

– Am să te rog să nu-mi zâmbeşti în felul acesta, domnişoară Cabot. Am venit în ciuda faptului că ştiu că n-ar fi trebuit să o fac şi,

sincer să fiu, mi-am pierdut tot respectul față de mine însumi, zise el cu o plecăciune.

– Și atunci, de ce ai venit? îl întrebă ea, încântată.

– Pentru că mi-a fost teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă ar fi să te las de una singură. E datoria mea de gentleman să îi protejez pe cei din jur de judecata ta necugetată.

Declarația lui o făcu teribil de fericită și își simți zâmbetul lărgindu-se.

– Încetează, zise el, pe un ton tăios. N-am de gând să mă mai las vrăjit de surâsul tău cuceritor.

– Ți se pare că am un surâs cuceritor? întrebă ea, făcând un pas spre el.

– Mai degrabă primejdios, replică el, aplecându-se să-și ia valiza. Totul la tine mi se pare primejdios.

Honor simți un fior pe șira spinării și mai făcu un pas spre el.

– Domnule, n-o să-ți pară rău că ai venit. O să-ți placă la Longmeadow, sunt sigură.

– Ba nu, răspunse el, pe un ton hotărât, însă cu o sclipire năbădăioasă în ochi.

Bărbatul care venise călare în urma lui descălecă, îi luă valiza din mână și o salută politicos pe Honor.

– Ah, da. Domnișoară Cabot, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Finnegan. Pretinde a fi valet.

– Bună ziua, doamnă, spuse acesta înainte de a se îndepărta.

– Ai ajuns exact la timp, îi spuse Honor lui George. Vom organiza un turneu de crochet pe pajiștea de vest în după-amiaza asta.

– În regulă, am înțeles. Am să mor de bucurie.

Honor începu să râdă.

– Doar n-am să te las să mori în Longmeadow. Ce-ar spune lumea? Hai cu mine, te conduc în casă. Hardy deja ți-a pregătit camera.

Honor se îndreptă spre casă, cu Easton în urma ei. Îi simțea prezența, trupul atât de aproape de al ei, căldura. Era atât de vrăjită, că tresări speriată când dădu peste Augustine în pragul ușii, cu Hardy în spatele lui, vizibil agitat, în timp ce aruncă o privire spre doamnele care se întorceau spre casă.

– Trebuie să ne grăbim, zise el, părând să vorbească de unul singur.

Honor își dădu seama că Monica nu avea să întârzie să-și facă prezența și, oricât de mult i-ar fi plăcut să mai stea alături de Easton,

hotărî să plece, de teamă să nu se arunce în brațele lui. Începu să-și facă fel de fel de scenarii în minte despre cum să rămână singură cu el, departe de priviri iscoditoare. Dar era imposibil să-i spună toate lucrurile care o frământau acolo, pe aleea principală, așa că strigă după fratele ei:

– Augustine, ia uite cine a venit!

Augustine se întoarse cu fața spre ea, mijind ochii să vadă ceva. Apoi zâmbi și zise:

– Easton, ai ajuns! Bun venit!

Apoi se îndreptă spre Easton și îi făcu semn lui Hardy să-l urmeze.

– Te las pe mâini bune, spuse Honor. Hardy o să te conducă în camera ta. Îi întoarse spatele înainte că George să mai apuce să spună ceva și zise: Augustine, vreau să-mi povestești despre partida de crochet! Domnul Easton mi-a spus că abia așteaptă să joace.

– Crochet! îl auzi ea pe Augustine spunând. Domnule Easton, cu siguranță trebuie să joci! Avem un teren minunat, desigur, adăugă el, după care începu să-i explice, plin de entuziasm despre terenul de crochet de pe pajiștea de vest.

În timp ce porni țopăind de bucurie spre casă, cu inima ușoară, dar încă plină de emoții, Honor simți privirea lui Easton îndreptată asupra ei.

Capitolul 17

Longmeadow era pe cât de impresionant auzise George că era. Majordomul familiei Beckington îi conduse pe el și pe Finnegan de-a lungul unor coridoare late, cu covoare lungi care dădeau în alte coridoare late, cu covoare lungi, fiecare din ele flancate de tablouri și portrete pe care George nu avu timp să le cerceteze ori cu rafturi elegante care adăposteau vaze Ming cu flori frumoase, coridoare scăldare în lumina soarelui ce se strecura prin ferestrele înalte, cu draperii de catifea, prinse cu cordoane groase, aurii.

Camera de oaspeți a lui George era spațioasă, cu un pat cu baldachin imens și cu vedere spre pădure. Păși până în mijlocul camerei, ridică privirea spre tavanul pictat cu frânghii și urne grecești, iar de îndată ce o făcu înțelese de ce nu voia Honor să renunțe la locul

acela. Nu știa prea bine cum se aranjau mariajele în lumea celor privilegiați, dar din puținul pe care îl știa, se îndoia profund că ar fi putut să ajungă să se bucure de aceeași opulență, din simplu motiv că erau puține familiile care să se scalde în asemenea avere.

Se simțea ca un prost știind că venise în Longmeadow după o lungă luptă interioară. Își spunea că venise ca să o ajute pe Honor Cabot. Dar trupul îi spunea cu totul altceva. Trupul și inima îi spuneau că venise să o vadă din nou. Dar cu ce scop? Gândul acela nu părea să-i dea pace.

Finnegan părea să se simtă în largul lui și începu să-i aranjeze lucrurile în timp ce George rămase acolo, crispat, agitat. Nu ar fi vrut să-l aducă pe Finnegan cu el, dar acesta îi explicase că, dacă ar fi fost să vină fără un servitor sau un valet, ar fi părut ciudat.

– Oricum o să pară ciudat că am venit, zise George.

– Doar dacă așa credeți dumneavoastră, i-o tăie Finnegan, după care începu să-i facă bagajul, fără să stea la discuții, George știa că nu era cazul să se certe cu el când se comporta astfel și, iată-l acum, aranjându-i costumul pentru cină. Vă sugerez să ieșiți la o plimbare, zise Finnegan fără să se oprească din treabă. Ar trebui să vă pregătiți pentru crochet. Poate că o să vă schimbe starea de spirit și o să vă pregătească pentru a interacționa cu oamenii de societate prezenți aici, zise el, uitându-se lung la el. Domnule, ar fi bine să știți că sunt foarte diferiți de cercurile în care obișnuiți dumneavoastră să vă învârți.

George nu se putu abține să nu rânjească.

– Finnegan, știi că sunt zile în care abia mă abțin să nu te iau la pumni?

– Un astfel de comportament nu ar fi demn de un gentleman, răspunse Finnegan după care se întoarse la treabă.

George nu suporta să se mai uite la Finnegan. Își duse mâinile prin păr, își îndreptă lavaliera și ieși din cameră. Merse în grădină și se opri să admire tufele superbe de trandafiri. Poate doar în St. James să fi văzut unele mai frumoase.

Auzi râsete de femei și se simți mânat fără voia lui spre sunetul acela, așa că își făcu loc printre tufele de trandafiri spre poarta care dădea într-o pajiște superbă. În spatele acelei pajiști imense, zări un lac care lucea în lumina soarelui, mărginit de pădure pe ambele părți.

Păși prin poartă și începu să coboare pajiștea, îndreptându-se spre servitorii ocupați să plaseze portițele pentru joc. Se apropie de un trio de domnișoare așezate lângă o fântână imensă, acolo unde trei heruvimi enormi împroșcau cu apă din buzele țuguiate.

Una dintre domnișoare aruncă o privire spre el, pe sub pălăria late, se ridică în picioare și exclamă:

– Domnule Easton!

George fusese atât de vrăjit de heruvimii aceia imenși, că nici măcar nu o recunoscuse pe domnișoara Hargrove. Se întoarse repede spre ea și o salută, cu o plecăciune.

– Domnișoară Hargrove, zise el. Tocmai mi-ai făcut ziua mai frumoasă.

Celelalte două domnișoare începură să chicotească.

– Nu știam că aveai de gând să vii, spuse domnișoara Hargrove.

– Tocmai am ajuns.

Ea încuviință, analizându-l din cap până-n picioare.

– Domnișoară Ellis, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul George Easton, zise ea, făcând semn spre domnișoara blondă care stătea așezată pe bancă. Dânsa este domnișoara Eliza Rivers.

– Ne cunoaștem deja, zise George. Bună ziua, domnișoarelor.

– Domnule Easton, te-ai rătăcit cumva? îl întrebă domnișoara Hargrove, uitându-se lung la el.

George băgă de seamă că avea un ciocan de crochet în mână, pe care îl flutura pe lângă ea.

– Sunt cât de poate de pierdut, zise el, amuzat, făcând-o pe domnișoara Ellis să râdă. Îl căutam pe dragul tău logodnic. Mi-a spus ceva despre un turneu de crochet.

– Da, vom începe în curând. O să ai nevoie de un ciocan.

– Și de un partener, zise el, fixând-o cu privirea. Domnișoară Hargrove, vrei să-mi faci onoarea de a fi partenera mea?

Domnișoara Hargrove se uită lung la el, neștiind ce să spună.

– Aș putea să fiu eu partenera ta, zise domnișoara Rivers, sfioasă. Sunt sigură că domnișoara Hargrove va dori să joace alături de Lord Sommerfield...

– Mulțumesc, dar deja am acceptat să-i fiu parteneră domnului Cleburne, interveni Monica. Sunt sigur că n-o să-l deranjeze să aibă un nou partener acum că avem un nou musafir neașteptat. Domnule Easton, vrei să mergem să-ți iei ciocanul? întrebă ea, făcându-i semn să o urmeze pe potecă.

George zâmbi. Abia aștepta să îi dovedească lui Honor Cabot că avusese dreptate, că reușise să i sucească mințile domnișoarei Hargrove, lucru evident după cât de repede acceptase să-i fie parteneră. Îi oferi brațul, iar ea îl acceptă, după care le ură rămas-bun prietenelor sale și porniră împreună la pas.

– Ce trandafiri frumoși în Longmeadow! Frumusețe înconjurată de frumusețe, zise el, zâmbind.

Domnișoara Hargrove oftă.

– Mulțumesc pentru compliment, domnule Easton. Domnișoara Rivers s-ar fi bucurat teribil să audă asta. Dar eu nu m-am dat niciodată în vânt pentru astfel de chestiuni siropoase.

Remarca ei îl luă pe nepregătite.

– Să înțeleg că ești imună la complimente sincere?

– Nu, nu sunt deloc imună la complimente sincere, spuse ea. Dar cum poți să pretinzi că mă simpatizezi atât de tare când ești înconjurat de atâtea debutante fermecătoare? Tind să cred că toate cele patru surori nemăritate ale logodnicului meu tânjesc după tine, zise ea, așteptându-i cu interes reacția.

Dar George știa cum să își atingă scopurile când venea vorba de treburi femeiești.

– Sunt sigură că știi prea bine că, atunci când inima ți-a fost furată, nu ai cum să te mai uiți la altcineva, nu-i așa?

Domnișoara Hargrove izbucni în râs și zise:

– Domnule Easton, ești un ticălos! S-ar părea ca tot ce am auzit despre tine este adevărat.

Nu știa exact ce voia să spună prin asta, dar începu să se întrebe dacă i se întâmplase vreodată să-și dea atât de tare silința ca să ispitească o femeie.

– Sunt sigur că așa este, dar, înainte de orice sunt un bărbat, iar când apreciez o femeie, nu mă ascund să o spun.

Ajunseră la standul unde un servitor înmâna ciocane și mingi pentru crochet. Monica luă un ciocan și i-l înmână.

– Ar fi mai bine să-ți îndrepți aprecierile către altcineva.

Ce se petrecea acolo? Femeia aceea se topise pur și simplu în brațele lui la balul Prescott. Oare auzise zvonurile despre corabia lui pierdută, că își pierduse averea, toate zvonurile care umblau pe la club? Oare acesta să fie motivul pentru care era atât de distantă?

Hotărî se recurgă la tactici mai senzuale.

– Domnișoară Hargrove, știu că ești logodită, dar ești logodită cu un bărbat care nu va putea niciodată să te satisfacă cum o pot face eu, zise el, plimbându-și privirea pe trupul ei, după care o privi drept în ochi. În toate felurile pe care și le-ar putea imagina trupul tău.

Se aștepta să o vadă răvășită de vorbele sale, dar nu se întâmplă. Domnișoara Hargrove luă pur și simplu mingile de crochet de la servitor, i le înmână lui George și făcu semn spre teren.

– Vom începe de acolo odată ce se dă startul jocului, zise ea, îndreptându-se spre capătul terenului.

George o urmă și lăsă mingile din mână la punctul de start, cu privirea ațintită la ea.

Domnișoara Hargrove aruncă o privire după umăr.

– Poate că n-ar fi o idee rea să arunci o privire în jurul tău zilele astea, să pui ochii pe o femeie care să se arate mai interesată de aprecierile tale, zise ea, cercetând cu privirea persoanele din jurul ei. Domnișoara Peeples nu are nici o relație cu nimeni.

George nici măcar nu se obosi să se uite în direcția domnișoarei Peeples.

– Mă îndoiesc că mama ei m-ar accepta.

De fapt, era sigur de asta, dar fiind că se bucurase de o aventură scurtă, dar pasională cu doamna Peeples în urmă cu un an. De teamă să nu rămână însărcinată, aceasta preferase să-l satisfacă ea pe el. Ceea ce, își aminti George, se întâmplase de câteva ori. Până să-și dea seama că prefera ca el să fie cel care să ofere plăcere.

Brusc, îi veni în minte o imagine nedorită cu Honor Cabot și își aminti cu câtă dorință îi acceptase avansurile la balul Prescott. Cu atâta dorință încât încercase cu disperare să nu ducă lucrurile mai departe.

– Ei bine, sunt multe alte femei care ar putea fi interesate, spuse domnișoara Hargrove, neafectată. Ah, iată-l și pe viitorul meu soț, spuse ea, cu un zâmbet încrezut, în timp ce Sommerfield începu să dea din mâini, încercând să atragă atenția jucătorilor.

La naiba, Monica Hargrove nu avea să fie ușor de păcălit, își zise George în timp ce Sommerfield începu să explice regulile turneului. Îi spusese lucruri pe care le rostise și altor femeie, mult mai experimentate decât ea, cuvinte care reușiseră să stârnească reacții mult mai satisfăcătoare decât ale ei.

Dumnezeule, oare Honor avea dreptate?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, era un bărbat matur, un bărbat cu experiență. Iar când un bărbat ca el vorbea despre cum ar fi vrut să satisfacă o femeie, ar fi trebuit fie să primească o palmă, fie să o vadă la picioarele lui. Dar Monica nu făcuse altceva decât să-i arunce un zâmbet arogant și să își vadă de drum.

Și atunci, se întrebă el iritat, cum avea să reușească să-i sucească mințile femeii aceleia încăpățânate? Era hotărât să afle.

Capitolul 18

Soarele cald al după-amiezii fu înlocuit de o ploaie rece, așa că oaspeții se refugiară în casă, mișunând prin holul de la intrare și prin sala de bal. Totul fusese aranjat pentru o noapte de jocuri de cărți, cu mese de cazinou și o ruletă. Sufrageria era și ea pregătită, dar nu pentru joc, ci pentru cină. La zece și jumătate urma să se servească bufetul.

Honor își făcu loc prin mulțime, întâmpinată fiind de mai mulți oaspeți și complimentată de nenumărați domni. Ținuta ei fusese aleasă special știind că avea să-l revadă pe Easton. Purta o rochie roșie, din satin, cu dantelă neagră și broderie cu mărgelușe, care se întindea pe trena rochiei și pe faldurile din față. Decolteul era scandalos de generos, decorat cu și mai multă dantelă de culoare neagră. La gât avea un colier cu pietre obsidian negre, un cadou primit din partea contelui la aniversarea ei de douăzeci de ani. Nu-i venea să creadă că trecuseră doar doi ani de atunci. Majoritatea prietenelor de vârsta ei erau deja căsătorite. Lucinda Stone era deja însărcinată cu primul ei copil.

Cu gândul la Lucinda, Honor simți ceva ciudat, ca o urmă de regret.

Imposibil! Honor nu avea nici un regret. Alesese să-și trăiască viața după bunul-plac, bucurându-se de orice ocazie ca să își savureze libertatea. Și atunci, de ce începuse să se sature de libertatea aceea? Nu, nici gând.

Când nu se gândea la George Easton, credea cu toată tăria în libertatea ei.

Chiar, unde era Easton? Încercă să nu și-l imagineze de vorbă cu vreo altă femeie, căci gândul acela îi făcea stomacul să se strângă.

Nu îl zări nicăieri prin mulțimea aceea.

Lumea părea să se simtă bine, să râdă și să se distreze, datorită cantității inimaginabile de șampanie și vin, servite de o echipă de opt lachei.

Chiar și contele își făcuse prezența, constantă Honor, încântată. Era îmbrăcat într-un costum elegant, cu o lavalieră de un alb ca zăpada în contrast cu chipul palid. Arăta mic în fotoliul acela mare, frumos tapițat, cu picioarele întinse pe un scăunel, cu pătura în poală, cu Jericho în dreapta lui.

Mama lui Honor era alături, îmbrăcată cu o superbă rochie argintie. O văzu râzând cu domnul Cleburne. Ciudat cum ajunsese domnul Cleburne să fie peste tot, nu-i așa? Era sigură că avusese Monica grijă de asta.

Honor se apropie de conte și îngenunche lângă fotoliul lui, luându-l de mână.

– Cum te simți astă-seară?

Contele zâmbi și îi mângâie obrazul.

– Sunt obosit, draga mea. În rest, sunt bine. Arăți minunat, zise el și zâmbi când văzu colierul cu obsidian. Joan, uită-te la fiica ta, spuse el, luând-o pe mână pe soția lui. Nu-i așa că e frumoasă?

Mama ei se întoarse surâzătoare de la conversație pe care o avea cu domnul Cleburne, Augustine și Monica.

Honor zâmbi și ea și își duse mâna la colierul cu pietre negre.

– Mamă, îți aduci aminte de colierul pe care mi l-a oferit contele de ziua mea?

Mama ei coborî preț de o clipă privirea spre colier, după care se uită din nou la Honor.

– Desigur că îmi aduc aminte. L-ai luat din cutia mea cu bijuterii.

Augustine începu să râdă și îi spuse lui Cleburne:

– Domnule, să știi și dumneata că nu ai cum să ai o clipă de liniște înconjurat de atâtea femei. Dar o să te obișnuiești.

Honor era atât de nerăbdătoare să le explice că nu luase colierul de la mama sa, că abia dacă se întrebă de ce avea domnul Cleburne nevoie să se obișnuiască cu surorile ei.

– Nu, mamă! Eu l-am primit în dar de la conte, nu mai ții minte?

– Ba l-ai furat, insistă mama ei, cu o privire întunecată și distantă.

În clipa aceea, Honor o văzu pe Monica făcând ochii mari, șocată.

– Joan, nu l-a furat, zise contele. Eu i l-am oferit.

Femeia își smulse mâna din strânsoarea contelui.

– De ce minți ca să o protejezi?

De-a dreptul uluit, domnul Cleburne își mută privirea de la Honor la Lady Beckington.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Augustine o privi șocat pe mama lui vitregă, în timp ce Monica... Monica nu-și luă o clipă ochii de la Honor, fără să pară nici surprinsă, nici arogantă, ci pur și simplu curioasă să afle ce avea să mai spună Honor.

Dumnezeule, știa! Știa că mama lui Honor începuse să-și piardă mințile.

Honor simți cum avea să-i iasă inima din piept și se grăbi să-și dea jos colierul.

– Poftim, mamă. Ai dreptate, l-am luat fără permisiunea ta, zise ea, întinzându-i colierul.

Lady Beckington își feri privirea, de parcă ai fi putut să-i facă vreun rău.

– Nu îl mai vreau, zise ea, de parcă l-ar fi stricat. Ah, uite-o! Uite-o pe fiica mea, Grace! exclamă ea și se ridică brusc, împingându-l pe domnul Cleburne ca să ajungă la Grace.

Grace îi privi nedumerită, dar când întâlni privirea lui Honor, se făcu albă la față.

– Bună, mamă, zise ea, sărutând-o pe obraz, iar mama ei o îmbrățișă cu căldură.

– Ce mă bucur că ai venit, spuse ea. Mi-a furat colierul! exclamă ea, cu o privire acuzatoare spre Honor.

Contele întinse o mână tremurândă spre soția sa.

– Joan, ia loc, vreau să stai lângă mine.

Mama lui Honor părea ca și cum avea să refuze, dar domnul Cleburne o apucă ușor de braț și o conduse cu grijă spre scaun. Lady Beckington aruncă o ultimă privire furioasă spre Honor, după care îi zâmbi domnului Cleburne, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu ar fi acuzat-o pe Honor de furt.

Dar Augustine, Monica și Grace se uitară lung la ea, neștiind ce să spună. Ce rămăsese de făcut?

Contele fu cel care veni în salvarea ei. O luă ușor de mână și zise:

– Femeile astea! Tot timpul se ceartă pe bijuterii, pe pantofi, nu-i așa, Cleburne? mormăi el, iritat.

Domnul Cleburne începu să râdă, ușurat.

– Așa este, domnule.

– Pe mine să mă scuzați, merg să verific că e totul pregătit în bucătărie, zise Honor, iar Grace o privi uluită, dat fiind faptul că Honor nu obișnuia să pună piciorul în bucătărie.

Cu toate acestea, Honor se îndepărtă, ținând încă colierul în mână.

Dar pe măsură ce se îndepărta, nu reuși să-și liniștească inima care îi bătea cu putere în piept.

Ar fi dat orice să știe ce să facă. Dumnezeule, ar fi dat orice să-și fi luat în serios responsabilitatea de a se căsători cu cineva. Dacă ar fi fost o femeie căsătorită, ar fi putut să îi poarte de grijă mamei sale fără să-i fie teamă de ce avea să se aleagă de ea.

Honor avea nevoie de aer, avea nevoie să-și adune gândurile. Ieși din sala de bal în coridorul ticsit de oameni.

Tresări când cineva o prinse de braț, iar când ridică privirea, îl văzu pe George Easton.

Acesta îi făcu cu ochiul și o plecăciune în fața ei.

– Domnișoară Cabot, în sfârșit am reușit să te găsească. Am crezut că poate te-ai întors în Londra, dat fiind că nu te-am mai văzut după ce am lăsat totul ca să vin în ajutorul tău, spuse el, cu zâmbetul pe buze.

Inima ei naivă o luă la goană de îndată ce îi întâlni privirea. Brusc, nu se mai simțea chiar atât de singură.

– Poate că nu m-ai văzut pentru că ai fost prea ocupat? spuse ea, ridicând din sprâncene.

– Așa este, spuse el. Mi-am petrecut după-amiaza jucând crochet cu viitoare ta cumnată, vrăjind-o să se îndrăgostească de mine. Sper că n-ai uitat motivul pentru care am ajuns să facem cunoștință, nu-i așa? zise el, făcând referire la ei doi.

Nu îi făcea plăcere să știe că venise din cauza Monicăi. Ar fi vrut să-i spună că venise de dragul ei.

– A mers de minune, în caz că te întrebai, zise el. E ca o joacă de copii...

– Vai de mine, ca o joacă...! exclamă Honor. Mă bucur să văd că nu-ți pierzi o clipă încrederea în tine! spuse ea, încercând să se îndepărteze înainte de a spune ceva ce urma să regrete, dar Easton

nu avea de gând să o lase să plece, așa că o prinse de după talie și nu o lăsă să treacă.

– Să nu îndrăznești să fugi așa nervoasă, domnișoară.

– Nu fug și nici nu sunt nervoasă, zise ea, dându-i mâna la o parte.

– Ba da. Ești supărată că nu ți-a ieșit complotul și îți verși toți nervii pe mine.

Doar că nu despre asta era vorba. Frustrările ei erau multiple, îndreptate spre toată lumea din jurul ei.

– Ai dreptate, domnule Easton, zise ea, impunătoare. Îmi vărs nervii pe tine. Chiar am crezut că ești bărbatul potrivit, capabil să sucească mințile oricărei femei...

– Să mă ierți, dar tu ai venit cu ideea asta. Nu eu.

– Nu vreau să o faci! răbufni ea.

– Poftim? întrebă Easton, confuz.

Dumnezeule, ce făcea? Honor își duse mâna la cap și închise ochii, încercând să-și înțeleagă sentimentele.

– Ai dreptate. A fost o idee ridicolă, care a eșuat lamentabil.

– Draga mea, liniștește-te, îi șopti Easton, cu un zâmbet împăciuitor. Nu m-am lăsat păgubaș și nu mi-am închipui vreodată că tu o vei face. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai tenace și mai încăpățânat decât...

Honor ridică privirea, nervoasă.

– Îmi cer scuze, zise el, zâmbindu-i. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai perseverent.

– Cum obișnuiam eu să fiu. Cum sunt, se grăbi ea să se corecteze. Doar că... e o prostie. E o copilărie. Nu vreau s-o faci, te rog.

– Da, bine, dar... Dumnezeule, ești înfrântă, spus el, prefăcându-se șocat. Unde e lupta din tine?

Lupta o părăsise. Nu simțea decât teamă, incertitudine și o dorință de nestăvilit pentru bărbatul de lângă ea. Ridică din umeri, debusolată. Era obosită, cu gândurile împrăștiate în atâtea direcții diferite, într-un haos de nedescris, și acolo, în mijlocul nebuniei, erau sentimentele ei din ce în ce mai puternice față de Easton.

– Dumnezeule, șopti Easton, uitându-se lung la ea. Domnișoară Cabot, rămâi aici. Îi făcu semn unui servitor care se apropie cu o tavă plină de cupe de șampanie, după care se întoarse spre ea cu un pahar. Înveselește-te. E o poruncă, îi zise. Nu am de gând să las ca singura

stea din mulțimea asta blestemată să-și piardă strălucirea. Sunt în stare chiar să dansez, dacă e nevoie.

În clipa aceea Honor îl privi cu toată căldura.

– Chiar așa? întrebă ea, plină de speranță, iar el îi zâmbi larg.

– Chiar așa.

Cuvintele lui o făcură pe Honor să tresară de bucurie din motive care nu păreau nici prudente, nici cumpătate. Brusc, luă o cupă de șampanie și își simți inima mai ușoară. Se uită în ochii lui de un albastru pal și văzu în ei toată grija pe care i-o purta.

– Am nevoie de puțin aer, zise ea.

Ochii lui începură să sclipească în lumina slabă din coridor.

– N-am crezut că o să o spui vreodată.

Capitolul 19

Se strecură pe lângă el, cu trena rochiei alunecând elegant în urma ei. George nu avea nici cea mai mică ideea încotro pornise, dar când trecură pe lângă ferestrele franțuzești care dădeau în balcon, o luă de mână și zise:

– Aici.

– Dar plouă, spuse ea, însă fără să se elibereze din strânsoarea lui.

– Dacă nu mă înșel, e un balcon acoperit, zise George, după care deschise ușa, aruncă o privire în urma lor și se dădu la o parte, ca să-i facă loc.

Honor ieși în aerul răcoros și umed și trase adânc aer în piept. Închise ochii și ridică privirea spre ceața fină care plutea deasupra Longmeadow. Având în vedere vremea de afară, nu zări pe nimeni pe pajiște, nici țipenie de om. George închise ușa, lăsând în urmă zumzetul mulțimii. Era liniște, singurul zgomot care se auzea fiind picăturile de ploaie pe acoperiș.

– Mă simt de parcă, pentru prima oară în seara asta, pot să respir, spuse ea, aplecându-se deasupra balustradei. Lăsă cupa de șampanie pe balustradă și își frecă brațele, încercând să se încălzească.

George își lăsă și el paharul deoparte și se dezbrăcă de haină, după care i-o puse pe umeri. Honor îi zâmbi recunoscătoare și spuse:

– Mulțumesc.

Își coborî privirea și atinse cu vârful nasului umărul jachetei, de parcă ar fi vrut să-l respire.

– Spune-mi, zise el, mai luând o gură de șampanie. Ce te-a supărat așa tare?

Honor oftă de parcă ducea pe umeri o povară grea.

– Mama, răspunse ea. E din ce în ce mai rău. Cât de curând toată lumea o să-și dea seama ce se petrece cu ea, zise, coborând privirea spre mâna în care încă ținea colierul. Îmi dau acum seama că ar fi trebuit să fiu mai deschisă la atențiile domnilor, după ce mi-am făcut debutul în societate. Dacă aș fi făcut-o, probabil că deja aș fi fost o femeie căsătorită și aș fi avut mijloacele necesare ca să-i pot purta de grijă.

Lui George nu-i plăcea să se gândească la Honor ca la o debutantă privilegiată sau la faptul că, într-o bună zi, urma să se căsătorească, probabil chiar cu un bărbat pe care avea să-l cunoască zilele acelea, la conac. Gândul îl făcea să se simtă pierdut, de parcă ar fi ajuns rătăcit pe mare, în timp ce ea rămânea ancorată pe uscat.

– Mă întreb, zise el, fără să-și poată lua privirea de la chipul acela atât de frumos sculptat, pe cine ai fi ales dacă i-ai fi acceptat atențiile? Poate că te așteaptă chiar acum, în spatele acestor uși.

– Nu, răspunse ea, zâmbind. N-a fost niciodată vorba despre nimeni.

George nu o credea nici pentru o clipă.

– Nimeni, repetă el, deloc convins, mângâindu-i ușor lobul urechii, iar Honor observă inelul cu piatră neagră de pe degetul lui mare. Cei mai doriți burlaci din oraș sunt adunați în seara asta aici, iar domnișoara Honor Cabot nu e interesată de nici unul dintre ei? Drept soț? Drept tatăl copiilor săi? Drept partener la bătrânețe?

– Nu e nimeni pentru mine în spatele ușilor, spuse ea.

– Nici măcar Washburn? sugeră George.

Honor izbucni imediat în râs.

– Washburn? Chiar crezi că aș fi dispusă să-l ascult recitând poezii tot restul vieții?

– Ah, e un poet, spuse George. Dezgustător. Atunci, cu siguranță tânărul Lord Desbrook trebuie să ți se pară atrăgător. Știu din surse sigure că e unul dintre cei mai căutați burlaci din Londra.

– Da, bineînțeles că e, într-o bună zi va ajunge să fie duce. Dar adevărul e că e teribil de plictisitor. Am fost odată la o petrecere

și am petrecut toată seara la masă lângă el și n-a vorbit despre altceva decât despre căprioara pe care a reușit să o împuște.

– E vânător? Ce necioplit! o șicană el. Ar mai fi și lordul Merryton, desigur, care, din câte știu eu, a rezistat multor doritoare de a-și înfige mâna în averea lui.

– Lordul Merryton nu e azi aici. Și chiar dacă ar fi, te asigur că e un individ foarte arogant, mult prea mândru, dacă mă întrebi pe mine.

– Carevasăzică, avem un poet, un vânător și un bărbat mândru, și nici unul dintre ei nu e îndeajuns de bun pentru minunata Honor Cabot.

– Exact.

– Și, atunci, cine a mai rămas? întrebă George, trecându-și degetele pe gâtul ei.

„Cine, Honor Cabot? Pe cine o să duci în patul tău? Cine o să fie tatăl copiilor tăi, bărbatul care să te iubească tot restul zilelor?"

– Ești o femeie frumoasă, dintr-o familie bună. Cu siguranță ai deja în minte pe cineva care să te însoțească în fericirea conjugală. Sau poate că zvonurile sunt adevărate, iar lordul Rowley a reușit să-ți frângă inima?

Honor îl privi șocată.

– Vorbești serios? Asta spune lumea?

– Nu toată lumea, dar da, așa se zvonește.

Honor oftă și zise:

– Aș putea să spun că experiența mea neplăcută cu Lord Rowley m-a determinat să nu mai accept avansurile nimănui... dar, Easton, nu e *tocmai* adevărat.

În clipa aceea George nu-și putu închipui un neghiob mai mare decât Rowley și își lăsă mâna să alunece pe decolteul ei, pe pielea ei catifelată.

– Sărmana Honor. Îmi închipui că a fost dureros pentru tine.

– La început, recunoscu ea, apoi își feri privirea. Mai mult decât orice altceva, a fost surprinzător. Până la momentul acela, n-am știut că viața poate fi și atât de crudă.

George ura din tot sufletul că fusese și ea obligată să descopere tristul adevăr. Ar fi dat orice să o împiedice să descopere și alte adevăruri crude despre viață, dar nu avea cum să o apere. Tot ce putea să facă era să-i ofere un sfat.

– Draga mea, nu toți bărbații sunt răi.

Ea ridică ochii, cu o privire plină de o emoție pe care nu ar fi putut să o definească, însă despre care știa că îi umplu sufletul.

– Știu, șopti ea. Tu nu ești un om rău. În tine pot să am încredere.

George simți un junghi în inimă. Cuvintele acelea sunau atât de erotic pentru copilul bastard din sufletul lui. Pentru că însemnau acceptare, respect.

– Nu te sfătuiesc să ai încredere în mine, draga mea, o preveni el.

Oricât de mult ar fi însemnat pentru el să o audă rostind cuvintele acelea, știa prea bine că nu avea să fie niciodată bărbatul la care visa ea. Pentru că era un proscris, un bărbat fără familie.

Honor păru să înțeleagă ce spunea. Își feri privirea, cu un nod în gât.

George îi admiră gâtul lung și maxilarul delicat. Rămaseră câteva clipe în tăcere, cu privirea ațintiră în noapte. În cele din urmă, Honor spuse:

– În acești ultimi doi ani, n-am vrut să mă căsătoresc. Se uită din nou la el, cu coada ochiului și cu un surâs timid. Întotdeauna am pus mare preț pe libertatea mea și mi-am spus că, până când Augustine n-o să mă arunce în stradă pentru ca noua lui soție să transforme salonul meu verde preferat într-o altă sală de mese, o să continui să mă bucur de privilegiile pe care am avut norocul să le primesc.

– Dar nu o să continui să fii o femei liberă și după căsătorie?

– Desigur că nu, spuse ea, mâhnită. Easton, sunt sigură că îți dai și tu seama că o femeie căsătorită nu e cu adevărat liberă. Unii soți sunt rezonabili, desigur, dar alții nu sunt deloc așa, iar dacă dai de un astfel de soț, tu ca femeie n-ai ce să faci.

George avusese aventuri cu femeie căsătorite, și nici una dintre ele nu se plânsese vreodată de viața lor. Dar își aminti cum, o dată, Lady Dearing ar fi vrut să meargă să-și viziteze sora care era pe patul de moarte în Țara Galilor, iar lordul Dearing o refuzase, motivând că nu voia să stea atât timp despărțit de soția sa și că singură nu avea voie să plece.

Încercă să dea uitării amintirea aceea și zise:

– Pentru ce, mai exact, vrei libertate? o întrebă el, prinzând-o ușor de ceafă, de ceafa aceea atât de micuță. Ca să mergi la petreceri și la ceaiuri, ca să pleci călare prin Hyde Park?

– Nu, vreau să fiu liberă așa ca tine, spuse e. Să nu-mi pese de societate, să fac ce vreau, să merg unde vreau eu.

George pufni și zise:

– Chiar crezi că ce am eu se numește libertate?

Honor se uită lung la el.

– Ei bine, da... e cea mai minunată libertate.

El începu să râdă și îi mângâie obrazul.

– Nu pot să înțeleg cum poate o femeie să fie atât de isteață și de neînfricată și, în același timp, atât de naivă.

– Naivă!

– Exact. Cum ți-ai putea imagina vreodată că sunt liber, când tu însăți a trebuit să faci rost de invitații pentru mine? Honor, înțelege că suntem cu toții prizonierii societății, într-un fel sau altul. Nu confunda singurătatea cu libertatea.

În clipa aceea Honor tresări.

– George, vrei să spui că tu te simți singur?

– Da, uneori, recunoscu el. Nu e ca și cum aș avea o familie. Uneori, aș da toate corăbiile din lume pe o familie, spuse el, după care începu să râdă, cu amărăciune. Iar acum se pare că nu voi avea nici una, nici alta.

– Ah, George... șopti ea, luându-l de mână. Cred că... poate că...

Încercarea ei de a-l consola îl făcu să zâmbească, așa că îi luă mâna și i-o sărută.

– Să nu-ți fie milă de mine, Cabot. Mă descurc.

Doar că Honor nu zâmbi. Văzu un nou val de emoții în ochii ei, emoții care îl unseră pe suflet. Simți o bestie trezindu-se în interiorul lui, gata să pună stăpânire pe ea...

Brusc, Honor își feri privirea, de parcă nu ar mai fi putut să reziste. Deschise mâna, iar George îi văzu colierul.

– S-a rupt?

– Nu. E doar victima unei neînțelegeri.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună cu asta, dar luă colierul, o întoarse cu spatele la el și i-l puse la gât. Ea își plecă ușor capul, ca să-l ajute. După ce prinse încuietoarea, își lăsă mâna să alunece pe umărul ei, își odihni palma pe clavicula ei și o trase la pieptul lui.

O simți lipindu-se de el, rezemându-se de el.

– Ce faci? șopti ea.

Dumnezeule, nici el nu știa. Simțea cum cade într-o prăpastie fără fund. Într-o prăpastie întunecată, unde nu vedea nimic în jur.

– Honor, sper să ai parte de libertatea pe care o cauți.

La început ea nu schiță nici o mișcare, dar apoi se întoarse ușor, aruncă o privire peste umăr spre el și îi întâlni ochii aceia albaștri, plini de dorință.

El își strecură mâna în corsajul ei, își aplecă ușor capul și o sărută pe gât.

– Libertatea de a savura tot ce are viața de oferit.

– Easton, ești un bărbat ciudat. Periculos, imprevizibil și neașteptat. Nu știu ce să cred despre tine.

El schiță un zâmbet și zise:

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să ieși în întâmpinarea mea la galop în Rotten Row.

– Dar să știi că m-am gândit la asta, zise ea, întorcându-se cu fața spre el.

El o privi lung, admirându-i fiecare pistrui, fiecare rid. Își strecură mâna pe sub haină, o apucă de talie și o trase spre el.

Dar Honor îl opri și îl împinse ușor.

– Să nu îndrăznești să mă săruți aici, îi avertiză ea. Nu aș putea să suport.

Nici el nu ar fi putut. O strânse și mai tare în brațe.

– Draga mea, nu ar trebui să provoci niciodată un ticălos așa ca mine, spuse el, după care se aplecă să o sărute.

În clipa aceea, Honor uită de toate și își trecu mâna peste pieptul lui.

George gemu de plăcere, gutural. O prinse de talie, după care își lăsă buzele să alunece de pe gura ei pe gât, pe ureche, pe maxilar și apoi din nou pe buze. Doar că nu era îndeajuns, nu era niciodată îndeajuns cu ea. Brusc, o împinse de perete și se lipi de ea, dezmierdându-i gura cu limba. Voia să fie în ea, să o umple cu emoția care îl frământa.

Se temu că ea avea să protesteze, să îi ceară să fie cuviincios, dar Honor nu făcu nici o încercare să-l oprească. Dimpotrivă, se aruncă în brațele lui, într-o sărutare înflăcărată.

George se opri preț de o clipă și își lipi palmele de perete de deasupra capului ei.

Honor îi zâmbi asemenea unei femei care știa că deține controlul, la cumpăna plăcerii carnale, iar zâmbetul acela avu un efect nebunesc asupra lui, întărâtându-l și mai tare. Se uită lung la ea, la trupul ei subțire, la bustul generos, la părul acela negru cu iz de trandafiri.

Își plimbă degetele pe gâtul ei.

– Dacă ai fi a mea, te-aș dezbrăca de hainele astea și te-aș săruta din cap până-n picioare, Cabot, îi zise el, cu o voce plină de dorință. Își vârî apoi mâna în decolteul ei, plimbându-și degetele pe gâtul ei. Mi-aș pierde mințile cu gândul la toate lucrurile pe care aș vrea să ți le fac.

Honor rămase cu sufletul la gură și genele îi fluturară.

– Mi-aș folosi mâinile, zise el, strecurându-și mâna între picioarele ei. Gura, șopti el, plimbându-și buzele pe fruntea ei, și mădularul. Își frecă ușor erecția de abdomenul ei și o simți tresărind de nerăbdare. Doar că nu ești a mea, șopti și își plimbă degetele de pe bărbia ei, pe gât, între sâni, până între picioare. Așa că trebuie să improvizez, zise el, apucând faldurile rochiei.

Honor aruncă agitată o privire spre ușa de la balcon.

– Te excită gândul că am putea fi descoperiți? o întrebă el, strecurându-și mâna între rochia ei și coapse.

Răspunsul ei fu un geamăt de plăcere când îi simți degete pătrunzând-o, din ce în ce mai adânc, până în miezul excitat.

Honor își înfipse degetele în perete, de parcă ar fi vrut să se țină. Își odihni fruntea pe umărul lui, în timp ce el începu să o pătrundă și simți cum rămâne fără aer.

Doar că, pentru George, nu era îndeajuns. Nu avea să fie îndeajuns. Brusc, își retrase mâna. Șocată, Honor deschise ochii.

– În seara asta nu o să meargă așa de repede, zise el, după care o prinse de coapsă și o ridică ușor, ca să își proptească piciorul în balustradă.

– Easton! șopti ea, plină de dorință, aruncând o privire disperată spre ușă.

Îi luă mâna de pe perete și îi întinse faldurile voluminoase ale rochiei.

– Ține aici, îi porunci el, după care o sărută pătimaș și începu să își coboare sărutările pe trupul ei, mângâindu-i sânii și talia, până ce se așeză în genunchi și își odihni mâinile pe șoldurile ei.

Îi simți mireasma doritoare, umezeala dintre picioare. Deasupra lui, Honor rămase fără suflu. George nu reuși să se mai controleze. Își strecură limba printre cârlionții ei, pe piele, între faldurile ei. Honor tresări și își înfipse degetele în părul lui.

George o dezmierdă din nou cu limba, prinzându-se de șoldurile ei și începu să o linga, să o pătrundă, să o exploreze, să o facă

să suspine de dorință, după care să o cuprindă din nou, simțind-o cum se înfioară sub limba lui. Gemetele ei de plăcere erau incredibil de excitante. Nu s-ar fi crezut niciodată capabil de autocontrol, dar era mânat de o dorință intrinsecă de a satisface, de a-i oferi totul. Continuă să o mângâie cu limba până ce o acoperi complet cu gura și începu să sugă din ea în timp ce ea continuă să-și unduiască trupul, împingându-se în limba lui, în căutarea plăcerii. În clipa aceea, își strecură mâna între picioarele ei și își folosi degetele și gura ca să o poarte de culmile extazului.

Când se întâmplă, se prăbuși pe el, cu mâinile în jurul gâtului său.

George gâfâia și el la fel de tare ca ea. Și mai tare. Răsuflarea lui era mânată de dorință, de truda autocontrolului. Îi sărută abdomenul, după care îi trase faldurile rochiei și se ridică, trăgând-o cu el în sus.

Honor era secătuită de puteri, moleșită, încercând să-și tragă răsuflarea. Își îndreptă ușor, ușor spatele, își trecu degetele prin păr și își aranjă șuvița care se desprinsese din cocul strâns de la spate. După ce se aranjă, ridică privirea spre George și zise:

– M-ai distrus.

El scutură din cap, după care scoase o batistă, își șterse mâna și o băgă înapoi în buzunar.

– Am deschis ușa spre un nou soi de libertate, spuse el, mângâindu-i obrazul.

Ar fi vrut să-i mai spună ceva, dar purta încă pe buze gustul ei și nici nu ar fi știut ce să-i spună.

„Te ador. Am nevoie de tine. Nu pot să fiu cu tine."

Honor se ridică pe vârfuri și îl sărută în colțul gurii. Apoi se retrase din nou, se dezbrăcă de haina lui și zise:

– George Easton, nu știu ce să fac cu tine.

– Sentimentul este reciproc.

– Ar trebui să plec, zise ea, însă fără să-și ia privirea de la el, parcă nesigură de ce să facă.

Trupul lui răspunse pentru amândoi. Nu putea să rămână pe balconul acela, cu gustul ei pe buze, cu plăcerea ei încă prezentă în pantalonii lui.

– Da, așa ar trebui, zise el, trecându-și degetul pe buza ei. Pleacă, draga mea, înainte să te devorez. Se aplecă apoi ușor spre ea și o sărută pe buze. Pleacă, repetă el, disperat.

Nu mai putea. Era imposibil să reziste. Avea nevoie de câteva clipe să se reculeagă.

– George...

– Nu. Pleacă, o imploră el.

Cu un zâmbet slab, Honor se strecură pe lângă el și se îndreptă spre ferestrele franțuzești. Își mai trecu o dată mâinile prin păr, după care deschise ușa și se făcu nevăzută.

George își luă haina, se apropie de balustradă și aruncă o privire în întuneric, încercând să își calmeze trupul.

Doar că nu reuși să facă la fel și cu inima.

Capitolul 20

La trei ceasuri după miezul nopții, Honor se aruncă, în cele din urmă, pe pat, cu o durere îngrozitoare de cap. Seara aceea o secătuise de puteri.

Dar, mai mult decât orice, era cuprinsă de o stare ciudată de euforie, cu gândul la momentele acelea extraordinare petrecute pe balcon alături de George.

George.

Ce se întâmpla cu ea? Când devenise așa o nerușinată? Nu-și putea scoate din minte îmbrățișările lui, săruturile lui, parfumul lui. reușise să o poarte pe culmile extazului, să îi arate plăceri carnale, să o facă să-și dorească mai mult. Honor s-ar fi crezut în stare să primească avansuri sexuale din partea oricărui bărbat... dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru scena din balcon. Avusese prilejul să guste din lumea aceea secretă dintre un bărbat și o femeie, din lucrul acela care îi aducea împreună, și acum voia tot mai mult. Voia să îi simtă trupul în ea, să îi simtă mângâierile pe tot corpul. Voia să privească pentru totdeauna în ochii aceia albaștri, să îi vadă cum strălucesc uitându-se la ea.

Dar o astfel de dorință era de neconceput. Honor nu era naivă. George Easton era genul de bărbat care nu avea să aparțină niciodată unei singure femei, o știa prea bine. Un bărbat fără familie, genul de bărbat cu care nici un tată, nici un frate nu și-ar fi lăsat vreodată fiica sau sora să se căsătorească. Un bărbat care era în stare să riște orice pentru simplele plăceri ale vieții. Un astfel de bărbat nu avea

loc în viața lui pentru o soție. Poate pentru o iubită. Dar nu pentru o soție.

Era exact genul de bărbat care îi făcea inima să bată mai tare.

Dar chiar și-ar fi dorit să fie soția lui? Oare asta simțea cu adevărat? Aceea era dorința care sălășluia în ea, nevoia disperată de a fi cu el pentru totdeauna, de a-l ține în brațe, de a-l vedea zâmbind? Încetul cu încetul, începu să-și dea seama ce-și dorea cu adevărat. Ce interesat că Honor își închipuise că își dorea aceleași lucruri ca George. Nu o relație, doar dorință și satisfacție. Ce ciudat că cineva ca el avea să-i demonstreze că iubirea era lucrul pe care și-l dorea cu adevărat. Iubire. Voia să simtă din nou iubire în sufletul ei, siguranța aceea minunată de a petrece zi de zi alături de cineva, împărțind o viață, o familie, supărările și bucuriile vieții.

Voia să fie cu George. Dumnezeule, cât de mult voia să fie cu el! Un bărbat atât de extraordinar, atât de diferit de ceilalți gentlemeni. Un bărbat căruia nu-i era teamă să riște tot, căruia nu-i era teamă de nimic. Un bărbat perfect pentru ea.

Exceptând faptul că era un copil din flori, implicat în afaceri cu comerț și disprețuit de bună parte din societate.

Honor încercă să doarmă, prinzându-se de pătură de parcă ar fi fost o frânghie care o ținea cu picioarele pe pământ. Se agăță de ea ca să rămână locului, ca să-și amintească cine era și că destinul ei era să se căsătorească cu un om bun, cu un gentleman. Era destinul ei să fie o soție ascultătoare, o gazdă perfectă, protectoarea familiei sale. În siguranță în sânul societății pe care evitase să o accepte.

Dar ce însemnau toate acestea fără un om iubit cu care să le împartă? O viață goală.

Cumva, reuși să adoarmă și se trezi speriată când cineva o apucă de picior. Tresări și deschise ochii împăienjeniți de somn spre Prudence, care aștepta la marginea patului.

– Ce Dumnezeu crezi că faci? întrebă ea, morocănoasă, aruncându-se din nou cu capul pe pernă.

– De ce nu te-ai trezit până la ora asta? o întrebă Prudence. Ai lipsit de la micul dejun.

– Pentru că am mâncat de cină la două dimineața, căscă ea, întinzându-și mâinile deasupra capului. De ce? S-a întâmplat ceva?

– Nu. Doar că astăzi se desfășoară turneul de crichet. Augustine este teribil de emoționat, zise ea, așezându-se pe marginea patului. Iar lordul Washburn are de gând să joace.

– Ce mă bucur pentru lordul Washburn, zise Honor, după care se ridică în șezut și se rezemă în perne.

Ah, cum ar fi fost să aibă din nou șaisprezece ani, își zise Honor.

– Pare un bărbat destul de atletic, adăugă Prudence, ridicându-se de pe pat. Te caută Grace. M-a rugat să-ți transmit că vrea să vorbească cu tine.

– Dar eu vreau să dorm, mormăi ea. De fapt, voia să se gândească la George. Spune-i lui Grace că vin cât pot de repede, în regulă?

O oră mai târziu, Honor o găsi pe sora ei afară, sub o umbrelă. La fel ca Honor, Grace era și ea îmbrăcată într-o rochie albă, de muselină, culoare tradițională a turneului de crichet. Arăta la fel de obosită pe cât se simțea Honor.

– Ai mers târziu la culcare? o întrebă Honor. Nu pari prea odihnită.

– Nu sunt, recunoscu Grace. O să mă simt mult mai bine după ce pleacă toată lumea din Longmeadow.

Ciudat, dintre toate surorile sale, Grace era cea căreia îi plăceau cel mai mult adunările anuale de la Longmeadow.

– S-a întâmplat din nou ceva cu domnul Pritchard? întrebă ea, făcând referire la unul dintre cei mai înfocați admiratori ai lui Grace.

– Poftim? Nu, nu are nimic de-a face cu el, spuse Grace, absentă. E vorba despre mama. În dimineața aceasta, la ceai, mi-a explicat pe îndelete că trebuie să fim cu băgare de seamă pentru că au venit niște bărbați să-l ia pe conte, împotriva voinței sale, și că trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să-i împiedicăm să o facă. Când am întrebat-o despre ce bărbați este vorba, mi-a spus că niște scoțieni.

– Niște scoțieni?

– Honor, este din ce în ce mai rău. Mă mir că nu au început deja oamenii să-și dea seama. Sau poate că știu, dar sunt prea politicoși ca să spună ceva.

Honor pufni.

– Te asigur că, dacă au băgat de seamă, sunt prea ocupați să bârfească între ei.

Grace aruncă o privire în zare și văzu mai mulți servitori aranjând butuci și portițe pentru jocul din după-amiaza aceea.

– Am făcut ceva îngrozitor.

Honor făcu ochii mari, uluită de cuvintele surorii sale.

Grace vorbi cu lacrimi în ochi:

– Ceva care o să mă trimită în iad.

O mulțime de gânduri îi trecură în clipa aceea prin minte, gânduri pe care le dădu repede uitării. O luă în brațe pe Grace și zise:

– Imposibil.

– I-am dat mamei laudanum, spuse Grace.

– Vai de mine, nu pot să cred! exclamă Honor.

– Vezi? E îngrozitor! șopti Grace, printre lacrimi. Honor, îți jur că nu am avut încotro. Când am auzit-o vorbind despre scoțienii veniți după conte, m-am gândit că ar fi îngrozitor să spună aceste lucruri și altcuiva, mai ales celor din familia Hargrove...

– Unde e acum? întrebă Honor.

– Doarme, zise Grace. Am lăsat-o pe Hannah cu ea. Sărmana Hannah! Nu a fost de acord cu ce am făcut, am văzut-o pe fața ei, dar nu am știu ce altceva să fac. Ce altceva aș fi putut să fac? o întrebă ea, disperată pe sora ei.

Honor își spuse că nimic nu ar fi fost mai îngrozitor de atât, dar Grace părea atât de deznădăjduită, că nu putu să îi spună asta. Așa că o îmbrățișă și zise:

– Cred că cel mai bine ar fi să nu mai facem asta.

– Așa este, spuse Grace, cu o voce slabă.

– Grace, nu dispera. Odată ce o să plece toată lumea de aici, vom putea gândi la rece.

– Poate că da, zise Grace, ștergându-se la nas cu batista. Tu cum ți-ai petrecut seara?

„În glorie și rușine", își zise Honor. În schimb, își feri privirea, știind că Grace putea să o citească cu ușurință.

– Destul de bine, în ciudat faptului că am fost acuzată de furt. Draga de Monica a decis că domnul Cleburne este sufletul meu pereche.

– Cine? întrebă Grace, după care făcu ochii mari. Noul vicar? Izbucni în râs și continuă: Acum că e la un pas să devină contesă, e hotărâtă să nu se mai dea în lături de la nimic. Uite, deja au început să sosească domnii la joc. Vrei să mergem să-i urmărim?

– Știu din surse sigure că lordul Washburn o să ia parte la turneu și că are șanse mari să câștige.

Grace începu să râdă.

Se îndreptară spre corturile instalate special pentru ca doamnele să urmărească jocul și luară loc la mesele acoperite cu fețe albe, în timp ce domnii începură să se împartă în echipe.

– Iată-le pe frumoasele surori Cabot! se auzi o voce cunoscută.

– Bună dimineața, doamnă Hargrove, zise Honor, ridicându-se în picioare ca să-i ofere scaunul ei.

Unul dintre servitori se grăbi să mai aducă un scaun la masă.

– Mulțumesc draga mea, spuse doamna Hargrove, luând loc la masă. Unde e mama voastră?

– Se odihnește puțin, răspunse Honor.

– Ah, foarte bine. Mi s-a părut foarte obosită aseară. Fără îndoială că serata și starea de sănătate precară a contelui și-au spus cuvântul.

– Fără îndoială, zise Honor, aruncând o privire spre Grace, avertizând-o să nu izbucnească în plâns, căci părea pe punctul de a face.

Augustine și Monica sosiră și ei, îmbrăcați în alb. Vesta albă a lui Augustine, despre care Honor bănuia că obișnuia să o poarte o singură dată pe an, la acest turneu, îi venea puțin mai strânsă pe corp în comparație cu anul anterior.

– Am multe de făcut, spuse el, agitat, iar după ce o conduse pe Monica la masă, se grăbi să repete regulile alături de jucători.

– Ce zi frumoasă pentru un joc de crichet, zise Monica.

– Așa este! exclamă doamna Hargrove. Iar terenul arată minunat. Singurul lucru care mi se pare că lipsește ar fi o fântână și o băncuță chiar acolo, lângă foișor.

– Ce idee minunată, zise Monica.

Între Honor și Grace se produse un schimb de priviri.

– Ah, uitați, e domnul Cleburne la minge, zise Monica, îndreptându-se brusc în scaun ca să-și aranjeze boneta.

Cele patru femei își îndreptară toată atenția spre joc. Domnul Cleburne lovi prima minge cu ușurință, după care se grăbi să alerge spre butuci și înapoi. Echipa lui îl încurajă, plină de entuziasm, iar doamnele începură să aplaude, politicoase.

– Domnule Cleburne! strigă Monica după el, făcându-i cu mâna în timp ce el se îndreptă spre cort și îi făcu semn unui servitor să-i toarne un pahar de bere.

Când o auzi pe Monica, ridică privirea, îi zâmbi și o luă de-a lungul pajiștii, îndreptându-se spre ele.

– Domnule Cleburne, dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu mama mea, Elizabeth Hargrove, spuse Monica odată ce domnul Cleburne ajunse lângă ele.

Acesta îi luă mâna doamnei Hargrove şi zise:

– Îmi pare bine de cunoştinţă.

Apoi se întoarse spre Honor şi spre Grace şi le salută şi pe ele.

– Bună ziua, domnule Cleburne. Joci foarte bine.

– Este doar unul dintre lucrurile la care se pricepe de minune domnul Cleburne, spuse Monica, nerăbdătoare. Domnule Cleburne, înţeleg că eşti un pianist desăvârşit.

– Ah, nu, domnişoară Hargrove, nu am pic de talent.

– Cleburne! îl strigă unul dintre domni.

– Îmi cer scuze, sunt aşteptat, spuse el, binevoitor, după care se îndreptă din nou spre teren.

– Pare un om bun, nu-i aşa? zise Monica, pe un ton admirativ. Sunt sigură că o să fie un soţ minunat.

– Şi eu, spuse doamna Hargrove.

Monica aruncă o privire spre Honor şi zise:

– Din câte am înţeles, este cel de-al treilea fiu al unui viconte. Face parte dintr-o familie foarte bună. Şi urmează să se mute în apropiere, într-o căsuţă foarte drăguţă. Honor, cred că o ştii, nu-i aşa?

Bineînţeles că o ştia.

– Bunica lui Augustine a locuit acolo. O casă confortabilă, nu-i aşa?

– Ţi se pare confortabilă? Eu aş spune că este prea mare pentru un cuplu.

– Iat-o şi pe Lady Chatham, se scuză doamna Hargrove, ieşind în întâmpinarea cele mai mari băgăcioase din toată Londra.

– Ştii, nu este căsătorit, continuă Monica.

– Păcat că eşti deja logodită, Monica, zise Grace, pe un ton relaxat.

Monica începu să râdă, prefăcându-se amuzată.

– Doar că tu nu eşti logodită, Grace, şi nici sora ta, zise ea, zâmbindu-i lui Honor.

– Şi nici n-am de gând să mă căsătoresc, aşa că poţi deja să dai uitării încercările tale de a ne face să formăm un cuplu, zise Honor.

– De ce nu? întrebă Monica, fără să se lase descurajată. Dat fiind că eşti fiica unui episcop, mi se pare cuplul perfect.

Honor abia se abţinu să nu ţipe la ea.

– Monica, apreciez interesul tău, zise ea, pe un glas binevoitor. Dar cred că domnul Cleburne este mai potrivit pentru Mercy a noastră.

– Pentru Mercy? Abia dacă a împlinit treisprezece ani.

Honor ridică din umeri și spuse:

– Ar putea să copilărească împreună și apoi să se căsătorească.

Zâmbetul de pe chipul Monicăi începu să pălească.

– Ți se pare că ești amuzantă și că o să ne faci pe toți să izbucnim în hohote de râs, nu-i așa?

– Nu pot decât să încerc, zise Honor, pe un ton mieros, după care își îndreptă atenția spre partida de crichet, simțind privirea Monicăi îndreptată asupra ei.

Urmară doi domni care încercară să lovească mingea, fără prea mari șanse de reușită. Și apoi veni rândul lui George Easton. Când se pregăti să lovească mingea, umerii lui lați și musculoși se încordară în cămașa subțire. Prinse prima minge și o aruncă pe deasupra capetelor bărbaților de pe teren. Mulțimea izbucni în ropote de aplauze în timp ce el o luă la goană.

– Vai de mine! exclamă Monica. Domnule Easton este un jucător atât de talentat, nu-i așa? Brusc, se ridică în picioare și își îndreptă privirea spre Honor. E foarte priceput la fel de fel de jocuri în general, nu crezi, Honor?

– Poftim?

– La revedere, domnișoarelor, zise ea, fără alte completări, după care le întoarse spatele și se îndepărtă.

Honor se ridică în picioare și privi în urma ei.

– Vai de mine, șopti ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

– Aveam eu bănuielile mele, dar acum sunt sigură. Grace, Monica știe. Știe tot despre Easton!

Honor simți cum i se întoarce stomacul pe dos, mai ales acum când ajunse să regrete pe deplin că pornise jocul acela.

Capitolul 21

Lady Chatham reuși să rănească un suflet nobil în după-amiaza următoare la pista de călărie cu speculațiile ei cum că Ellen Rivers rămăsese vrăjită de George Easton, și mare păcat era, acum că toată lumea își dăduse seama de biata ei judecată.

De îndată ce cuvintele ei ajunseră la urechile lui Ellen Rivers, aceasta se grăbi să se distanțeze de un bărbat care, potrivit gurilor rele, nici nu avea ce căuta la Longmeadow, printre atâția ilustri invitați.

Cu toate că George habar n-avea despre aceste discuții, hotărâse să dea uitării cursa de cai și să evadeze în sat, la un han în apropiere de drumul principal, ca să dea pe gât câteva halbe de bere.

Se lăsă captivat de decolteul chelneriței care se uită fix în ochii lui când se aplecă puțin prea tare peste masă, ca să îi mai ofere o halbă de bere. Doar că nu sânii aceia albicioși care stătea să iasă din rochie îl fascinară, ci faptul că nu reușiră să-i trezească nici un interes. În mintea lui dăinuia imaginea unei seducătoare cu părul ca abanosul, iar când dădu cu ochii de pieptul acestei tinere fete, îi zbură mintea la un cu totul alt decolteu.

Făcu un pas în spate și se îndepărtă de fată. Era frumoasă. Trupul lui nu s-ar fi dat în lături de la a reacționa, dar se întâmpla cu totul altceva în el, ceva ciudat și nelalocul lui, care atârna greu pe umerii săi. Ceva care aducea periculos de mult cu o conștiință.

Coborî privirea spre halbă, dând uitării sânii aceia. Fata mai rămase preț de o clipă la masa lui, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă.

George lăsă halba deoparte. Îi pierise pofta. Nu reușea să-și scoată din minte evenimentele petrecute în ultimele două zile și episodul acela atât de intim și de arzător din balcon. În noaptea aceea își pierduse mințile și își permisese să se cufunde până în adâncurile imaginației sale, lăsând să iasă la iveală sentimente care reușiseră să pună stăpânire pe el, până în măduva oaselor.

Nu putea sub nici un chip să se descotorosească de sentimentele acelea. O serie de sentimente puternice, intense, cu tentacule, reușiseră să pună stăpânire pe sufletul lui, făcând din el un prizonier. Ca de obicei, instinctul lui era să ignore astfel de sentimente, să le dea la o parte, sperând să le dea uitării. Dar iată-l acum, răvășit de gânduri și de emoții, cum nu i se mai întâmplase niciodată, neștiind cum să se scape de ele.

Dar, într-un fel sau altul, trebuia să se descotorosească de ele. Honor Cabot era un flirt care nu putea continua, o femeie care aparținea unei lumi din care el nu avea să facă niciodată parte. Iar ea...

Ea trebuia să se gândească la propriul viitor.

Lăsă câteva monede pe masă și își luă mantia, gata să pornească la galop spre Longmeadow. Ce mai căuta acolo? De ce venise? Pentru că nu putea să și-o scoată din minte, din vise. Dar venise momentul să se întoarcă în Londra, la lucruri mai importante. Spre exemplu, ce avea să facă dacă urma să se dovedească faptul că își pierduse, cu adevărat, averea pe mare.

Soarele începuse deja să se ascundă printre copaci când George ajunse pe aleea lungă care ducea spre Longmeadow. Era o seară plăcută. Ușa de la intrare era deschisă, iar oamenii deja începuseră să plece de la pista de cai, acolo unde petrecuseră întreaga după-amiază călărind.

Îi înmână unui grăjdar frâiele calului și îl rugă să-i pregătească calul de plecare pentru dimineața următoare. În drum spre intrare, George zări o femeie adăpostită sub o pelerină, cu gluga trasă peste cap. Doar că felul în care își ținea brațele la piept îl făcu să o recunoască imediat. Așa că își schimbă drumul și se îndreptă spre Honor, iar când ajunse în dreptul ei, se aplecă ușor să se uită la ea pe sub glugă.

– Easton, aici erai, zise ea, cu un surâs pierdut. Deja te-ai săturat de Longmeadow? Ne-a fost dor de tine și de punga ta cu galbeni în după-amiaza asta, la cursele de cai.

Ar fi dat orice să o strângă în brațe și să o sărute, să îi spună că și lui îi fusese dor de ea. Dar își duse mâinile la spate și zise:

– Ba din contră, Cabot. Sunt vrăjit de Longmeadow. Ce cauți aici, de una singură, pregătită ca de iarnă?

Honor aruncă o privire spre lac.

– Pru a ieșit cu mama la o plimbare, doar că nu s-au întors încă, zise ea, privind îndelung în depărtare.

George percepu îngrijorarea din ochii ei, iar impactul asupra lui fu unul puternic. Ar fi dat orice ca Honor Cabot să nu simtă deznădejdea aceea, ar fi fost în stare să facă orice.

– Încotro s-au dus?

– Am crezut că la foișorul de lângă lac, dar am fost până acolo și n-am văzut pe nimeni.

– Ești sigură că nu s-au întors spre casă, poate dintr-o altă direcție? întrebă el, încercând să zărească ceva prin întuneric.

– M-am uitat peste tot, zise ea, coborându-și brațele pe lângă corp, încleștând pumnii de anxietate. Mă duc să mă mai uit o dată, spuse ea, îndepărtându-se de el.

– Honor, stai, zise George, apucând-o de braț. Deja s-a lăsat întunericul. Lasă-mă să te ajut. Porniră împreună spre lac, acolo unde o dâră de galben și portocaliu de la cele din urmă raze ale soarelui împărțea lacul în două. Nu au cum să fie prea departe, o asigură George, simțind-o din ce în ce mai neliniștită. Ar fi vrut să o ia în brațe, să-i dea din încrederea lui. Sunt sigur că sora ta nu a lăsat-o singură.

– Asta presupune ca sora mea să poată ține pasul cu ea, spuse Honor, pe un ton panicat. George, mama se simte rău, din ce în ce mai rău. E ca și cum venirea în Longmeadow a reușit să-i agraveze starea. Nici nu-ți poți imagina!

Deja nu se mai putu controla. La naiba cu bună-cuviința și cu gura lumii. George o luă pe Honor de după umeri și o trase la pieptul lui.

– Liniștește-te, draga mea, îi zise el. O găsesc eu. Du-te înapoi în casă, du-te și prefă-te fericită și lipsită de griji, ca să nu trezim bănuieli, iar eu am s-o aduc înapoi acasă.

– Nu pot să-ți cer să faci una ca asta, spuse ea. Deja am cerut prea mult de la tine.

– Du-te, zise el, ignorându-i protestele. Du-te înainte ca oaspeții să înceapă să-și pună problema că întreaga ta familie a intrat în pământ. Mercy și Grace au nevoie de tine.

Cuvintele lui o puseră pe gânduri îndeajuns cât George să apuce să o întoarcă din drum și să o împingă de la spate spre casă. Nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă căutările, mai ales acum că începuse să se înserereze, dar o porni spre foișor.

– George?

El se opri și aruncă o privire în urma sa. Honor era deja în drum spre casă. În lumina aceea slabă, arăta sublim, iar George simți cum îl cuprinde un fior de dorință.

– Mulțumesc, zise ea. Își mulțumesc din adâncul inimii mele inutile.

Apoi îi întoarse spatele și porni spre casă, cu pelerina plutind în spatele ei.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce ar fi spus una ca asta. Honor Cabot era cel mai util suflet pe care îl întâlnise vreodată.

*

Honor păși în foaier și îi întinse servitorului pelerina. Apoi, își trecu repede mâinile prin păr și își aranjă rochia pe care o trăsese în grabă pe ea, de îndată ce auzise despre plecarea mamei sale.

Nu avea nici cea mai mică idee ce anume ar fi putut să o facă pe Lady Beckington să creadă că soțul său fusese otrăvit. Cu toate că îl văzuse pe conte în pat, viu și nevătămat, nimic din ce-i spuseră el și Honor nu reușise să o convingă.

– Du-o de îndată în Londra, îi zisese contele printre atacuri dureroase de tuse. Honor, nu mă interesează ce le spui celorlalți, dar du-o departe de Longmeadow, înainte să-și dea toată lumea seama că și-a pierdut mințile.

Totul se petrecea prea repede! La fel ca mâneca ei deșirată, nebunia lui Lady Beckington atârnase de o simplă ață și fusese ignorată prea mult timp. Dar odată ce începuse să se deșire, nu se mai oprise.

Honor simțea ca și cum întreaga ei viață se ducea pe apa sâmbetei.

Se strecură prin mulțimea care se adunase pentru a petrece cea din ultimă seară împreună. Urmau să danseze, după care aveau să fie poftiți la masă în două reprize, pentru a-i putea satisface pe toți, iar prima repriză fusese stabilită pentru ora nouă. Honor se forță să zâmbească și se opri să stea de vorbă cu oricine îi ieși în cale, despre vremea frumoasă de afară sau despre cursele de cai de luna următoare din New Market. Fiind o actriță desăvârșită, în timp ce Lady Chatham începu să-i povestească despre cele mai noi atracții în rândul debutantelor și al tinerilor domni, se întrebă oare de câte ori nu făcuse și ea exact același lucru, un tur de sală, la povești și flirturi, parcă într-o încercare de rebeliune, încântându-i pe toți cei prezenți cu zâmbetele ei. Se crezuse atât de îndrăzneață.

În seara aceea se simțea ca un copil și ar fi dat orice să se arunce în brațele lui George și să se ascundă de lumea întreagă.

Îi găsi pe Augustine și pe Hardy studiind meniul. Bineînțeles, Monica era și ea acolo și, de data aceasta, păru aproape de-a dreptul încântată să o vadă pe Honor.

– Aici erai! Așteptam să cobori. Oh, draga mea Honor, mă așteptam să te văd îmbrăcată în ceva scump și strălucitor, zise ea, râzând când văzu rochia simplă a lui Honor. De obicei ești așa de aranjată.

– Ei bine, spuse Honor, avem o singură cameristă și am preferat să cobor mai repede.

– Aceste ultime zile au fost destul de obositoare, nu-i așa? întrebă Monica, binevoitoare în timp ce Augustine începu să-i spună lui

Hardy că prefera supa de praz în detrimentul celei de ceapă. Nu mi-am dat seama niciodată cât este de dificil să găzduiești așa un eveniment amplu pentru sfârșitul săptămânii.

– E istovitor, spuse Honor.

– E cazul să o felicit pe Lady Beckington. A făcut-o întotdeauna să pară atât de ușor, spuse Monica. Apropo, unde e mama ta? Nu am văzut-o toată ziua. Știi, îmi fac griji pentru ea.

Honor tresări, dar o așteptă pe Monica să spună mai multe, ca spre exemplu: „E adevărat că mama ta a început să-și piardă mințile? Ai observat că pare puțin pierdută?" Dar Monica nu făcu altceva decât să o privească politicoasă, în așteptarea unui răspuns.

– E puțin obosită, spuse Honor, alegându-și cu grijă cuvintele. Nu cred că o să coboare astă-seară.

– Poftim? zise Augustine. Ah, Honor, tu erai. Chiar am să te rog să stai de vorbă cu Mercy despre mania ei de a discuta despre trupuri mumificate la micul dejun. Este cât se poate de deranjant. Lady Marquette a fost atât de afectată că s-a văzut nevoită să plece în camera ei. Ce spuneai despre Lady Beckington?

– Că se odihnește, spuse Honor.

– Dar e chiar acolo, zise Augustine, ușor confuz, și mi s-a părut că arăta chiar odihnită.

Honor se întoarse în direcția spre care Augustine avea îndreptată privirea și reuși să se abțină să nu izbucnească în plâns de bucurie când o văzu pe mama ei la brațul lui George, explicându-i ceva lui Lord Hartington care părea să aibă legătură cu rochia sa pătată de noroi, dat fiind faptul că ridică ușor faldurile rochiei ca să i le arate lui Hartington. Era rumenă în obraji, cu o privire entuziastă. În ciuda petelor de noroi, arăta minunat.

Și complet lucidă. Perfect și complet lucidă.

Ce îi făcuse George? Cum de reușise?

– Honor, ești o fiică minunată, absolut perfectă, spuse Augustine. Dar mie mi se pare că arată foarte bine.

– Nu-i așa? zise Monica, arătându-se ușor surprinsă.

George și Lady Beckington traversară salonul, oprindu-se doar la un moment dat să-și spună ceva care îi făcu pe amândoi să izbucnească în râs.

– Bună seara, Lady Beckington! o întâmpină Augustine.

Lady Beckington îl salută cu o mișcare scurtă din cap și le zâmbi larg lui Augustine și Monicăi, după care întinse mâna spre Honor.

– Bună seara tuturor! Îmi cer scuze pentru felul în care arăt, cu rochia și, cel mai probabil și părul, spuse ea, râzând. Ce zi frumoasă, nu-i așa? Eu și Prudence am pornit-o pe jos spre vechea moară și, dacă vă vine să credeți, am reușit să ne rătăcim. Slavă Domnului că domnul Easton ne-a ajutat să găsim drumul spre casă, spuse ea, încântată.

– Dar unde este Pru? întrebă Honor.

– Ah, draga mea, doar o știi pe sora ta. A refuzat în ruptul capului să vină cu rochia murdară de noroi. Coboară imediat.

– Lady Beckington, te simți bine? o întrebă Augustine. În largul tău?

– Da, desigur! În largul cui altcuiva aș putea să mă simt? replică ea, râzând zgomotos la propria glumă.

– Așa mi s-a părut și mie, spuse Augustine, încrezător. Tocmai ce îi spuneam lui Honor că probabil că-și face prea multe griji în privința ta, căci mie mi s-a părut că te simțeai foarte bine când te-am văzut în după-amiaza asta.

– Ah, da, sunt atâtea de făcut! exclamă mama ei, din senin.

– Mamă, nu vrei să mergem să ne schimbăm? întrebă Honor, simțind cum i-o ia inima la goană.

Nu îndrăzni să întoarcă privirea spre George, nu îndrăzni să citească adevărul din privirea lui.

– Ah, da, așa ar trebui să facem, nu-i așa? Nu se cade să continuăm astfel.

– În cazul acesta, te las în grija fiicei dumitale, îi spuse George, surâzător.

Făcu o plecăciune, iar când își înălță capul, îi întâlni preț de o clipă privirea. Iar în clipa aceea, Honor simți din nou dorința disperată de a se arunca în brațele lui, de a-și îngropa chipul la pieptul lui, de a-i simți răsuflarea prin păr, pe piele, puterea lui în jurul ei, menită să o protejeze de adevărurile acelea îngrozitoare.

O prinse pe mama ei de braț și zise:

– Mergem?

După care o luă din mulțime înainte ca mama ei să apuce să spună sau să facă ceva care să ia prin surprindere pe toată lumea.

Finnegan îi călcase și îi pregătise hainele, însă el însuși era de negăsit. George nici măcar nu voia să știe în patul cărei femei se adăpostise netrebnicul acela.

Nu se grăbi să se aranjeze. Gândul de a lua parte la un nou bal, de a-şi petrece seara înconjurat de oameni şi de parfumuri ispititoare de damă nu-l încânta câtuşi de puţin. Doar că sentimentele sale la adresa lui Honor nu puteau fi date uitării precum şi-ar fi dorit el. Nu putea să plece de la Longmeadow fără să o vadă, fără să se mai uite o dată în ochii ei, fără să-şi amintească clipele petrecute pe balcon, fără să simtă dorinţa aceea, nevoia de a o pătrunde şi de a o poseda în totalitate.

Unde avea să sfârşească dorinţa aceea păcătoasă?

Gândul îi fugi la Lady Beckington şi la faptul că povara nebuniei sale căzuse pe umerii lui Honor. Le găsise pe Lady Beckington şi pe Prudence pe marginea lacului. Lady Beckington se amuza nebuneşte pe seama câtorva raţe care veniseră să ia de mâncare din mâna ei... din mâna ei goală. Nebunia ei făcea dorinţa lui cu atât mai imposibilă, căci Honor trebuia să se căsătorească cu cineva care să poată să o protejeze pe mama ei. Cum ar fi putut el să facă asta? În clipa de faţă, nu avea nici cea mai mică idee dacă urma să rămână fără bani până la finalul anului.

Nervos, George se apostrofă pentru situaţia dificilă în care ajunsese. Cu fiecare pas era mai aproape de prăpastie, gata să se scufunde în apele reci şi întunecate ale propriilor dorinţe. Acele dorinţe nedorite, neîmpărtăşite, imposibile.

Ajunse târziu la bal, când dansul deja începuse. Rămase în spatele salonului, pierdut în gânduri, cu ochii la dansatori.

– Domnule Easton, s-ar părea că suntem din nou doar noi doi.

George tresări când auzi glasul domnişoarei Hargrove. Nu o observase apropiindu-se de el şi nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp era acolo.

– Ce noroc pe tine, spuse el, zâmbindu-i.

Ea se uită lung la el, cu o sclipire în ochi.

– Este totul în regulă? Pari uşor abătut în seara asta.

– Chiar aşa?

– Poate că teama că ţi-ai putea pierde averea ţi-a mai domolit dorinţa.

George făcu ochii mari.

– Ce vreau să spun e că, de obicei, eşti nerăbdător să încerci să mă seduci. Dar poate că, în seara asta, eşti cu gândul în altă pare.

George coborî privirea spre buzele ei, după care uşor, intenţionat, spre decolteul ei. În orice alte circumstanţe, s-ar fi simţit atras

de o femeie atât de frumoasă și de cuviincioasă precum Monica Hargrove. Chiar și în clipele acelea se simțea cumva captivat de prada lui, nerăbdător să îi dea o lecție, cum că nu se cuvenea să ia în derâdere averea unui om, cum tocmai o făcuse ea. Dar, în clipa aceea îi veni în minte o pereche de ochi albaștri și își spuse că trebuia să o facă, de dragul lui Honor. Măcar atâta lucru putea și el să facă, să o țină pe femeia aceea departe de problemele lui Honor.

O luă pe domnișoară Hargrove de mână și îi spuse:

– Draga mea, să înțeleg că ai plecat urechea la bârfe?

Fără să-și ferească privirea, Monica își strecură degetele printre degete lui.

– Poate, la câteva. Tu nu?

– Poate, la câteva, spuse el, zâmbind.

Ea începu să râdă, după care se eliberă din strânsoarea lui.

– Ai făcut cunoștință cu domnul Cleburne? îl întrebă, încântată, aruncând o privire în spatele lui.

George își întoarse și el capul și zări un bărbat mărunțel, cu o expresie plăcută, lipit e perete.

– Domnul Cleburne este noul vicar din Longmeadow. Domnule Cleburne, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Easton.

– Bună seara, spuse George, politicos.

– Îmi pare bine de cunoștință, spuse Cleburne.

– Domnule Cleburne, să nu te lași păcălit de surâsul său cuceritor, zise domnișoara Hargrove, amuzată. Domnul Easton este un nerușinat și jumătate.

Domnule Cleburne începu să râdă și spuse:

– Domnule Easton, mie îmi pari un adevărat domn.

– Vă rog să mă scuzați, spuse el, după care se îndepărtă, aruncând o privire în jurul său.

– Un nerușinat, chiar așa? o întrebă George.

Domnișoara Hargrove izbucni din nou în râs.

– Domnul Cleburne e un om așa de bun, zise ea. Și necăsătorit. Aș spune că este perechea perfectă pentru Honor a noastră, continuă ea, fără să-și ia o clipă privirea de la el.

Cum necum, George reuși să-și păstreze cumpătul, cu toate că vorbele ei îl secerară pe dinăuntru.

– Poate că da, spuse el, ridicând din umeri.

– Cred că va fi o influență extraordinară asupra ei. Și, desigur, nu ai ce să-i reproșezi, lucru care nu poate fi spus de unii bărbați, nu-i așa? zise ea, cu un zâmbet atotștiutor, după care se îndepărtă.

George se uită lung după ea. Femeile astea, niște creaturi frumoase și exasperante. Monica Hargrove începuse să-l provoace, încercând să scoată o reacție de la el.

Dar George făcu abstracție de ea pentru că ceva mult mai întunecat puse dintr-odată stăpânire pe gândurile sale. Domnișoara Hargrove avea dreptate. Oricât de mult detesta George să recunoască față de sine însuși, Cleburne era o pereche bună pentru Honor. Bărbatul acela slăbuț și zâmbitor, care habar n-avea despre plăcerile fizice, era o pereche mai potrivită decât el pentru cea mai interesantă femeie din toată Londra. El avea să îi poarte de grijă lui Honor și, în plus de asta, era un slujitor al bisericii, care fără îndoială că avea să se îngrijească de mama nebună a soției sale. Poziția lui Cleburne avea să le asigure accesul în unele dintre cele mai bune instituții de boli mintale, în caz că avea să se ajungă la asta.

George, în calitatea sa de fiu bastard, de cartofor, afemeiat și afacerist, ar fi fost cea mai neinspirată alegere pentru o femeie ca Honor Cabot. Era atât de superioară lui, că ar fi putut la fel de bine să se gândească la ea ca la o stea.

Adevărul acela începu să-l macine, să-i răpească încrederea în sine. Oricât ar fi fost de bogat, de chipeș, de fermecător sau de seducător, nu avea cum să existe un final fericit pentru el alături de o femeie precum Honor sau Monica Hargrove.

Cu toate acestea, George își pieptănase părul, își aranjase lavaliera și verificase să aibă toți nasturii închiși la vestă, din simplul motiv că ardea de nerăbdare să o vadă pe femeie aceea pe care o dorea mai mult decât orice pe lumea aceea.

Oare când avea să coboare?

Paharele de vin și de whisky circulau în voie, iar muzicienii se puseră pe treabă. Brusc, apăru Lady Vickers, roșie în obraji, cu privirea amețită de mai multe pahare de „lichior", așa cum le plăcea doamnelor să spună.

– Pe unde ai umblat, năzdrăvanule? îl întrebă ea, apropiindu-se de el, frecându-și sânii de brațul lui. Easton, nu vrei să dansezi cu mine? Mi-ar plăcea foarte tare să dansez.

Nu reușise niciodată să-i țină piept unei femei frumoase.

Începu să danseze cu Lady Vickers și apoi cu Lady Reston, care nu încetă o clipă să-i povestească despre sora ei, proaspăt rămasă văduvă, din Leeds. George presupunea că înalta societate londoneză

era mult prea puțin preocupată de Leeds, ceea ce însemna că el ar fi putut să fie o pereche potrivită pentru ea.

Începuse să se sature de bal, de Longmeadow, de societate. Se scuză față de doamna Bristol și începu să urce treptele spre camera lui. În clipa aceea o văzu pe ea, dorința lui cea mai de preț. Cum de nu o văzuse mai devreme? Arăta superb îmbrăcată cu o rochie de mătase crem, care îi făcea ochii să strălucească. Cu toate că era prinsă într-o conversație cu domnul Jett, de îndată ce îl zări, zâmbi, iar George simți cum se umple de bucurie. Îi mai spuse ceva domnului Jett, după care se îndreptă spre el, lăsându-l pe domnul Jett supărat, împungându-l din priviri pe George.

– Domnule Easton, iată-te în sala de bal, spuse ea, încântată. Am presupus că am să te găsesc în sala de jocuri, încercând să-ți recuperezi averea, care pare să fie un subiect pe buzele tuturor în seara aceasta.

– Iar eu am presupus că ai mers deja la culcare. Nu te-am văzut pe ringul de dans.

– Am fost invitată la dans de câteva ori, spuse ea, zâmbind. Dar tu?

– Ah, ei bine, am fost destul de prins cu doamnele în căutare de parteneri de dans.

– O inițiativă onorabilă. Nu a fost nimic dureros, nu-i așa?

– Poate pentru partenerele mele mai mult decât pentru mine, spuse el, rânjind.

Muzica începu din nou să răsune în sală, iar George recunoscu notele vasului pe care îl învățase Honor să danseze. Oare cum se făcea că părea să fi trecut atât de mult timp de la acel prim vals dansat împreună? Parcă ar fi trecut o veșnicie de atunci.

– Cred că aș putea să mai suport încă unul, spuse el, făcând semn spre ringul de dans.

Honor aruncă o privire spre cuplurile din jurul lui.

– Doar că e un vals, despre care sunt martoră că nu este punctul tău forte, îl șicană ea.

– Ceea ce înseamnă că sunt norocos să te am din nou alături ca să mă conduci.

Ea începu să râdă și îl luă de braț, întâlnindu-i privirea. De fiecare dată când zâmbea așa frumos arăta de-a dreptul minunat, ca o stea strălucitoare printre nenumărate planete plictisitoare, rotindu-se prin jurul inimii lui, prinsă în orbita sa.

George o conduse pe ringul de dans și o apucă cum îl învățase ea. Odată ce porni dansul, păși nesigur în ritm.

– Ah! exclamă ea, încântată. Ești mult mai priceput!

Iar cuvintele ei îl făcură să rateze un pas.

Honor începu să râdă și îl dirijă pe drumul cel bun. Doar că, ușor, ușor, zâmbetul ei începu să pălească.

– Mulțumesc că ai găsit-o pe mama, spuse ea în timp ce el îi conduse într-o linie dreaptă.

– Nu a fost nimic.

– George, nu spune asta, îl apostrofă ea. A însemnat foarte mult. Cel puțin pentru mine.

Se uită lung la el, parcă încercând să zărească ceva în privirea lui. Dumnezeule, ar fi dat orice să o atingă, să fie atins de ea. Brusc, o învârti, ca să nu se mai uite la ochii aceia. Privirea ei era prea pătrunzătoare și se temea de ce avea să vadă în adâncul sufletului său. Îi era teamă că bietul lui suflet plutea la suprafață.

– M-am întâlnit și cu prietena noastră, spuse el, învârtind-o din nou.

– Ah. Și cum ți s-a părut astă-seară? întrebă Honor relaxată.

Prea relaxată. De parcă nu o interesa în mod deosebit.

– Animată, spuse el. Într-o stare bună de spirit, după care o luă prin surprindere și o mai învârti o dată, în ritm de dans.

– Presupun că ai reușit să o vrăjești cu declarațiile tale, spuse ea, zâmbind, cu o gropiță într-unul dintre obraji. Ai privit-o fix în ochi și i-ai spus dulcegării?

George pufni și zise:

– Ca, spre exemplu, că nimic nu se compară cu ea?

– Asta ar fi prea evident, nu crezi? Probabil că i-ai spus ceva destul de îndrăzneț, nu-i așa? Și, totuși, vag. Ceva de genul...

I se părea lui, sau sclipirea din ochii ei începu să pălească?

– Ceva de genul: „Am așteptat o viață întreagă pentru *cineva* ca tine să intre în viața mea și să-mi fure inima". Cu stilul tău caracteristic, desigur.

Felul în care se uita la el îl agită și mai tare. O înțelegea, înțelegea ce voia să spună. Trase adânc aer în piept și încercă să-și găsească echilibrul pe ringul acela blestemat de dans.

– Honor, nu aș putea niciodată să-i spun una ca asta. Există o singură persoană căreia aș putea să i-o spun. Și i-aș spune doar fiindcă ar fi adevărat.

Honor nu-și luă o clipă ochii de la el. Poate de la muzică sau poate de la mulțimea de dansatori din jurul lor, dar simți un curent între ei cum nu mai simțise niciodată până atunci, o căldură misterioasă, incredibil de omnipotentă. Simțea exact ce voia ea, cum îi bătea inima, cum îi curgea sângele prin vene. O simți cum aștepta să îl audă pe el rostind cuvintele acelea.

Doar că nu putea să o facă. Cum ar fi putut să o facă? Cum să spună așa ceva doar ca să o liniștească, dar în același timp, să îi condamne pe amândoi la o suferință imensă?

Așa că nu spuse nimic și citi dezamăgirea din ochii ei, înainte de a-și feri privirea.

– Nu, nu ar trebui să spui astfel de lucruri, zise ea. Nu ar trebui să mai spui nimic.

La naiba, lăsase lucrurile să meargă prea departe, se lăsase mânat de dorințe, iar în clipa aceea se urî pentru asta

Brusc, o învârti dintr-o parte într alta și îi aduse din nou zâmbetul pe buze. Ce fată bună! Știa și ea la fel de bine ca el că povestea aceea dintre ei nu putea să prindă viață, că trebuia să rămână îngropată pe vecie.

– Easton, ești un dansator îngrozitor. Și mă ții prea aproape. Sunt sigură că deja au observat toți oamenii din Longmeadow, aici sunt cele mai atente persoane din întreaga Anglie.

George o aduse și mai aproape de el și o mai învârti o dată.

– Nu mă interesează, Cabot.

– Nici pe mine, spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Continuară să danseze în tăcere preț de câteva clipe.

– Mâine-dimineață pornim spre Londra, zise ea.

– Și eu la fel.

George citi tristețea din privirea ei și, cu toate că încercă să-i zâmbească, nu îi veni ușor să o facă. Ar fi dat orice să o sărute, să alunge tristețea aceea din ochii ei, zâmbetul acela forțat de pe buzele ei. Doar că nu putea să o facă și, în clipa aceea, se sfârși și melodia, lucru care îl enervă la culme. George nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Când o făcu, fu cuprins de o senzație de singurătate.

– Ei bine, spuse ea, în cazul acesta, presupun că ar trebui să-ți urez noapte bună.

Rămase locului, în așteptarea răspunsului lui, sperând să-i spună că aveau să se vadă în Londra, lucru la care spera și el nebunește, nebunește...

Doar că George nu găsi curajul să vorbească. Se simțea neajutorat ca un copil, incapabil să-și găsească cuvintele. Dădu pur și simplu din cap și își strânse mâinile la spate. Foarte tare. Asta ca să nu o apuce pe Honor și să o tragă înapoi în brațele sale.

– Noapte bună, domnișoară Cabot.

Honor îi aruncă o ultimă privire, după care coborî capul și îl privi din nou cu coada ochiului înainte de a se îndepărta.

George rămase cu mâinile la spate până când o văzu dispărând în mulțime.

Iar când se întoarse, dădu nas în nas cu domnișoara Hargrove, care îl întâmpină cu zâmbetul pe buze.

– Domnule Easton, văd că ai fost la mare căutare. Să mă aștept să ne întâlnim la mai multe baluri în Londra, de acum încolo?

În clipa aceea, George își dădu seama că domnișoara Hargrove bănuia despre sentimentele lui la adresa lui Honor. Oare chiar credea că avea să-i vină de hac? Ah, nicidecum. Brusc, George simți un nou imbold la gândul de a o ține departe de Sommerfield.

– Mi s-a spus că am reușit să-mi îmbunătățesc abilitățile de dansator. Vrei să ți-o dovedesc? o întrebă el, întinzându-i mâna.

Domnișoara Hargrove începu să râdă și îi oferi mâna sa.

– Plăcerea e de partea mea, spuse ea.

Capitolul 22

La o jumătate de ceas după miezul nopții, orchestra balului începu să sune clopoțelul, ceea ce însemna că urma să se întâmple ceva. George o văzu ca pe ocazia perfectă să se retragă.

Răsuflă ușurat să descopere că Finnegan nu era prin preajmă și închise ușa cu cheia în urma sa. Se dezbrăcă de haină, după care își dădu jos și lavaliera. Tocmai ce se dezbrăcase de vestă și își scosese cămașa din pantaloni când auzi un ciocănit la ușă.

George începu să-și blesteme zilele

– Nu acum, Finnegan! strigă el.

După câteva clipe de tăcere, se auzi din nou un ciocănit la ușă.

– La naiba, mormăi ei și porni furios spre ușă, după care o descuie și o deschise larg, gata să-l pună la punct pe Finnegan.

Însă nu fu Finnegan cel care se strecură pe lângă el, ci Honor. Șocat, George se grăbi să închidă ușa în urma ei și făcu ochii mari.

– Ce naiba cauți aici? o întrebă el. Honor, nu ar trebui să fii...

– Stai liniștit, se grăbi ea să spună. Toată lumea e în sala de bal. Augustine și Monica au hotărât să-și anunțe logodna.

George se uită lung la ea. Acum înțelegea de ce domnișoara Hargrove se arătase atât de încrezătoare toată seara.

– Și nu ar trebui să fii și tu acolo?

– Sigur că da, răspunse ea, cu un zâmbet poznaș. Doar că am ceva mai important de făcut.

George o privi, nedumerit.

– Ce anume? o întrebă el, gândindu-se la mama și la surorile ei.

Honor făcu un pas spre el și zise:

– Nu puteam să las lucrurile așa.

– Ce lucruri? repetă el, pierdut.

– Oh, George, spuse ea, zâmbindu-i. Sunt atâtea lucruri la care... visez. De care am nevoie. Nu știu exact cum aș putea să pun în cuvinte lucrurile de care am nevoie.

Mai făcu un pas spre el, reticentă, parcă nesigură unde să pășească în încăpere.

Doar că era ceva în privirea ei, în speranța din ochii ei care îl făcu pe George să tresară panicat. Ce încerca să-i spună?

– George, am nevoie de tine. Am nevoie să... să mă ajuți, spuse ea, cu toată sinceritatea.

– Ar trebui să te gândești serios la căsătorie, mormăi el, făcând un pas în spate. Iar în privința aceasta nu am cum să te ajut.

Honor rămase locului și se uită lung la el.

– Poate că nu, spuse ea. Dumnezeule, ar fi dat orice să nu se mai uite așa la el! Poate că nu, zise ea, din nou, după care mai făcu un pas de el și întinse mâna să-i mângâie obrazul. Dar nu vreau să mă gândesc acum la asta. George, în clipa asta pot doar să mă gândesc la tine și la lucrurile neîncheiate dintre noi. Nu te gândești și tu la asta?

– La domnișoara Hargrove? întrebă el, confuz.

– Nu! exclamă ea. Nu. Și... sper că nu mai vorbești niciodată cu ea. Ce vreau să spun e că am nevoie de tine.

Îi luă câteva clipe să înțeleagă ce voia să spună, dar când o făcu, îl cuprinse un atac de panică. Se cunoștea prea bine, nu era îndeajuns de puternic pentru asta, era neputincios ca un cățeluș. Se grăbi să-i ia mâinile de pe chip.

– Nu-mi cere asta, spus el. Honor, cere-mi orice, dar nu asta.

Honor îl privi uluită. Brusc, se năpusti asupra lui și se ridică pe vârfuri, ca să-l sărute. Dar George refuză în continuare să o atingă. Încercă să dea înapoi, dar îi fu imposibil.

Apoi, la fel de brusc, Honor se opri și îi întâlni privirea. Văzându-l atât de reticent, își luă mâinile de pe chipul lui și făcu un pas în spate, îndepărtându-se de el.

– Nu înțelegi, spuse el.

– Nici tu, șopti ea și își duse mâinile la spate.

George se uită lung la ea, după care începu să-și dea seama ce făcea. Începuse să-și desfacă nasturii de la rochie.

– Nu, șopti el, încercând să o oprească. Nu face...

Dar ea se feri, fără să-și ia privirea de la el și își scoase un braț din mânecă.

George simți cum i-o ia inima la goană, simțindu-și trupul din ce în ce mai doritor.

– La naiba, Honor, nu face asta! Ce vreau să spun e că... Nu înțelegi de ce sunt în stare.

Ea își trase și cealaltă mânecă, se dezbrăcă de rochie până la șolduri, după care o lăsă să alunece la picioarele ei. Rămase în fața lui doar în cămășuța de noapte.

Inima îi bătea atât de tare că îi era teamă că avea să-i sară din piept. Coborî privirea spre ea, spre sânii ei care stăteau să iasă din cămașă și din corset, spre talie, spre șoldurile ei. Era ca și cum trăise o viață întreagă fără hrană, iar acum se găsea în fața unui ospăț.

Și, cu toate acestea, nu avea ce să facă. Dacă ar fi fost să o atingă, fie chiar și cu un deget, ar fi însemnat să-și piardă controlul.

Când îl văzu că nu face nici o mișcare spre ea, Honor ridică fruntea, mândră. Își duse o mână la păr și își scoase o agrafă, iar șuvițele îi alunecară pe spate.

– Știi cum să prinzi un corset? îl întrebă ea în timp ce își mai scoase o agrafă din păr. Și încă una.

George rămase fără glas, neputând să scoată nici o vorbă. Părul ei negru ca abanosul se revărsase pe umeri, după care începu Honor să-și dezlege corsetul, trăgând de șnururi până ce, în cele din urmă,

reuși să se elibereze din el. Lăsă și corsetul să-i cadă la picioare. Tot ce mai rămăsese între ea și dorința mistuitoare și carnală a lui George era o cămășuță atât de subțire că reuși să-i deslușească formele trupului. Savură cu privirea fiecare unduire, fiecare umflătură, în tot acest timp abia mai reușind să respire, încercând din răsputeri să nu întindă mâna spre ea.

Honor apucă că un degete breteaua cămășuței.

Neputincios în fața dorinței pătimașe, George o privi uluit.

Honor lăsă breteaua să-i alunece pe umăr. O trase apoi și pe cealaltă și, încetul cu încetul, parcă ca într-un vis, cămășuța subțire alunecă la podea. Honor ieși din ea și rămase în fața lui, cu brațele strânse la pântec, complet goală. Văzu sânii ei perfecți deasupra brațelor ei, cârlionții dintre coapse.

Ce fată îndrăzneață. Hotărâtă. Curajoasă. O femeie în căutarea plăcerii, la fel cum pornise în căutarea propriului loc în viață. Era un armăsar puternic, la fel ca el, care gonea hotărât, fără să se uite în stânga sau în dreapta, căruia nu-i păsa ce credea societate despre el. Era ca și cum Cel de Sus o făurise tocmai pentru el.

Observă că începu să tremure ușor și dădu să-și acopere sânii.

În clipa aceea George nu se mai putu abține.

– Nu, șopti el, după care îi luă un braț de pe corp și apoi pe celălalt. Lasă-mă să mă uit la tine O dezmierdă din priviri, după care o înconjură, admirându-i spatele, șoldurile în formă de inimă. Își trecu degetele prin părul ei, înfășurând o șuviță groasă în jurul încheieturii. Ce-mi faci? întrebă el, neputincios.

Honor întoarse ușor capul, ca să-i arunce o privire peste umăr.

– Nu vreau să plec cu toată dorința asta în mine, spuse ea, lăsându-și mâinile să alunece pe abdomen. Te doresc, George, simt lucruri pe care nu am știut niciodată să le doresc. Și nu vreau să-mi ajungă inima praf.

Cu toate că nu vedea cum avea să se întâmple asta, și nici nu mai conta. Valul de emoții pe care reușise să le țină în frâu în ultimii ani răbufni. Un val atât de puternic, încât simți cum i se înmoaie picioarele. Rămase în spatele ei, o prinse de după talie și o trase spre el, după care închise ochii și își cufundă buzele prin părul ei.

– Nu vrei să-ți arunci virtutea, îi șopti el, excitat, chiar dacă trupul lui îl implora să păstreze tăcerea.

– Dar nu o arunc, George. Vreau să ți-o dăruiesc ție. După aceea, nu mă interesează ce o să se întâmple.

Sângele începu să-i fiarbă în vene. Trase adânc aer în piept și o sărută pe gât.

– Ai face bine să fii sigură de asta, îi spuse el. Să fii sigură de asta și, pentru numele lui Dumnezeu, să mi-o spui chiar în clipa asta, înainte să fie prea târziu pentru amândoi.

Honor se întoarse spre el

– Sunt sigură, răspunse ea, sărutându-l.

În clipa aceea, George dădu uitării orice grijă. Atingerile ei erau atât de fierbinți, ardeau de căldură și de mireasma pielii ei. Lăsă mâinile să umble pe abdomenul ei, pe sâni și îi prinse în palmă, prinzându-i sfârcul excitat între degete. O mușcă de ureche, își lipi buzele pe tâmpla ei, în timp ce ea începu să-i desfacă nasturii de la cămașă, după care îl sărută pe gât, făcându-l să tresară dureros.

George o luă pe sus și se îndreptă cu ea spre pat, răsturnând o masă. Ea tresări, alarmată, dar el îi închise gura cu buzele, cu limba. Cu mâna liberă, începu să se dezbrace de cămașă până ajunse la bustul gol.

Honor făcu ochii mari de surpriză sau de teamă. Nu știa, nu-i păsa. Trupul lui o dorea nebunește și se uită lung la ea, așteptându-se ca ea să-l oprească. Dar Honor lăsă privirea să-i alunece pe piept și îi mângâie apoi pielea, făcându-l să se înfioare de plăcere, până în pantaloni. Ridică apoi privirea și începu să-l desfacă la pantaloni.

El îi luă mâna și o duse la inima lui care bătea nebunește. Voia să o facă să simtă emoțiile care clocoteau în el. Clipa aceea era complet diferită de oricare altă experiență din viața sa. Nu era o hârjoneală la amiază, de care avea să-și aducă aminte cu zâmbetul pe buze spre seară. Momentul acela îl făcu să uite de toate.

Honor coborî privirea spre mâna ei, pe pieptul lui, după care se întinse spre el și îl sărută cu tandrețe, trecându-și degetele prin părul lui.

El o luă din nou în brațe și o întinse pe pat.

Simți dorința mistuitoare din interiorul său, bărbăția excitată și se lipi de ea. Ea își strecură mâna prin pantalonii desfăcuți și își înfășură degetele în jurul lui, strângându-l ușor, dornică să vadă cum se simțea pasiunea unui bărbat în mâna ei. Era teribil de plăcut, iar George se încordă, luptându-se cu dorința de a o devora, de a pătrunde în interiorul ei cald.

Când nu mai reuși să suporte atingerea ei tandră, își înfipse degetele în interiorul ei fierbinte, umed, cutremurându-se în încercarea

de a controla nevoia aceea care începuse să îl doboare. Își strecură limba în gura ei în același timp în care degetele îi penetrară trupul, fără încetare, în timp ce ea continuă să-i mângâie bărbăția.

– Dumnezeule, ești atât de frumoasă, îi șopti el.

Honor nu dădu semne să-l audă. Ramase cu ochii închiși, dezmierdându-i trupul cu mâinile și cu gura.

Brusc, George se ridică, o întoarse pe burtă și începu să-i sărute spatele, coapsele, să îi descopere trupul în timp ce continua să o mângâie între picioare. Doar că Honor nu se arătă mulțumită să stea pe burtă și se împotrivi. Se întoarse spre el și se așeză în genunchi în fața lui. Chipul îi era încadrat de șuvițe negre de păr care alunecau până pe spate și pe umeri.

Îl privi cu sufletul la gură, cu buzele umflate de sărutările lui.

– Dă-ți pantalonii jos, îi spuse ea, după care întinse mâna și în trase pantalonii.

El făcu întocmai, și se dezbrăcă.

Honor rămase cu privirea ațintită pe trupul lui. Cum altfel, când nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat, cu atât mai puțin unul atât de excitat. George își sprijini un genunchi pe pat și își luă bărbăția în mână, întrebându-se dacă imaginea aceea o intimida în vreun fel.

Doar că Honor Cabot nu se lăsa intimidată atât de ușor, ci era o femeie curajoasă, gata să-și asume riscuri și se aplecă ușor, atingându-i vârful cu buzele. George rămase cu sufletul la gură. Încercă să facă un pas în spate, dar Honor îl prinse de picior și îl ținu acolo în timp ce începu să exploreze vârful cu buzele, cu limba, adulmecându-l, savurând cele câteva picături de plăcere care izbucniră din el.

Senzația aceea nebună îl înfioră și se abținu cu greu să nu o împingă cu gura în el. Iar când Honor încercă să-l cuprindă, George o apucă, o aruncă pe spate și se puse între coapsele ei.

Începu din nou să o sărute, în timp ce începu să o penetreze cu vârful mădularului, căci plăcerea care fierbea în el devenise de nesuportat. Simțea că era pe punctul de a exploda. Singurul lucru care îl mai opri să nu se piardă cu totul era propria voință, abia ținută în frâu. Fiecare atingere, fiecare sărutare era mai chinuitoare decât cealaltă, iar cu fiecare clipă care trecea simțea cum pierde controlul.

Coborî buzele spre sânii ei și îi prinse sfârcul, acoperindu-l cu dinții și cu limba, în timp ce continuă să o pătrundă, încetul cu încetul.

Se mișcă ușor, forțându-i trupul să se deschidă pentru el, depărtându-i și mai mult picioarele.

Honor își trecu degetele prin părul lui și îl privi în ochi. George se opri și o privi cu ochi rugători. Ea arăta atât de uluită, atât de vrăjită, iar în clipa aceea își spuse că ar fi fost în stare de orice pentru femeia aceea. De orice. Ar fi fost în stare să escaladeze munți, să omoare dragoni, să valseze... Orice și-ar fi putut ea să dorească. Nu simțirea niciodată o dorință atât de mistuitoare de a satisface o femeie și nu își dorise niciodată să fie cu cineva cu atâta intensitate. Tânjea după ea și nu-și dorea nimic altceva decât să o satisfacă pe deplin, pentru ca nici un alt bărbat să nu mai poată vreodată să se compare cu el.

Honor își coborî privirea spre gura lui și își strecură un deget printre buzele lui.

George nu se mai putu controla. Începu să-i sărute degetele, palma și continuă să se scufunde în ea, în interiorul acela umed, gata să o umple. Se mișcă ușor, hotărât, savurând senzația trupului ei strângându-se doritor în jurul lui, adăpostindu-l în interiorul ei. George se simți străbătut de valuri de afecțiune. Își strecură mâna pe sub ea și o trase la pieptul lui, în timp ce se împingea în bariera dintre ei.

Honor păru să-i simtă ezitarea, teama de a-i lua virtutea.

– George, șopti ea, trăgându-l spre ea.

De îndată ce străbătu bariera aceea, el scoase un sunet carnal, de plăcere.

Honor scoase un țipăt scurt, și își lipi fruntea de umărul lui.

Plânsul ei îl alarmă. Dumnezeule, ce făcute? Era un libertin, un bărbat incapabil să-și controleze nevoile trupești. Tocmai ruinase o femeie le care ținea cu adevărat, pe care chiar...

Honor se foi sub el, plimbându-și piciorul pe spatele lui, arcuindu-și trupul în îmbrățișarea lui. Își înfășură picioarele în jurul taliei lui, îi sărută umărul și îl mușcă ușor.

Pe care chiar o iubea. O iubea! Dumnezeule, o iubea nebunește, din toată inima. Ea se foi din nou, lipindu-se de el, implorându-l să continue călătoria aceea extraordinară, să o pătrundă din nou. George îi prinse chipul între palme, vrând să o privească în ochi în timp ce își continuă mișcările. Îi simți trupul deschizându-se pentru el, simți ritmul seducător al chemării primitive, carnale. Gâfâind de plăcere, continuă să o penetreze, strecurându-se în și din ea, cu din ce în ce mai multă dorință.

Începu și ea să se miște odată cu el, agățându-se de el, înfigându-și degetele în spatele lui, în fesele lui. El își strecură mâna între ei și începu să-i mângâie mugurul plăcerii.

O auzi gemând, împingându-se în mâna și în bărbăția lui, sărutându-i pieptul. Brusc, se opri și își înfipse degetele în fundul lui, tresări de plăcere și își strânse coapsele în jurul lui.

Dorința lui George deveni și mai intensă și o pătrunse cu sălbăticie, vrând să-i arate nevoia mistuitoare care sălășluia în el. Honor începu să țipe de plăcere și își lăsă capul pe spate, cu părul pe față, în timp ce trupul ei începu să se convulsioneze în jurul lui, lipindu-se de el.

Cu un geamăt răgușit, el își lăsă capul pe spate pentru o ultimă pătrundere puternică, îngropându-se în ea, gâfâind de extaz, umplând-o cu sămânța lui fierbinte.

În clipa aceea se simți secătuit de puteri. Se prăbuși în dreapta ei, cu brațele în jurul ei, cu chipul în părul ei, încercând să revină ușor, ușor, de pe culmile euforiei. Abia după ce îi simți degetele alunecând pe spatele lui ridică privirea și se uită la ea.

O văzu rumenă în obraji, iar în clipa aceea își spuse că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă în toată viața lui. Honor întoarse ușor capul și deschise ochii cu un surâs minunat. Îi mângâie bărbia, îi dădu părul pe spate după care se ridică ușor să-l sărute, să-l mângâie cu limba pe buzele umede.

– Ești bine? o întrebă el.

Honor dădu din cap că da, cu un zâmbet larg.

– Sunt completă, răspunse ea, pur și simplu.

George o luă în brațe, minunându-se de intensitatea sentimentelor sale. Da, se temea că era vorba despre iubire. O iubire adevărată, puternică.

Dumnezeule, orice, dar nu asta.

Orice.

Capitolul 23

Honor se simțea completă și invincibilă, de parcă tocmai reușise să se ridice dintr-o prăpastie. Își simțea trupul înviorat. Cu toate

că se resimțea puțin, nu-i păsa. Era o durere plăcută, iar inima ei... Dumnezeule, avea inima plină de iubire.

Se întinse pe o parte, cu capul sub braț, plimbându-și degetele pe pieptul lui George, în timp ce el dormea. Îl iubea pe bărbatul acela, îl iubea atât de mult. Îi plăcea să-l privească dormind, cu chipul relaxat. Îi plăcea cum întindea mâna după ea, chiar și în somn. Îi plăcea zâmbetul lui, felul în care o privise când o pătrunsese.

Ceasul micuț de pe poliță continuă să ticăie și, prin lumina slabă a singurei lumânări aprinse, încercă să vadă cât era ora. Patru dimineața. Într-o oră, Hannah urma să vină și să o trezească pe Honor, ca să se pregătească de plecarea de la Longmeadow. Nu avea încotro, trebuia să plece din locul acela minunat, din patul în care inima ei își găsise calea.

Se aplecă ușor și își apropie buzele de sfârcul lui George. Acesta se foi ușor, iar Honor se ridică de pe pat și începu să-și caute hainele.

– Unde ești? întrebă el cu glasul răgușit.

– Aici, șopti ea, trăgându-și cămașa peste cap.

George se rezemă în cot, clipind somnoros. Rămase în tăcere, uitându-se la ea în timp ce se îmbrăca, până ce Honor își puse corsetul și se întoarse cu spatele la el, să i-l lege.

George se ridică și începu să-i strângă corsetul, cu multă pricepere. Honor nu avea cum să-l ajute, dar se întrebă oare de câte ori mai făcuse asta, oare câte femei nu plecaseră din patului după ce tocmai ce făcuseră dragoste. Gândul acela o aduse cu picioarele pe pământ. După ce termină de îmbrăcat, se întoarse cu fața spre el și începu să-și strângă părul.

George se așeză pe marginea patului, complet dezbrăcat, fără să-și poată lua ochii de la ea.

– George? Eu...

– Nu, i-o tăie el, ridicând mâna. Honor, nu spune nimic. Nu rosti cu voce tare cuvinte și promisiuni pe care nici unul dintre noi nu le poate satisface și, mai rău decât atât, uita.

Honor se uită lung la el.

– Dar...

George se ridică de pe pat, o strânse în brațe și o sărută.

– Nu vorbi, draga mea. Nu avem ce să spunem ca să schimbăm ceva, nu-i așa? Lasă noaptea trecută să dăinuie în inima ta, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimic, te rog.

Honor îl înțelegea atât de bine... Sau cel puțin, așa credea. Ar fi fost prea dureros să rostească cuvinte de iubire când știau că nu aveau cum să o trăiască, nu-i așa? Și totuși, avea atât de multe lucruri să-i spună, lucruri pe care voia să le știe! Ar fi vrut să-i spună că era cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Că nu-i păsa de începuturile lui modeste.

Dar George o întoarse cu spatele și îi închise ultimii nasturi de la rochie, înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Se aplecă ușor și o sărută pe gât.

– Nu am să uit niciodată noaptea asta, până când o să-mi trag ultima suflare, și am să o prețuiesc mereu, îi șopti el. Acum, du-te, înainte să te vadă cineva.

Honor simți cum o lasă picioarele. Nu știa cum să îl facă să înțeleagă, nu știa dacă era cazul să încerce. Știa doar că inima ei bătea pentru el, cu toată intensitatea.

Trebuia să limpezească situația. Da, exact asta avea de făcut. De îndată ce urma să ajungă în Londra, avea să se îngrijească de mama ei și să se gândească la toate opțiunile. Trebuia să existe o șansă.

Honor se strecură din camera lui, fără să arunce vreo privire înapoi, de teamă să nu vadă expresia de pe chipul său, de teamă să nu îl dorească din nou, de teamă să nu spună cuvintele acelea pe care el nu voia să le audă.

Și bine făcu. Erau multe de făcut și, doar câteva ceasuri mai târziu, Honor și Grace abia reușiră să o urce pe mama lor în trăsură. Lady Beckington nu voia sub nici un chip să plece de la Longmeadow, loc care, în mintea ei bolnavă, devenise Halson Hall, locul în care își petrecuse fiecare vară, în copilărie, dar pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. Începu să se certe cu fiicele ei mai mari, în timp ce cele mici o priviră îngrozite.

Reușiră cu greu să o urce în trăsură și porniră la drum sleite de puteri la gândul drumului lung și anevoios care le aștepta spre Londra.

Pe perioada călătoriei, Honor nu reuși să-și ia gândul de la George. Bucuria ei la episodul acela de iubire și de descoperire a plăcerii dintre un bărbat și o femeie fu umbrit de necazurile mamei sale. Ea și Grace duceau o luptă din ce în ce mai istovitoare, devenise evident.

Durerea din sufletul ei era din ce în ce mai aprigă.

Ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri lui George noaptea trecută, atâtea cuvinte de iubire și de adorație. Dar acum, departe de el,

se bucură că nu i le spusese. Se gândi îndelung la cuvintele lui, la felul în care le spusese „Nu spune nimic. Acum, du-te." Așa vorbea el cu femeile pe care le ducea în patul său? Sau era vorba de ceva mai mult, ceva despre care nu voia să vorbească?

Ce mai conta? George avea dreptate, nu putea să fie cu el, oricât de mult l-ar fi iubit. Honor își spusese dintotdeauna că nu-i pasă de ce spunea lumea, dar își dădu acum seama că nu era adevărat. Acum că se risipise magia amorului, se temea din ce în ce mai tare de sentimentele ei la adresa lui George, întrebându-se ce însemnau. Înțelegea ce ar fi însemnat să sacrifice ca să fie cu el și, cu toate acestea, erau cele mai tangibile sentimente care o încercaseră vreodată. Era ceva real, ceva intens. Complet irezistibil.

Honor îl adora pe George Easton. Cu toată inima ei. Dar ar fi putut oare să renunțe la tot de dragul lui? Și dacă el nu simțea la fel? Și oare nu avea ea probleme mai mari decât să plângă după un bărbat?

Primele două zile în Londra se dovediră neașteptat de liniștite. Mama ei reușise să se calmeze și i se păru mai lucidă acum că se întorsese în ceea ce era un loc familiar, cel puțin pentru moment. Singura ei teamă avea să fie întoarcerea lui Augustine în Londra, alături de conte. Avu loc un singur incident, la care Honor nu fu prezentă. Jericho îi mărturisi că Lady Beckington îl confundase cu un scoțian și că îl amenințase cu spânzurătoarea pentru că furase din lucrurile contelui.

În cea de-a treia zi de la întoarcerea lor, Honor răsuflă ușurată să-l vadă pe Augustine sosind alături de conte. Trei servitori îl ajutară să urce în camera lui, iar atacurile lui dureroase de tuse începură din nou să răsune prin casă. Lady Beckington, care reușise să mai descoasă broderia unei alte mâneci, îl urmă în camera lui.

Într-o după-amiază înceţoșată, Honor o găsi pe Grace foarte gânditoare, cu privirea pe geam, pierdută.

– Grace? S-a întâmplat ceva? o întrebă Honor.

Grace își învârti o șuviță de păr printre degete, cum obișnuia să facă încă din copilărie.

– Să știi că sunt supărată pe tine. L-am rugat pe Jericho să-i dea mamei laudanum, dar mi-a spus că tu i-ai interzis să o facă.

– Bineînțeles, răspunse Honor. Nu pot să cred că vrei să faci din nou asta, mai ales după ce am discutat în Longmeadow. Am stabilit să nu se mai întâmple.

– Nu am stabilit nimic, Honor, spuse Grace, strângând din dinți. Tu ai decis. Și presupun că ți se pare în regulă să o lăsăm pe mama să continue să umble de una singură, vorbind de una singură, rupându-și broderia de la mânecile rochiei.

– Da, zise Honor, înțepată.

Grace își luă mâna din păr și se întoarse spre ea.

– Ești imposibilă! Nu am fi ajuns în situația asta dacă te-ai fi lăsat curtată și dacă ai fi acceptat deja o cerere în căsătorie! Dar nu, tu ai preferat să plângi după Rowley.

– Poftim? Vrei să spui că e vina mea că mama și-a pierdut mințile? răbufni Honor, indignată.

– Nu am spus asta! strigă Grace, nervoasă. Dar dacă te-ai opri să te gândești și la altcineva, nu doar la tine, nu s-ar fi ajuns aici!

Honor făcu ochii mari, rănită de cuvintele surorii ei. Era suficient de dureros să știe că ea însăși își spusese toate acele lucruri, dar să le audă acum și din gura lui Grace...

– Și ce te interesează pe tine? întrebă ea.

– Știi prea bine că mama n-o să mă lase să mă căsătoresc înaintea ta, spuse Grace, furioasă. Iar acum deja am așteptat prea mult! Am irosit timp valoros în care am fi putut să încheiem o căsătorie bună, până am ajuns să înfruntăm un viitor nesigur, alături de o mamă de care nici una dintre noi nu are cum să se îngrijească așa cum trebuie și pe care nimeni, absolut nimeni, nu o să o accepte!

Honor fusese nesăbuită să-și închipuie pentru vreo clipă că planul ei urma să aibă sorți de izbândă. Rezultatul era că ajunsese acum să tânjească după un bărbat alături de care nu avea cum să fie.

– Și ce ai fi vrut să fac, Grace? întrebă ea, supărată pe ea însăși și pe viață. Nu e ca și cum m-ai ajutat în vreun fel.

– Știu, răspunse Grace, deznădăjduită. Am fost de-a dreptul inutilă. Dar, Honor, una dintre noi trebuie să se căsătorească, urgent!

Cum ar fi putut Honor să se gândească la căsătorie știind că-l iubește pe George Easton? Simplul gând îi lăsă un gol în stomac.

– Prea bine. Cu cine îmi sugerezi să mă căsătoresc? întrebă ea, resemnată.

– Nu tu. Eu, răspunse Grace și, înainte că Honor să apuce să dea ochii peste cap, zise: Dacă ai vreo altă idee mai bună, spune acum, altfel o să plec la Bath...

– Bath!

– Da, la Bath! Amherst e la Bath.

– Amherst! răbufni Honor. Cel mai mare dezmățat din toată Anglia? Toată lumea o știe. Grace, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi la fel de naivă ca mine! Nu o să-ți iasă!

– Nu e un dezmățat, și el cel puțin are un nume.

Honor înlemni. Furioasă, își duse pumnul la burtă.

– E absurd, spuse ea, întorcându-i spatele, gata de ceartă, dar în clipa aceea Mercy dădu buzna în salon și se aruncă pe canapea, în lacrimi.

– Mercy! strigă Grace, mergând să-și consoleze sora care plângea fără încetare. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

– Augustine e de vină! spuse Mercy, printre suspine. A țipat la mine! Mi-a interzis să mai vorbesc vreodată despre hoții de morminte și m-a trimis în camera mea! Se ridică apoi în fund și-și dădu ochelarii jos, ca să își șteargă lacrimile de pe obraji. Nici măcar nu a fost o poveste înspăimântătoare. Jur!

Supărarea lui Honor se transformă în furie când văzu lacrimile lui Mercy.

– O să stau eu de vorbă cu el, spuse ea și, după ce o consolă puțin pe sora ei, ieși din cameră, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

Porni în fugă pe scări, fără să facă nici un zgomot. Auzi voci venind dinspre foaier și se îndreptă hotărâtă în acea direcție. La câțiva pași de salonul principal, auzi râsetele lui Augustine și ale Monicăi. Doar că mai desluși și alte voci.

Rămase în pragul ușii și îi văzu pe Monica și pe mama ei pe canapea și pe Augustine și pe domnul Cleburne în picioare. Imediat ce o văzu, domnule Cleburne își îndreptă spatele și zâmbi, emoționat.

– Honor! exclamă Augustine de îndată ce o văzu. Tocmai ce voiam să-l trimit pe Hardy după tine.

– Îmi cer scuze, nu vreau să vă întrerup. Bună ziua, îi salută ea pe toți cei prezenți. Am putea să stăm câteva clipe de vorbă?

Nu rată schimbul de priviri dintre Augustine și Monica, după care acesta zise:

– Da, draga mea, desigur. Și mie mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine. Vă rog să ne scuzați, le spuse el oaspeților săi.

– Desigur! zise Monica. Nu vă grăbiți.

Augustine se îndreptă spre ea, o luă de braț și se întoarseră cu spatele la ceilalți, după care o conduse pe hol, spre oficiul majordomului. Îi făcu semn să intre, după care închise ușa în urma lor și trase draperiile, ca să lase lumina să intre în cameră.

– De ce m-ai adus în biroul domnului Hardy? îl întrebă Honor, neliniștită. Știu că ai oaspeți și am nevoie doar de câteva clipe să stăm de...

– Dar tocmai despre asta este vorba, draga mea, zise Augustine, vorbind peste ea. Oaspeții, ei bine, cel puțin unul dintre ei, au venit special pentru tine.

Neliniștea ei luă o nouă amploare.

– Doamna Hargrove și Monica au fost bucuroase să îl aducă pe domnul Cleburne în casa noastră, tocmai din Longmeadow. L-am invitat să stea la noi în următoarele două săptămâni, zise Augustine cu un zâmbet forțat și începu să bată nervos darabana în biroul domnului Hardy.

– Și ce legătură are asta cu mine?

Augustine trase ușor de lavaliera de la gât și își drese glasul.

– Domnul Cleburne este cel de-al treilea fiu al lordului Sandersgate. Îl știi pe Sandersgate, nu-i așa? Un bărbat înalt, voinic, cu păr roșcovan? o întrebă el, ducându-și mâna la cap. A adus pe lume șase fii. Îți dai seama? Șase fii! Îmi închipui că nu-i deloc ușor să-i vadă pe toți la casele lor! spuse el, de parcă ar fi fost ceva cu totul imposibil.

– Așa e, sunt mulți, zise Honor. Dar tot nu...

– În orice caz, domnul Richard Cleburne, cel de-al treilea fiu al său, o să petreacă două săptămâni în Londra, ca să studieze alături de arhiepiscop. Cum ți se pare asta, Honor? Un vicar în casa noastră, unul care este atât de apropiat de arhiepiscop.

Honor aruncă o privire spre ușă. Neliniștea ei se simțea ca o pasăre prinsă în colivie, care flutura disperată din aripi, încercând să se elibereze. Poate ar fi putut cumva să se strecoare pe lângă Augustine, să scape de acolo înainte ca el să spună ce avea de spus.

– Ce vreau să spun e că domnul Cleburne este un om bun, un bărbat educat, cu o reputație impecabilă și cu o ocupație fără cusur.

Cuvintele lui păreau atât de repetate, încât Honor simți un nod în gât.

– Nu ai de gând să spui nimic? întrebă Augustine.

Honor dădu din cap că nu, neștiind ce să spună.

Încruntat, Augustine începu să se învârtă în cerc, un cerc mic, dată fiind dimensiunea biroului.

– Draga mea, cred că trebuie să acceptăm unele adevăruri, nu-i așa? Tatăl meu nu va mai rămâne prea mult timp pe lumea asta.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, va mai trăi cât să mă vadă căsătorit și fericit, întemeindu-mi propria familie, doar că, după cum s-a simțit în ultimele zile, mă îndoiesc că se va ajunge la asta.

– Ah, Augustine, dar...

– Asta înseamnă că, se grăbi el să spună, eu va trebui să mă îngrijesc de viitorul tău și al surorilor tale, zise el, cu zâmbetul pe buze, vizibil mândru de sine însuși pentru faptul că reușise să-și ducă discursul la bun sfârșit. Ah! Și de viitorul mamei tale, desigur, se corectă el.

– Augustine, ce încerci să spui? îl întrebă Honor, hotărâtă să încerce o nouă abordare. Vrei să ne alungi?

– Poftim? întrebă el, șocat. Nu! Nu, desigur că nu, se grăbi el să o asigure, strângând-o tare de mână. Cum aș putea să te alung? Honor, ești sora mea, atât în inima mea, cât și cu numele. Dar chiar nu înțelegi? o imploră el. O să-mi construiesc un cămin alături de soția mea și ar fi ciudat să rămânem șase adulți sub același acoperiș, fiecare cu păreri și... programe diferite, spuse el, parcă nesigur de ce fel de conflicte s-ar putea isca între șase adulți.

Honor simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Nu o spune, te implor, zise ea. Nu spune că ne vei alunga.

– Nu aș face niciodată una ca asta! exclamă el, încercând să o liniștească. Dar sunt sigur că poți să înțelegi dilema mea.

– La fel de bine cum și tu știi prea bine că nu avem încotro să o apucăm, Augustine. Depindem în totalitate de conte, asta e situația de mulți, mulți ani. O știi prea bine.

– Da, știu, zise el strângându-i mâna cu căldură. Motiv pentru care noi, adică eu, mi-aș dori să vă văd pe tine și pe Grace căsătorite în cel mai scurt timp. Cred că este cea mai bună soluție pentru toată lumea. Cred că ești și tu de acord că ai avut suficient timp de gândire și că a venit momentul, nu-i așa? Așa vom reuși să rezolvăm toate problemele, nu crezi? Și, sincer, domnul Cleburne e o opțiune excelentă.

– Nu! strigă ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

Expresia de pe chipul lui Augustine se schimbă. Nu-l văzuse niciodată atât de sumbru și de hotărât.

– Cleburne va fi un soț bun și o să-ți asigure o viață confortabilă în Longmeadow. Și, dat fiind că vei locui în Longmeadow, ne vom putea vedea destul de des.

Doar nu vorbea serios.

– Augustine, chiar vrei să mă căsătoresc cu un vicar? Chiar crezi că nu pot ceva mai mult? Ai putea măcar să mă lași să mai particip la un sezon! îl imploră ea, agățându-se de orice variantă care să-i dea mai mult timp ca să vină cu un plan să iasă din problema aceea neașteptată.

– Dar... dar tatăl tău a fost un episcop, zise Augustine, vizibil uluit de refuzul ei. Și, da, poate că domnul Cleburne este vicar, dar unul bogat.

– Nu-mi pasă de averea lui, spuse Honor. Îmi pasă, în schimb, că e un bărbat pe care abia l-am cunoscut, un vicar din Longmeadow, o societate formată din văduve și din orfani. Chiar crezi că vreau să-mi petrec zilele brodând și ieșind la plimbare?

– Vrei să spui că nu-ți place în Longmeadow? Dar în toți acești ani mi s-a părut că te simți în largul tău acolo!

– Îmi place foarte mult în Longmeadow. Doar că nu-mi doresc să-mi petrec tot restul zilelor la țară, cum nici ție nu ți-ar plăcea să o faci!

– Ba să știi că mi-ar plăcea foarte tare să-mi petrec restul zilelor în Longmeadow, și nu într-o casă răutăcioasă, într-o parte răutăcioasă a Angliei! spuse Augustine, nervos, roșu în obraji. Și nu ți-a trecut vreo clipă prin minte că o viață la țară s-ar putea să fie locul potrivit pentru Lady Beckington? Departe de societatea după care se pare că tânjești? Te-ai gândit vreo clipă la asta?

Honor rămase șocată.

– Honor, situația se prezintă în felul următor. Mai devreme sau mai târziu voi ajunge conte de Beckington, iar tu vei rămâne în grija mea. Îmi doresc... Ba nu, îți cer, da, îți cer să te căsătorești. Dacă nu reușești să găsești singură pe cineva ales de tine, atunci am să te rog să faci tot posibilul să găsești o punte comună alături de domnul Cleburne, în speranța că veți ajunge să vă căsătoriți. M-am făcut înțeles?

– Nu pot să cred! protestă ea.

– Ei bine, zise el, strângând din dinți, ai face bine să o crezi.

Honor simți cum se învârte pământul cu ea la gândul că ar putea să ajungă să se căsătorească cu vicarul cel agitat și plin de speranțe din salon, în locul lui George Easton.

– Ai putea măcar să-l lași să-și exprime interesul față de mine înainte să-mi poruncești să mă căsătoresc cu el.

– Știu deja că ai reușit să-l impresionezi. I-a mărturisit-o domnișoarei Hargrove.

– Nu mă îndoiesc nici măcar pentru o clipă că au stat de vorbă despre mine, dar pot să te asigur că Monica a fost cea care i-a băgat idei în cap, zise Honor, nervoasă. Tatăl tău nu m-a obligat niciodată să mă căsătoresc cu cineva. Nici măcar n-ai ajuns conte încă și iată cum încerci să-mi poruncești cu cine să mă căsătoresc. Augustine, tu nu ești așa! Nu văd altă variantă decât că Monica te-a împins să o faci. Aceasta este genul de căsnicie pe care ți-o dorești? Una în care să te dirijeze soția ta?

Augustine se întunecă la față.

– Eu și Monica avem o viziune comună. Nu m-am lăsat dirijat. Nu a făcut altceva decât să-mi spună despre interesul lui Cleburne la adresa ta și amândoi suntem de părere că ar fi un soț minunat pentru tine! Ai face bine să nu mă superi, adăugă el, furios, trăgând de ușă. Ți-am spus deja care sunt așteptările mele. Mă aștept să le îndeplinești. Am stabilit deja că mergem împreună toți patru joi călare prin Hyde Park. Hai, fii fată bună și vino la ceai.

Honor îl privi furioasă, încercând să-și adune gândurile. Știa prea bine că nu se cuvenea să pună un bărbat, orice bărbat, la colț. Dacă voia să-și salveze viitorul trebuia să gândească mult mai strategic decât să țipe și să se smiorcăie. Dacă voia să-și salveze viața. Doar că îi fu imposibil să gândească cu toate acele gânduri trecându-i prin minte. Așa că își încleștă pumnul, lăsă furia aceea neajutorată deoparte și ieși din cameră. Porni în fața lui Augustine și intră în salon, cu zâmbetul pe buze.

Până nu urma să hotărască ce era de făcut, nu avea ce altceva să facă.

Capitolul 24

După vizita la Sweeney, George căzu într-o stare de disperare chiar mai profundă decât în ultima vreme.

Sweeney mai trecuse o dată pe la docuri, cercetând din priviri să zărească corabia *Maypearl*.

– Nu a văzut-o nimeni, îi spuse el, parcă încercând să-și ceară scuze.

– Și ce înseamnă asta? întrebă George, dar nu pe Sweeney, ci viața. Viața lui. Ce însemna asta pentru viața lui?

Sweeney se foi în scaunul care începu să scârțâie sub greutatea lui.

– Nu știu. Cred că ar trebui să ne pregătim pentru posibilitatea că s-ar putea să se fi pierdut pe mare.

Doar că George nu era gata să accepte varianta aceea. Nici măcar nu găsi în el puterea să accepte ca aceasta să fie o posibilitate. În clipa aceea, refuza cu încăpățânare să accepte.

– Domnule Sweeney, dacă asta crezi tu, atunci poate că ar trebui să-mi caut un agent nou, răbufni el.

Domnul Sweeney se făcu alb la față.

– Dar nu... nu e nevoie să faci asta, domnule Easton. E de datoria mea să fiu cât pot de sincer cu tine...

– Doar că astfel de speculații nu reprezintă sinceritate, domnule, ci doar asta. Speculații. Iar eu, unul, refuz să accept aceste speculații drept adevăr. La revedere, zise el, furios, ieșind valvârtej din biroul lui Sweeney, ignorând rugile acestuia de a aștepta puțin, de a-l lăsa să vorbească.

Poate că îi datora scuze, și totuși, nu i se părea normal să se plece de la prezumția că totul era pierdut doar pentru că vasul întârziase o lună să ajungă în port. Alții ar fi spus că domnul Sweeney încerca să fie prudent, dar George nu își câștigase averea prin prudență.

Pierdut în gânduri despre ce anume avea să facă să-și recâștige averea în caz că avea să se dovedească că era, într-adevăr, pierdută pe mare, George porni furios spre casă. Ajuns pe Audley Street, calul său o luă la galop pe strada pietruită și opri brusc în fața casei sale impresionante. Calul, simbolul bărbatului în care crezuse că se transformase, era singurul lucru de valoare de care putea să se mai agațe.

Descălecă, aruncă frâiele peste inelul de fier unde ținea de obicei calul și le legă în grabă. După cum îi era obiceiul, urma să trimită un grăjdar după el, să îl ducă în grajd. Făcu un pas spre casă și aruncă o privire de-a lungul străzii.

În clipa aceea văzu o trăsură, cu un B gravat într-un vârtej de vulpi, liniile negre și elegante al unui vehicul care îi devenise familiar, în care urcase în urmă cu câteva săptămâni. Se opri în loc. Doar

nu ar fi fost în stare să vină aici, nu-i așa, în mijlocul zilei, în văzul tuturor? Chiar nu dădea doi bani pe reputația ei?

Brusc, ușa trăsurii de deschise larg. Din el zări o botină micuță, alături de un picior subțire. Și apoi un altul. Honor coborî din trăsură fără ajutor, după care își lăsă faldurile rochiei să-i alunece la picioare și începu să se aranjeze. Purta pe cap o bonetă elegantă, cu câteva pene frumos aranjate, iar când îi zâmbi, salutându-l cu o mișcare scurtă din cap, penele se legănară ușor, ducându-l cu gândul la câteva păsărele mici care dansau în jurul capului ei.

Porni spre ea, iar ea porni grăbită spre el. Se opri la câțiva pași în fața ei, cu mâinile în șold, neștiind dacă să o sărute sau să o azvârle cu forța în trăsură.

– Ți-ai pierdut mințile? Buna judecată? Ai dat cu piciorul la bunul-simț pe podul Londrei?

– Bună ziua, Easton! îl salută ea, surâzătoare.

– Ce cauți aici? întrebă el. Da, e adevărat că nu dau doi bani pe ce zice lumea, dar în situația de față, până și eu mă tem că ai încălcat o limită imposibil de dezrădăcinat.

– Atunci poate că ar fi bine să mă poftești înăuntru, departe de priviri insistente, îi sugeră ea, relaxată.

De ce nu avea oare în el puterea de a refuza femeile? Chiar fusese creatorul lui într-atât de crud încât să-l înzestreze cu un defect atât de vulnerabil? O cercetă de sus până jos, după care zise:

– Nici nu vreau să mă gândesc la ce o să spună Finnegan al meu, zise el și îi făcu semn să se grăbească spre casă.

Honor aruncă o privire spre vizitiul ei și în făcu cu mâna. Acesta se grăbi să mâne caii.

– Stai! exclamă George. Unde pleacă? Spune-i să se întoarcă!

– I-am spus că am venit în vizită la o prietenă bolnavă și că o să mă întorc singură acasă. E o plimbare foarte plăcută de aici și până la mine. Poate vrei și tu să mă însoțești! Sau, dacă preferi, ai putea să-mi împrumuți trăsura ta ca să mă ducă acasă.

George o privi șocat.

– Văd că nu te ferești să-ți faci planuri cu trăsura mea, nu-i așa?

– Nu fac altceva decât să țin cont de preocupările tale cu privire la reputația mea. Ar putea oricine să vadă trăsura familiei Beckington în fața casei tale. Că tot veni vorba, care e casa ta? Acesta? întrebă ea, arătând cu degetul spre casa lui de cărămidă albă.

George oftă.

– Easton, e minunată! spuse ea, încântată, pornind în sus pe scări.

– Domnișoară Cabot, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi măcar voie să te conduc în casa mea, spuse el, posomorât, după care o luă de braț și urcară împreună scările, George aruncând o privire în jur, să verifice dacă fuseseră văzuți.

– Nu o să ajute la nimic, zise Honor. Chiar nu știi că femeile nebune nu fac altceva toată ziua decât să stea în casă, cu ochii pe geam, uitându-se lung la casele bărbaților așa ca tine?

George mormăi ceva, după care apucă clanța și deschise ușa.

Dădu peste Finnegan la intrare, care făcu un mic pas în spate când o văzu pe Honor.

Honor nu se arătă câtuși de puțin afectată și păși în hol.

– Vai de mine, domnule Easton, ce casă frumoasă! zise ea, ridicând privirea spre tavanul înalt.

Își dădu boneta jos și i-o înmână lui Finnegan fără să se uite la el.

Finnegan avu un schimb de priviri cu George, cu o sclipire amuzată în ochi. Exact asta merita George după ce fusese de acord să îl ia ca valet pe fostul amant al fostei sale amante.

– Mulțumesc Finnegan, asta e tot, îi zise George.

– Să servesc ceaiul?

– Servește ce vrei tu, mormăi George, după care o apucă pe Honor de braț.

Aceasta tresări și se lăsă târâtă în micul salon.

Odată ajunsă în salon, se eliberă din strânsoarea lui și păși până în mijlocul camerei, învârtindu-se în cerc, analizând pereții acoperiți cu mătase, piesele de mobilier cu frunze suflate în aur, portretul unei femei împodobite cu perle atârnat deasupra șemineului.

– Cine e? întrebă ea, uitându-se mai bine la femeia aceea cu ochi albaștri pătrunzători, cu piele catifelată. Una dintre cunoștințele tale? zise ea, pe un ton ironic, uitându-se lung la el.

– Nu am nici cea mai vagă idee cine e, spuse George, după care se rezemă de ușa închisă, cu brațele la piept. Honor, uită-te la mine!

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Ce cauți aici? Nu pot să cred că până și tu, cea mai îndrăzneață femeie pe care am întâlnit-o vreodată, ai cuteza să bați la ușa unui bastard cu o reputație îndoielnică. Chiar vrei să fii ruinată?

– Easton, pentru numele lui Dumnezeu, când o spui așa sună atât de îngrozitor. Dar pot să-ți spun cu toată sinceritatea că nu mă interesează dacă reputația mea va fi sau nu ruinată.

– Ba bineînțeles că-ți pasă, mormăi el. Dacă voiai să stai de vorbă cu mine, ar fi trebuit să mă chemi la casa Beckington.

Honor îi scoase limba și începu să-și desfacă nasturii de la jachetă.

– George, nu aș îndrăzni niciodată să te chem, spuse ea, dându-și haina jos, după care o aruncă pe un scaun. Ei bine, nu așa.

George ridică din sprâncene și încercă să nu coboare privirea spre decolteul ei. Trupul lui începuse deja să freamete, fără ca măcar să pună mâna pe ea. La naiba, de ce venise? La naiba, de ce era atât de fascinat de ea?

– Și, în plus de asta, nici nu aș fi avut cum să te chem, chiar și dacă aș fi vrut să o fac, pentru că avem un oaspete acasă. Și mi-a fost oricum greu să o țin pe mama departe de el.

– Oaspete, repetă el, înțelegând că era vorba despre un bărbat. Și despre cine este vorba?

– Nu contează, spuse ea, indiferentă. Își trecu apoi degetele pe doi căluți de porțelan, pictați de mână, care decorau o măsuță de cafea.

George o privi nedumerit. Era ceva diferit la Honor în după-amiaza aceea. Da, era la fel de relaxată ca de obicei, dar cu cât se uita mai lung la ea, cu atât i se părea mai neliniștită. Nelalocul ei.

– Honor... s-a întâmplat ceva? o întrebă el.

– Poftim? zise ea, zâmbitoare, ducându-și mâna la ceafă. Nu, nimic, în afară de faptul că lordul Sommerfield este în continuare logodit cu domnișoara Monica Hargrove, spuse ea, coborându-și mâna. Aproape că au ajuns la altar. Sunt nerăbdători să se prezinte drept un cuplu proaspăt logodit la recepția pentru lordul Stapleton.

George auzise de recepția aceea, toată lumea auzise de ea. Probabil că aveau să participe sute de oameni, dat fiind faptul că Stapleton urma să fie decorat pentru curajul de care dăduse dovadă pe frontul de luptă.

– Sper că n-ai venit să mă rogi să continui jocul de seducție cu domnișoara Hargrove.

– Poftim? întrebă ea, surprinsă, de parcă asta nici măcar nu-i trecuse vreo clipă prin minte. Nu, desigur că nu! spuse ea, încercând să-și revină, cu zâmbetul pe buze. Ți-am spus deja, sper să nu mai vorbești niciodată cu ea. Oftă și își duse mâinile pe talie. A fost o copilărie din partea mea. Și, în încercarea de a o... dezarma, am complicat și mai tare situația pentru mine însămi.

Ceva nu-i plăcea la privirea ei.

– Ce s-a întâmplat? Pot să-mi dau seama că s-a întâmplat ceva.

Honor dădu din cap că nu.

– Oh, George, spuse ea, pe un ton aproape înfrânt. Nu mai am la cine să apelez...

În clipa aceea, cineva bătu la ușă și îi făcu pe amândoi să tresară. Honor îi întoarse spatele și se apropie de fereastră, prefăcându-se că privește în zare.

Finnegan intră cu o tavă de ceai și, cu mișcări rapide, traversă încăperea și lăsă tava de argint pe o măsuță. Cu zâmbetul pe buze, își îndreptă întreaga atenție spre Honor, iar George văzu expresia de pe chipul lui, admirându-i silueta subțire.

– Vă servesc cu un ceai?

– Nu, mulțumesc, mă ocup eu, zise George, împungându-l cu privirea.

Finnegan mai aruncă o privire spre Honor, iar George își spuse că, într-o bună zi, fie urma să-l ia la pumni pe valetul său, fie avea să-l dea afară. Dar, pentru moment, îl zori spre ușă.

– Asta e tot, Finnegan, mulțumesc.

Acesta se îndreptă spre ușă, cu un rânjet pe buze.

– Nu vom mai avea nevoie de tine, se grăbi George să adauge, ca să se asigure că Finnegan nu avea să găsească o nouă scuză ca să-și bage nasul.

După ce acesta ieși, George încuie ușa în urma lui. Se întoarse apoi în cameră și făcu semn spre tava cu ceai.

– Vrei?

– Nu-mi place ceaiul, mulțumesc, zise Honor, deloc atentă.

– În regulă. Atunci, vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat e că a venit un vicar nou în Longmeadow, unul cât se poate de necăsătorit.

În clipa aceea, George simți cum începe să clocotească sângele în el.

– Iar Augustine mi-a spus, fără prea multe menajamente, că, dacă nu reușesc să-mi găsesc de una singură un logodnic, atunci trebuie să-l las pe vicar să mă curteze ca să... ca să mă căsătoresc eu el.

Vestea aceea îl lăsă fără grai. Nu și-l putea închipui pe Sommerfield dând astfel de ordine, mai ales într-o asemenea privință. Gândul acela trezi în el o furie bruscă și imposibil de controlat.

– Mai mult decât atât, trebuie să fiu înapoi acasă la ora cinci, zise ea, aruncând o privire spre ceasul de pe poliță, pentru că domnul Cleburne ne-a invitat pe mine și pe surorile mele să-l însoțim la slujbă.

George își duse degetele prin păr, răpus de un val de dezamăgire. Exact la asta se așteptase. Și, atunci, de ce îi venea atât de greu să o audă spunând aceste lucruri? Poate pentru că sperase să nu se ajungă la asta înainte să găsească o cale prin care să iasă din viața lui Honor.

– Și dacă nu o faci?

Honor ridică din umeri și zise:

– Presupun că o să găsească altă modalitate prin care să mă alunge din reședința Beckington. O modalitate mai puțin convenabilă decât o căsătorie, cel mai probabil.

– Înțeleg, spuse el.

– Ba nu, zise Honor. Nu, George, nu cred că ai cum să înțelegi. Tu poți să alegi cu cine să te căsătorești. Sau cu cine să nu te căsătorești. Doar că eu nu pot să am parte de aceeași alegere. Am reușit să amân inevitabilul un an sau doi, dar presupun că, în sinea mea, am știut dintotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, urma să fiu obligată să mă căsătoresc.

George nu găsi cuvintele prin care să-și exprime dezamăgirea, nici măcar față de el însuși. Era un amestec de sentimente crude, nefamiliare și, pentru un bărbat care evitase sentimentele întru totul, lucru acela îl luă pe nepregătite.

Aruncă o privire spre tava cu ceai, după care se întoarse brusc, se îndreptă spre bufet și turnă două pahare de whisky. Traversă camera și îi oferi un pahar, iar Honor îl acceptă ezitantă, coborând privirea spre lichidul auriu.

– Pare un om bun, se forță el să spună. S-ar putea să ajungi să îi la el.

Honor duse paharul la gură. Tuși ușor, își duse mâna la piept și mai luă o gură.

În clipa aceea George fu cuprins de un val de afecțiune la adresa ei și se simți pierdut, plutind pe o mare de sentimente pe care încercase să le evite toată viața. Brusc, o disprețui profund pe Monica Hargrove. Simți un val irațional de furie, căci, la urma urmei, nu era

vina ei, dar ceva îi spunea că avusese și ea ceva de-a face cu logodna aceea forțată. Ca pedeapsă pentru tot ce făcuse el.

Lăsă paharul pe masă și spuse:

– Honor, o să fie bine. O să am eu grijă de asta.

– Nu ai ce să faci, rosti ea, deznădăjduită. Nimeni nu mă poate ajuta. Trebuia să se întâmple, era inevitabil, eu sunt singura de vină.

– Dar nu trebuie să se întâmple acum. Nu așa, zise George, furios. Ar fi trebuit să-ți urmez sfatul, dar eu am ales să mă joc cu ea. Iar de data aceasta o să simtă toată intensitatea dorinței mele...

– George! exclamă Honor, alarmată. Să nu faci nimic! Am încercat și am eșuat, tu însuți m-ai avertizat că o să se ajungă la asta...

– Am s-o sărut, zise e. Cum putea măcar să se gândească să o sărute pe Monica Hargrove? Gândul acela îl făcu să se cutremure. Honor era singura femeie pe care voia să o sărute. Am s-o seduc.

– Nu! strigă Honor. Nu, să nu faci asta! Brusc, îi apucă chipul între palme. Nu poți să o săruți, îl imploră ea. Dacă o săruți, o să mor de gelozie.

George căută să se desprindă de ea, de teamă ce urma să se întâmple dacă avea să o atingă din nou.

– Atunci spune-mi tu, Honor, învață-mă. Spune-mi ce pot face să te ajut.

– Mi-a fost dor de tine, îi șopti ea, luându-i din nou pământul de sub picioare.

– Poftim? Vorbeam despre domnișoara Hargrove și...

– De ce mi-ai spus să nu vorbesc? îl întrebă ea.

George o privi nedumerit și avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama la ce se referea. Ea se uită lung la el, iar George văzu îndoiala din ochii ei.

– Honor, draga mea... Ți-am spus să nu spui nimic pentru că știam că mi-ar fi fost prea greu să aud.

Brusc, Honor începu să lăcrimeze și îi luă mâinile de pe chip.

– Pentru că nu simți la fel pentru mine.

George nu se putu abține să nu izbucnească în râs, cu toate că nu ar fi vrut să o facă.

Honor îl privi șocată. Dădu se plece, dar el o prinse de mână și îi spuse:

– Pentru că simt și mai multe lucruri decât tine, zise el. Te-am rugat să nu spui nimic pentru că știu că nu pot să fiu cu tine.

Honor se arătă uluită și temătoare, de parcă s-ar fi așteptat ca, dintr-o clipă într-alta, să-i spună că era doar o glumă. Dar când nu o făcu, se întoarse spre el și zise:

– Vrei să știi cum poți să mă ajuți? Poți să-mi demonstrezi cât de mult ții la mine înainte să mă văd obligată să mă căsătoresc cu un vicar. Înainte ca durerea de a-ți duce dorul să-mi transforme inima în praf.

Cuvintele acelea erau ca un balsam pentru rănile lui vechi, uitate, și nici măcar nu știu ce să facă cu ele, ce să facă în continuare.

– Honor, nu pot. Știi la fel de bine ca mine că e imposibil pentru noi doi.

– Imposibil? spuse ea, râzând. În clipa asta, nu mai știu încotro s-o apuc. Easton, în clipa asta știu doar ce simt și, adevărul e că mi-a fost dor de tine.

– Honor, te rog, o imploră el din nou. Nu-ți pot rezista.

Ea îl luă de mână, într-o strânsoare puternică.

– Atunci nu o face.

Se năpusti asupra ei în același timp în care și ea se năpusti asupra lui, și se aruncă în brațele lui, de parcă acolo i-ar fi fost locul, nu doar acum, ci toată viața. George simți cum i-o ia inima la goană. Buzele ei erau catifelate ca mătasea, trezind bestia care sălășluia în el. Se lipi de el, își frecă sânii de pieptul lui, iar căldura trupului ei se amestecă cu a lui, excitându-l.

Ridică privirea și se uită lung la femeia aceea care putea să facă asta din el. Honor deschise ochii și îi zâmbi atât de seducător că doar printr-o minune George nu se aruncă la picioarele ei. Era înflăcărat, captivat de femeia aceea al cărei zâmbet îl nimicea. Honor îi atinse buzele cu vârful degetelor și îl întrebă:

– Ți-a fost dor de mine?

– Mai mult decât aerul pe care îl respir, șopti el, lăsându-se învăluit de dorința față de ea, simțindu-și bărbăția excitată.

Honor începu să-l mângâie. El o apucă de fund și începu să se frece de ea, ca să-i arate cât de mult o dorea. Ea începu să-și unduiască trupul, să se lipească de el, mușcându-l de buze, strecurându-și limba în gura lui. Era o diavoliță mânată de dorință, iar el i se dărui.

O așeză pe canapea și se întinse peste ea, prinzând-o sub trupul său. Flămând după savoarea pielii ei, începu să-i sărute gâtul, sânii

și mugurii excitați prin materialul rochiei. Honor începu să geamă de plăcere și își înfipse degetele prin părul lui, ridicându-și sânii la gura lui. El începu să tragă de rochie, eliberându-i ambii sâni, fără să-i pese că o devora, fără să-i pese de nimic altceva decât de dorința disperată de a o atinge, de a o pătrunde din nou.

Brusc, se ridică și începu să se dezbrace, fără să-și ia ochii de la ea. După ce își aruncă haina și vesta, se dezbrăcă de lavalieră și de cămașă și își strecură mâna pe sub ea și o ridică în brațe, sărutând-o plin de pasiune, cu toate emoțiile acelea care stăteau să erupă din el, iar după ce îi găsi tivul de la rochie, o întinse din nou pe spate. Nevoia de a-i simți trupul înconjurându-l era prea puternică. Când îi sărută sfârcul, o prinse din nou de mâini și i le prinse deasupra capului.

– Nu te mișca.

– De ce? întrebă ea, râzând.

– Pentru că mi-ai luat mințile.

Honor îl privi cu ochi seducători, iar buzele umede și cărnoase îi zâmbiră ispititor.

– Atinge-mă, George, îi șopti ea. Atinge-mă.

George își desfăcu pantalonii și se eliberă, după care îi luă mâinile și i le duse spre mădularul lui. Ea îl cuprinse între degete, strângându-l ușor, savurându-l în timp ce el își strecură mâinile între coapsele ei, în interiorul ei fierbinte. Honor închise ochii și se lăsă ademenită de senzația aceea. El continuă să o mângâie, iar ea își mușcă buza de jos. Era atât de ademenitoare, atât de seducătoare. George își lăsă săruturile să alunece pe trupul ei, pe rochie, după care începu să-i sărute coapsele și să își plimbe limba pe pielea ei, după care îi desfăcu picioarele și își vârî limba înlăuntrul ei. Honor gemu de plăcere la senzația buzelor și a limbii lui în ea, iar plăcerea lui îl înfierbântă teribil, făcându-i inima să bată mai tare, mădularul să tresară. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, s-ar fi grăbit în căutarea propriei plăceri. Dar, când venea vorba despre Honor, dorea plăcerea ei aproape mai mult decât propria lui plăcere. Nu îi dădu o clipă drumul și o ținu strâns, explorând fiecare părticică din ea, până în nucleul dorinței ei, până în trupul ei.

Gâfâind de plăcere, Honor începu să-și unduiască șoldurile, iar asta îl excită și mai tare, ispitindu-l cu mici gemete de extaz, pe culmile eliberării. George o dezmierdă de parcă ar fi fost o delicatesă,

aruncând-o în brațele plăcerii, îndepărtându-se ușor apoi, căutând o nouă modalitate prin care să o tachineze. Doar că Honor deja nu mai putea suporta. Îi prinse chipul între palme, îl ridică spre ea și îl sărută pătimaș, după care îi căuta mădularul cu o mână și încercă că-l dezbrace de pantaloni cu cealaltă.

El o ajută și trase de pantaloni. Honor începu să geamă când îl cuprinse cu o mână, mângâindu-l cu cealaltă. Focul ei îl mistuia, îl nimicea. George își făcu loc între picioarele ei, îi depărtă coapsele și își lipi vârful bărbăției de sexul ei umed. Honor se ridică în coate, și îl privi drept în ochi în timp ce el începu să o pătrundă. Nu-și feri o clipă privirea, iar el începu să o penetreze, ușor, ușor. Îi simți trupul deschizându-se pentru el, strângându-se în jurul lui, doar pentru el.

Dumnezeule, era nebun după ea, complet nebun.

– Nu știu ce mi-ai făcut, îi șopti el, excitat.

Honor zâmbi, satisfăcută de cuvintele lui. Închise ochii și își lăsă capul pe spate, iar el o pătrunse mai adânc. Apoi, începu să se miște odată cu el, întâmpinându-și avântul, învățând ritmul amorului. Se simți cuprins de dorință și începu să se miște din ce în ce mai tare, unduindu-și șoldurile, mângâind-o diferit. Rămase cu sufletul la gură, încercând cu disperare să amâne extazul puternic care clocotea în el. Îi simți trupul îmbrățișându-i, primindu-l în interiorul ei, o simți strângându-se în jurul lui. Când simți că nu mai putea să reziste, trupul ei se contractă puternic în jurul lui și o simți convulsionându-se violent, strigând de plăcere cu o eliberare explozivă care se propagă în trupul lui.

Extazul ei îl împinse mai departe. Își dădu drumul cu câteva mișcări rapide, explozive, la finalul unor penetrări aproape sălbatice, până se simți sleit de puteri. Se odihni apoi pe ea, lipindu-și inima nebună de pieptul ei.

Niciodată în viața lui nu se simțise atât de satisfăcut.

Nu iubise niciodată o femeie în felul acela.

Ea întinse mâna spre el și îl strânse ușor, încercând să-și tragă sufletul. Iar când reuși să-și găsească cuvintele, deschise ochii, îi zâmbi și zise:

– Chiar ți-a fost dor de mine.

„M-ai mult decât aerul pe care îl respir."

Capitolul 25

În drum spre casă, Honor ridică fericită privirea spre cerul brăzdat de fumul șemineelor și își spuse că nu arătase niciodată mai albastru.

Refuzase oferta lui George de a lua trăsura lui, cât și cerința lui de a o conduce până acasă. Voia să fie singură, să retrăiască clipele acelea, să se minuneze din nou de ele. Voia să plutească spre casă cu mintea și inima la George Easton, să-și amintească de felul minunat în care îi dezmierdase trupul, de modul în care o privise, făcând-o să se simtă frumoasă și dorită.

Acceptase, în cele din urmă, să plece însoțită de un servitor, care să îi poarte de grijă. Fusese singura modalitate prin care George acceptase să o lase să plece. Fusese și așa îndeajuns de greu să îl convingă să o lase să plece, printre săruturi pătimașe și o dorință bruscă de a o ține în brațe. Iar bietul servitor era atât de mărunțel, că Honor nu vedea cum ar fi fost în stare să o apere dacă ar fi fost prădată de hoți. În orice caz, acceptase pentru ca George să o lase să plece.

Coborî privirea spre rochia ei. George nu numai că se dovedise iscusit în a-i lega corsetul, dar și în a-i prinde părul, îndeajuns cât să și-l îndese în bonetă. Honor îl apucase de bărbie și îi sărutase ușor buzele.

George se arătase neliniștit. O ținu strâns de mână, uitându-se la ea cu grijă și afecțiune. Honor nu-l văzuse niciodată atât de nesigur pe el.

– O să fii bine? îl întrebă.

– Eu? spuse el, surprins, de parcă ea ar fi trebuit să fie cea preocupată. Da! răspunse el, roșu la față. Doar că... mormăi ei, după care închise preț de câteva clipe ochii și se uită lung la ea. Honor, ascultă-mă. Nu putem continua să facem asta. Ce vreau să spun e că nu...

Ea îi zâmbi și îl sărută înainte să apuce din nou să-i spună că era imposibil.

– Easton, calmează-te, îi șopti ea.

El închise gura și încuviință. Apoi, o strânse în brațe pentru ultima oară și o sărută pe frunte, pe gât, pe obraz, după care o lăsă să plece.

– Mă uluiești, zise el. Mă uluiești din atâtea puncte de vedere.

Honor nu ar fi ştiut să spună de ce.

– Honor, o să fac să fie bine, îi spuse el, strângându-i mâna. Nu o să-i las să te oblige că te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu ţi-l doreşti.

Cu toate că aprecia intenţia lui, nu avea cum să împiedice nunta. Poate doar dacă...

Doar că hotărî să dea uitării fantezia aceea imposibilă şi porni la drum.

Odată ajunsă la casa Beckington, Honor reuşi să se strecoare în camera ei fără să o vadă Hardy, care oricum părea destul de distrat. Mai târziu, după ce Grace bătu la uşa ei, Honor înţelese de ce era Hardy aşa.

– Unde ai fost? o întrebă Grace, aruncând o privire pe coridor, înainte să închidă uşa în urma ei.

– Am ieşit la o plimbare, spuse ea, încercând să nu pară suspicioasă. Îşi dădu boneta jos de pe cap şi o lăsă pe masă.

Grace începu să dea uşor din cap şi îşi analiză îndelung palma.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Honor.

– Am primit o scrisoare de la verişoara Beatrice. E în Bath şi mi-a spus că mă aşteaptă în vizită.

Honor o bătu uşor pe mână.

– Nu avem timp să mergem în Bath, cu toate nunţile care apar la orizont, spuse ea, făcând semn spre ea însăşi.

– Honor, nu mă refeream la tine. Am de gând să plec de una singură.

Grace vorbea la fel ca de obicei, doar că arăta altfel, îşi spuse Honor. Mai hotărâtă. Când îşi dădu seama despre ce era vorba, o cuprinse un val de panică.

– Nu, se grăbi ea să spună. Grace, nu poţi să mă părăseşti!

– Nu te părăsesc, zise Grace, luând-o de mână. Ştii prea bine că am hotărât că trebuie să facem ceva. În primul rând, vreau să-mi cer scuze că am dat vina pe tine pentru toate problemele noastre. A fost o după-amiază atât de frustrantă, dar Dumnezeu mi-e martor că ştiu cât de greu ai încercat, Honor. Mă duc la Bath după lordul Amherst. Şi-a manifestat interesul faţă de mine. O ştii prea bine. Vreau să-l conving să mă ceară de...

– Ai înnebunit? răbufni Honor, eliberându-se din încleştarea ei. Abia dacă-l cunoşti! Nu ai nici un fel de sentimente la adresa lui.

– Îți spun sincer că sunt cât se poate de întreagă la minte și singura din camera asta care gândește pragmatic! E adevărat, nu am sentimente puternice la adresa lui, dar îmi face plăcere compania lui. Ce altceva mai contează? Nu e vicar, dar e un bărbat cu titlu nobiliar și cu mijloace. Măcar n-am să mă văd obligată să trăiesc într-o căsuță la țară.

Honor deja începuse să-și piardă răbdarea.

– Dar nu e ceea ce-ți dorești!

– Ia spune-mi tu, Honor, zise Grace, izbucnind în râs, ce-mi doresc? Chiar te rog să-mi spui despre ce e vorba, căci Domnul mi-e martor că eu nu am nici cea mai vagă idee. Nu m-am oprit o clipă să mă gândesc la ce-mi doresc cu adevărat, spuse ea, parcă șocată de simpla idee.

Honor oftă și își odihni capul pe umărul lui Grace.

– Când ai de gând să pleci?

– La sfârșitul săptămânii.

– De ce atât de repede?

– Lady Chatham urmează să plece la băi în Bath și... m-am autoinvitat. Deja am așteptat prea mult, spuse ea, pe un ton ferm. Spune-mi, ce ți-ai făcut la păr?

Honor tresări speriată și își duse mâna prin păr.

– Mi-a căzut o agrafă din păr în timp ce mergeam, spuse ea, după care se ridică și se duse la măsuța de toaletă, cât mai departe de Grace înainte ca sora ei să apuce să-i analizeze îndeaproape părul.

Se grăbi să și-l desfacă și să ia peria.

Grace se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

– O trimit pe Hannah să te ajute să te aranjezi. Nu ai prea mult timp, să știi. Într-un ceas trebuie să ne întâlnim cu fermecătorul domn Cleburne.

Odată rămasă singură, Honor își puse coatele pe măsuță și își odihni fruntea în palme. Închise ochii, cu gândul la momentele pe care le petrecuse în după-amiaza aceea alături de Easton. Se cutremură când încercă să și-l imagineze pe domnul Cleburne în circumstanțe similare. Și i se strânse stomacul la gândul că Grace avea să plece.

Un ceas mai târziu, Honor coborî în foaier îmbrăcată cu cea mai simplă și sfioasă rochie pe care reuși să o găsească în garderoba ei. O alesese în semn de protest tacit față de acest mariaj, față de viața care o purtase până în punctul acela. O rochie simplă și serioasă,

la fel cum își imagina că avea să fie căsnicia ei cu Cleburne. Asta ajunsese Augustine să-i facă, își spuse ea, în timp ce ea și domnul Cleburne merseră la câțiva pași în spatele lui Augustine și al surorilor ei, în drum spre biserică – reușise să scoată din ea dorința de a se îmbrăca în rochii elegante. Nici nu-i păsa dacă avea să mai îmbrace vreodată o rochie frumoasă.

Honor reuși să îndure slujba și plimbarea înapoi spre casa Beckington. Tocmai când ajunsese să creadă că reușise să suporte o seară interminabilă în compania vicarului și se pregătea să-și întoarcă atenția spre altceva, Augustine avu neobrăzarea să o provoace din nou.

– Domnule Cleburne, nu ai uitat de picnicul nostru și de plimbarea călare de mâine, nu-i așa?

Domnul Cleburne îi zâmbi stingher lui Honor.

– Nu. Domnișoară Cabot, am auzit că ești o călăreață desăvârșită.

– Așa este, răspunse ea, sec.

Poate că avea să fugă departe de el, călare. Să își ia calul și să o ia la goană spre nord, până când nu va mai avea putere să o ducă.

– Trebuie să o vezi, spuse Augustine, încântat. Vreau să spun, dacă ești gata să fii învins de o femeie, zise el, râzând, de parcă simpla idee ar fi fost de-a dreptul imposibilă.

– Și eu știu că călăresc destul de bine, spuse domnul Cleburne, cu modestie.

Honor nu mai spuse nimic, dar Augustine o încolți cu privirea, așa să zise:

– Trebuie să ne însoțești.

– Excelent! exclamă Augustine. Vom ieși la un picnic, noi patru.

– Vreau și eu să merg, spuse Mercy, ridicându-și ochelarii. Și eu știu să călăresc.

– Ah, dar avem nevoie de tine acasă, spuse Augustine.

– De ce? se smiorcăi Mercy.

– Pentru că trebuie să stea cineva la pândă după fantome, zise domnul Cleburne, amuzat.

Cuvintele lui o puseră pe gânduri pe Mercy, iar în clipa aceea domnul Cleburne se întoarse surâzător spre Honor, mândru nevoie mare de el însuși pentru că îi acordase atenție surorii ei mai mici.

Honor simți că încercarea ei de a-i răspunde cu un zâmbet eșuă lamentabil.

– Mercy, spune-ne o poveste cu fantome, zise ea, ferindu-și privirea, pentru ca domnul Cleburne să nu citească dezamăgirea amară de pe chipul ei.

Capitolul 26

Mama Monicăi era de părere că domnul Cleburne era perechea perfectă pentru Honor din toate punctele de vedere, mai ales pentru că asta ar fi însemnat ca Honor să locuiască în Longmeadow și nu în Londra, acolo unde, într-o bună zi, Monica urma să își intre în rolul de noua Lady Beckington. Dar în Longmeadow, acolo unde Monica avea să o vadă doar pe perioada verii, când Londra devenea insuportabil de fierbinte și urât mirositoare.

Monica nu știa să călărească la fel de bine ca Honor – nici unul dintre ei nu era mai priceput decât ea – dar își imaginase că Honor avea să galopeze înaintea lor, să se mai oprească să salute unele cunoștințe și să se întoarcă apoi la ei, în timp ce Monica avea să se chinuie cu calul ei. Doar că nu se întâmplă astfel nici pe departe. Honor călări la un ritm normal, alături de vicar, Monica și Augustine. Nu părea deloc în apele ei.

Mergeau atât de încet din cauza nepriceperii lui Augustine, că Monica reuși să ciulească urechile la discuția dintre Honor și Cleburne. Vicarul o întrebă ce-i plăcea să facă. Honor îi răspunse că să joace cărți. Vicarul începu să râdă, împăciuitor, și făcu o remarcă despre jocurile diavolului. Honor îl întrebă dacă pariase vreodată pe cai, pentru că toată lumea din Longmeadow părea să facă rost de câțiva bănuți pentru asta.

El îi răspunse că nu.

Monica ar fi dat orice să vadă expresia de pe chipul lui Honor în momentul acela, doar că, în clipa aceea era mai important să stea cu ochii pe calul ei, ca să nu cadă.

Când opriră la picnic, Monica își dădu seama că Honor era neliniștită. Augustine începu să-i explice servitorului unde se întindă pătura și coșul cu mâncare pe care îl pregătise bucătăreasa. Honor rămase într-o parte, bătând ușor cu cravașa în rochie, cu privirea îndreptată spre lac.

– Domnule Cleburne, zise Monica, voiam să te întreb cum ți se pare Longmeadow acum că ești deja de ceva timp acolo?

– Ah, îmi place foarte tare, spuse el, de parcă nici nu ar fi putut să spună altceva de față cu Augustine.

– Ai făcu cunoștință cu familiile din zonă?

– Desigur. Sunt enoriașii mei.

– Sunt sigură că ai întâlnit multe femei tinere și nemăritate printre enoriașii tăi, zise Honor.

Domnule Cleburne se făcu rumen în obraji. În clipa aceea, Monica își dădu seama că bietul bărbat nu avea pic de experiență.

– Poate că au fost câteva care și-au manifestat interesul, spuse el, cu modestie. Dar nici una dintre ele nu mi s-a părut potrivită pentru mine, se grăbi el să adauge.

– La ce te referi? Chiar vrei să spui că nici una dintre ele nu a reușit să-ți stârnească interesul? îl întrebă Honor.

Domnul Cleburne răspunse cu un zâmbet nervos.

– Nu... eu mă consider un bărbat cu discernământ.

„Ce bărbat prostuț", își spuse Monica. Nu avea nici cea mai mică idee cum să seducă o femeie ca Honor Cabot. Nu era nici pe departe un George Easton, își spuse ea, iar gândul acela surprinzător o făcu să chicotească.

Honor și domnul Cleburne întoarseră privirile spre ea.

– Ce zi superbă! spuse ea, încântată.

Honor se întunecă la față.

– Picnicul este gata! îi anunță Augustine, arătându-le mândru picnicul pe care servitorul îl aranjase pentru ei.

Toți patru se așezară pe pătură și începură să mănânce din fructele și brânzeturile aduse, în timp ce servitorul se grăbi să le umple paharele cu vin. Augustine se întinsese pe o parte, iar Monica nu fu deloc încântată să-i vadă burta revărsându-se de sub vestă. Vorbiră despre nimicuri și, chiar și când Augustine menționă recepția în cinstea lordului Stapleton, Monica își înăbuși un căscat. Doar că apoi, Augustine îi sugeră lui Honor să-l invite pe domnul Cleburne să o însoțească, iar Honor ridică privirea din pământ.

Se uită când la Monica, când la Augustine, fără îndoială luată pe nepregătite.

Domnul Cleburne o văzu vădit agitată, așa că spuse:

– Nu aș vrea să încurc pe nimeni.

– Nici vorbă, spuse Augustine, relaxat, adulmecând câteva struguri.

– Eu nu aș vrea să te încurc pe tine, domnule Cleburne, spuse Honor, reușind să-și revină puțin. Recepția va fi destul de aglomerată și de... gălăgioasă.

– Ah, nu mă deranjează, spuse Cleburne, amuzat. Sunt sigur că am pătimit mai mult la dansurile din provincie, începu el să râdă.

Honor își feri privirea, cu maxilarul încleștat.

– Din păcate, zise ea, făcându-i semn servitorului că nu mai vrea vin, clădirea nu este bine ventilată.

– Atunci presupun că o să-mi dau haina jos, răspunse domnul Cleburne, zâmbindu-le Monicăi și lui Augustine, de parcă ar fi jucat un joc.

– În cazul acesta, rămâne stabilit, zise Augustine, triumfător. Domnul Cleburne este invitatul tău.

– Da, răspunse Honor. Mulțumesc, Augustine, pentru idee, zise ea, ridicându-se în picioare. Pe mine am să vă rog să mă scuzați.

Domnul Cleburne se grăbi să se ridice și el în picioare.

– Ah, nu, domnule Cleburne, stai liniștit. Vreau doar să-mi întind picioarele, spuse Honor, după care le întoarse spatele și porni la pas. La galop, mai degrabă, lăsându-i în urma ei.

Cleburne se uită neajutorat la Monica și la Augustine.

– Am spus ceva greșit?

– Nici vorbă, domnule Cleburne, zise Monica și îi întinse o mână, ca să o ajute să se ridice de jos. Honor poate să fie puțin...

– Schimbătoare? sugeră Augustine, cu inocență.

– Nu e tocmai cuvântul pe care îl căutam, zise Monica, cu blândețe. Încăpățânată, ar fi spus ea, mai degrabă. Este genul mai neliniștit. Merg eu să stau de vorbă cu ea, vă rog să vă savurați vinul, zise ea, după care își aranjă boneta și porni în căutarea lui Honor, pe marginea lacului.

O găsi lovind cu putere o trestie, cu cravașa. În copilărie, mama ei la adusese pe amândouă chiar la lacul acesta, ca să hrănească rățuștele. Monica și-o aminti pe Honor, cu părul negru fluturând în urma ei, fugărind rățuștele la marginea lacului, încercând să le prindă în timp ce mama Monicăi striga după ea să înceteze. Monicăi îi fusese frică de rațe, și își aminti brusc cum Honor le așteptase cu mâna întinsă în timp ce Monica aruncase pur și simplu firmiturile de pâine către bestiile acelea gălăgioase. Oare când se îndepărtaseră

fetițele acelea două? Sincer, Monica nici măcar nu reușea să-și mai aducă aminte.

Se uită cu coada ochiului la Honor și zise:

– Pari supărată.

Honor îi aruncă o privire iritată.

– Supărată e prea puțin spus, o știi prea bine.

– Da, presupun că da, spuse Monica, ridicând din umeri și îndreptându-și privirea spre lac. Sincer, chiar nu te înțeleg. Domnul Cleburne e o partidă excelentă pentru tine și...

– O partidă excelentă? răbufni Honor, aruncând o privire după umăr spre sărmanul domn. Ce te face să spui asta? Pentru că a fost ideea ta? Ah, nici măcar nu te obosi să negi, i-o tăie ea când văzu că Monica dădu să vorbească, să spună chiar asta. Știu prea bine că tu i-ai sugerat toată povestea asta lui Augustine. Nu i-ar fi venit lui așa o idee.

– Chiar și dacă aș fi sugerat-o eu, chiar și dacă tu i-ai fi sugerat domnului Easton să mă curteze, deja nu mai contează, spuse Monica, pe un ton arogant, bucurându-se să vadă o urmă de vinovăție în privirea lui Honor. Domnul Cleburne este o partidă excelentă pentru tine pentru că așa este. Vorbim despre un om devotat, bun la suflet, cu o reputație imaculată. Chiar ai putea cere ceva mai mult?

– Da! exclamă Honor. Da, Monica, pot să cer mai mult. Poate că tu nu poți și nu vrei să o faci, dar eu, da.

– De ce nu e niciodată nimic îndeajuns de bun pentru tine, o întrebă Monica, iritată. Cum poate să ți se pară mai prejos de tine un bărbat pe care multe alte femeie în situația ta l-ar considera o partidă foarte bună? De ce te încăpățânezi mereu să ai mai mult?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu cred că domnul Cleburne este mai prejos de mine. Doar cred că suntem mult prea diferiți în ceea ce privește personalitățile și stările noastre. Și, la o adică, tu de ce nu vrei mai mult de la viață, Monica? De ce nu crezi în cele mai bune variante, în loc să accepți cea dintâi cerere în căsătorie?

Monica făcu ochii mari.

– Să nu îndrăznești să-l batjocorești pe Augustine în prezența mea!

– Dar nu asta...

– Ba da! insistă Monica, aruncând o privire după umăr spre logodnicul ei. Augustine stătea pe pătură, picior peste picior, povestindu-i ceva domnului Cleburne, judecând după felul în care gesticula entuziasmat din mâini. Să știi și tu că țin foarte mult la Augustine. Și am făcut exact ce se așteptă de la o femeie, Honor. Mi-am găsit un soț bun. Nu e nimic în neregulă cu asta. Sunt fericită. Chiar nu vezi? Chiar nu poți să fii fericită pentru mine? Fericită că ne căsătorim, fericită că am trimis invitațiile?

Honor făcu ochii mari.

– Deja ați trimis invitațiile?

– Da! izbucni Monica, supărată. De ce ești atât de șocată? Augustine ți-a spus deja că vrem să ne căsătorim înainte ca tatăl lui să... Ei bine, știi prea bine la ce mă refer. Eu mi-am acceptat viața și cererea lui și chiar sunt fericită.

– Tu chiar nu auzi ce spui? o întrebă Honor, întorcându-se brusc spre ea. Nu ai prefera să găsești o dragostea adevărată, intensă în loc să-ți accepți pur și simplu viața și o cerere în căsătorie?

Uneori, Honor era ridicol de copilăroasă, iar Monica nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

Honor o privi încruntată.

– De ce râzi? Vrei să spui că îl iubești pe Augustine?

– Chiar nu vrei să încetezi? exclamă Monica, printre hohote de râs. Ți-am spus deja că țin la el!

– Dar îl *iubești?*

– Honor, pentru numele lui Dumnezeu! O să ajung să-l iubesc. Iubirea vine cu timpul, cu obișnuința, odată ce doi oameni trec prin viață drept unul singur. Vorbești de parcă ar exista vreo altă variantă! Ce alte variante ar mai fi? Să aștept la nesfârșit? Pentru ce? Ca să dau peste un cavaler care să-mi ia mințile?

– Da! strigă Honor, frustrată.

– Dumnezeule, tu ești cea care și-a pierdut mințile, declară Monica, ferindu-și privirea, supărată pe ea însăși pentru că o lăsase pe Honor să o supere. Din nou.

– Nu o să ai niciodată alte variante dacă nu le ceri, îi zise Honor, îmbrățișându-se.

Monica își dădu ochii peste cap și zise:

– Spune-mi, te rog, la ce alte variante te-ai gândit tu? Ai prefera să nu te căsătorești? Să îți continui fliturile de la o serată la alta? o întrebă ea.

– Ce vreau să spun e că, dacă noi, femeile, nu vom cere dreptul de a ne urma adevăratele porniri ale inimii, nu ni se va permite niciodată să o facem. Societatea va continua să insiste în favoarea acestor căsătorii aranjate și nu va aștepta nimic altceva de la noi.

– Ah. Carevasăzică, domnul Cleburne nu corespunde cu adevăratele porniri ale inimii tale.

– Exact.

– Dar te-ai gândit vreodată că poate inima ta nu are o adevărată pornire? Căci, dacă ar fi avut-o, ai fi urmat-o deja.

Honor făcu ochii mari. Preț de o clipă se arătă aproape insultată, după care un cu totul alt sentiment puse stăpânire pe ea. Cugetă îndelung la cuvintele Monicăi, după care zise:

– Dumnezeule, Monica, cred că ai dreptate.

– Poftim? întrebă aceasta, șocată.

– Da, ai dreptate, spuse Honor, gânditoare. Dacă nici măcar eu nu ascult de propriile mele porniri, atunci cine altcineva o va face?

În clipa aceea ceva îi spuse Monicăi că tocmai eliberase o bestie din cușcă, fără să-și dea seama.

– Honor Cabot, ce ai de gând să faci? o întrebă ea. Ar fi mai bine să nu faci necazuri, ori...

– Necazuri? Nicidecum, răspunse Honor, pe un ton dulce. Doar că m-ai ajutat să-mi clarific câteva lucruri. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la domni, nu crezi? spuse ea, cu zâmbetul pe buze, după care se îndreptă spre cei doi bărbați, plutind visătoare, lipsită de griji.

Capitolul 27

Londra abia dacă reuși să se furișeze pe sub cerul plumburiu în după-amiaza recepției în cinstea lordului Stapleton. Vântul puternic și mirosul de ploaie care plutea în aer nu făcu altceva decât să-l irite și mai tare pe George, care oricum era morocănos, în mod ciudat. Ar fi preferat să rămână toată ziua în pat, cu o pernă sub cap, cu ochii închiși în fața lumii.

Doar că Finnegan avusese alte planuri pentru el și se grăbise să-i lustruiască cizmele și să-i aranjeze vesta auriu și jacheta albastră-închis pentru recepție. Lui George i se păru că avea un aer naval.

De regulă, lui George nu-i plăcea deloc când Finnegan îi lăsa hainele întinse pe pat, de parcă ar fi fost un copil, dar în după-amiaza aceea se bucură că o făcuse, pentru că se îndoia că ar fi putut să se îmbrace de unul singur cu atâta grijă. În ultimele două zile fusese răpus de o stare de melancolie, obsedat de gânduri cu Honor, amintindu-și detalii chinuitoare din după-amiaza petrecută în salonul său.

Nimeni nu avea cum să-l ajute. Încă de la bun început fusese un mare neghiob, un idiot, căci nu ar fi trebuit niciodată să accepte să o ajute. Era un neghiob și mai mare pentru că se îndrăgostise de ea, încălcând astfel regula lui numărul unu: să nu te crezi niciodată unul dintre ei. După o viață întreagă în care încercase să devină cineva, să fie recunoscut, învățase să se țină departe de înalta societate, să se protejeze în fața lor.

Doar că, de data asta, făcuse o greșeală, își încălcase regula, se uitase în stânga și în dreapta, și astfel ajunsese să-și distrugă viața. Totul se întâmplase atât de repede și cu atâta ușurință. De îndată ce femeia aceea îndrăzneață și frumoasă venise la el cu o provocare, regula lui se dusese pe apa sâmbetei.

Partea cea mai enervantă era că nu voia să o vadă pe Honor măritată cu vicarul acela blestemat. Nu voia să o vadă măritată cu nimeni. Ar fi vrut ca lucrurile să rămână exact la fel, să aibă ocazia de a rămâne în compania ei, să o audă venind cu fel de fel de idei nebunești menite să provoace scandal în societate, să îl facă se uite că nu avea un nume, că își pierduse averea. Că era cine era.

Era o idee de-a dreptul absurdă. Și una cât se poate de intensă.

Ca să complice și mai tare lucrurile, o parte din el simțea că nu poate să aibă încredere absolută în Honor, cu toate că îi venea greu să o recunoască. Da, o iubea. Și ceva îi spunea că și ea îl iubea. Doar că era o femeie din înalta societate, care venise la el în încercarea de a-și păstra averea și poziția în societate. În ciuda tuturor momentelor petrecute împreună, în ciuda sentimentelor puternice, de o parte și de cealaltă, tot nu-i venea să creadă că ea ar fi fost în stare să renunțe la tot ca să fie cu cineva ca el. Sau că Beckington l-ar fi acceptat vreodată drept un soț bun pentru ea. Și, cu toate

că exista o pasiune intensă între el și Honor, ceva îl făcea să se întrebe dacă nu cumva... chestia aceasta dintre ei, chestia aceasta intangibilă și intensă nu era nimic mai mult decât simplă plăcere pentru ea.

Cum ar fi putu să fie vorba despre altceva?

Ah, da, George trăia în agonie.

Doar că, în agonia aceea, era mânat de un gând irațional – acela de a o ademeni pe Monica Hargrove. Își spuse că o făcea ca să o împiedice să nu-i facă viața și mai amară lui Honor, pregătind posibili pretendenți pentru ea. O voce în capul lui îi spunea că era ceva mai personal decât atât, căci adevărul era că în continuare era șocat că încercările lui de a o seduce pe tânăra debutantă nu avuseseră sorți de izbândă. Un sărut. De asta avea nevoie. Un sărut pe buze, iar domnișoara Monica Hargrove avea să se topească. Într-un fel sau altul, tot urma să găsească o modalitate prin care să o cucerească.

Îmbrăcat ca un marinar în cinstea unui erou de război, George coborî scările atât de posac că menajera pe care o angajase Finnegan ca să facă curat sau ca să se culce cu ea – nici George nu știa prea bine, se dădu la o parte din calea lui, ca o pisicuță speriată.

Finnegan aștepta în foaier cu pălăria și cu mănușile lui George.

– Ce surpriză frumoasă, spuse el, cu o plecăciune. V-ați pieptănat.

George înșfăcă pălăria și mănușile din mâna lui și zise:

– Domnule Finnegan, spuse el, îndesându-și mâinile în mănuși, să știi că azi s-ar putea să fie ziua când te dau afară.

– Prea bine, domnule, spuse Finnegan, grăbindu-se să deschidă ușa de la intrare.

Cu toate că era o zi mohorâtă, reședința Burlington era ticsită, după cum era de așteptat. Toți oaspeții ilustri se înghesuiseră în galerie, umăr la umăr, vocile lor răsunând cu ecou în tavanul înalt. George își spuse că avea să-i fie imposibil să o găsească în mulțimea aceea, dar încercă să se strecoare printre oameni, cerându-și scuze că îi călca pe picioare sau că îi înghiontea, primind în schimb câteva priviri usturătoare.

Îl văzu mai întâi pe Sommerfield, a cărui burtă îi oferea ceva mai mult spațiu. Lângă el, o zări pe Monica Hargrove, vizibil plictisită. George porni hotărât spre ea, încă neștiind cum să înceapă.

Domnișoara Hargrove întoarse capul și, când îl văzu, își îndreptă spatele. I se păru nedumerită la început, după care îl privi încruntată. Carevasăzică, era țâfnoasă? Avea el să se îngrijească de asta. George își făcu loc pe lângă un cuplu în drumul său spre domnișoara Hargrove, dar tresări când Honor apăru, brusc, în fața lui.

– Domnule Easton, zise ea, luându-l de braț.

George coborî privirea spre mâna ei pe brațul lui, atingerea aceea fierbinte care îi făcu pielea să ardă.

– Am putea să stăm puțin de vorbă?

– Nu acum, draga mea. Aș vrea să vorbesc puțin cu o altă femeie.

– George, te rog... Te rog, zise ea, cu zâmbetul pe buze, făcând un semn discret în dreapta ei.

George îi urmă privirea și îl văzu pe Cleburne acolo.

– Domnule Cleburne, te rog să mă scuzi câteva clipe, spuse ea.

– Desigur. Bună ziua, domnule Easton, zise el, cu o scurtă plecăciune, după care făcu câțiva pași în spate.

Dar nu se îndepărtă prea tare, băgă George de seamă.

George nu spuse nimic, dar Honor îl trase spre el.

– Cabot, mergi înapoi la pretendentul tău. Nu ai de ce să-ți faci griji, nu am de gând să...

– Te implor să nu vorbești cu ea! îl întrerupse Honor, agitată. Nici măcar să nu te uiți în direcția ei. Gata, s-a terminat. Nu ar fi trebui niciodată să te implic în nebunia asta!

– Draga mea, deja nu mai e complotul tău. Ci al meu. Ți-am spus că o să fac să fie bine.

– Nu am nevoie să faci nimic pentru mine. Nu vreau să repari nimic!

George rămase fără glas și se uită lung la ea.

– De ce? Vrei să spui că, brusc, ai început să-l simpatizezi pe Cleburne?

– Nu! exclamă ea și aruncă neliniștită o privire spre tânărul vicar. Nu despre asta este vorba. Pur și simplu... dădu ea să spună, după care se ridică pe vârfuri, încercând să zărească ceva în spatele lui.

– Pur și simplu ce? întrebă el.

Honor coborî din nou cu picioarele pe podea și își mușcă limba.

George se încruntă, trecându-i prin minte fel de fel de scenarii.

– De unde timiditatea asta bruscă? Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt timidă, spuse ea, de parcă simpla idee o jigni teribil. Doar că mi-e teamă.

– De ce anume?

– De tine, recunoscu ea.

Ceva toxic începu să clocotească în George. Ceva îi spunea că acela era momentul în care urma să-i spună că își dăduse seama că nu putea să se implice în relația aceea, nu acum când era disperată să găsească un soț. George făcu un pas în spate și zise:

– Bun, spune lucrurilor pe nume. Nu lăsa teama să te oprească.

– Te iubesc, zise ea.

George o privi uluit.

– Ești chiar atât de șocat? îl întrebă ea, zâmbindu-le celor care trecură pe lângă el. Ei bine, Easton, e adevărat, te iubesc, din toată inima, zise ea, cu mâna la piept. Ce ai vrea să fac? Nu ar trebui să te iubesc, dar te iubesc. Nu vreau să seduci pe nimeni în afară de mine. Te vreau doar pentru mine. Vreau să fiu cu tine.

Niciodată în viața lui nu-și dorise să audă cuvintele acelea mai mult decât acum și, în același timp, nu-și dorise niciodată în viață mai mult decât acum să nu o audă rostindu-le.

– Ce crezi tu că vrei e imposibil, i-o tăie el. De câte ori vrei să ți-o spun?

Honor îl privi șocată, după care se întunecă la față, furioasă.

– De ce te încăpățânezi să faci totul imposibil?

– Pentru că așa e, răbufni el, nervos pe ea, în mod inexplicabil și nescuzabil.

Și el nutrea aceleași sentimente, în ultimele zile simțise fărâma aceea ruginită, nefamiliară de iubire, lucru care îl enerva la culme. Oricât de mult ar fi iubit-o, nu avea de gând să o păteze cu zvonurile acelea care circulau despre el. În plus de asta, nu avea nimic ce să-i ofere. Mai ales acum, după ce își pierduse corabia. Nu avea ce să-i ofere acestei stele strălucitoare din galaxia sa.

– Dar am crezut că... Mi-ai spus că ții la mine. Că ți-a fost dor de mine.

Văzu lacrimile din colțul ochilor ei. O mică dovadă de inocență din partea acelei tinere femei și, dintr-un motiv sau altul, asta îl enervă și mai tare pe George. Era atât de naivă, iar el o lăsase să fie așa, ba chiar o încurajase, îi furase inocența.

– Honor, a venit momentul să accepți viața așa cum e ea. Nu poți să o schimbi după bunul tău plac.

Cuvintele lui părură să o rănească amarnic.

– După bunul meu plac? Crezi că eu îmi doresc să te iubesc? îl întrebă ea, fără să mai țină seama de cei din jurul ei. Crezi că-mi face viața în vreun fel mai ușoară?

George simți un junghi în inimă, răpus de atâtea emoții, de atâtea lucruri pe care nu voia să le simtă. Îi privi chipul frumos, se uită în ochii unei tinere domnișoare de societate, care fusese învățată să plutească prin saloane și să pornească în căutarea unei partide bune, la fel de bine cum el fusese învățat să nu tânjească după așa ceva. Ea fusese învățată să caute avere și, mai presus de orice, o poziție bună în societate.

Nu avea cum să iubească un bărbat ca el. Era de-a dreptul imposibil. Ideile ei naive despre iubire și sacrificii nobile aveau să se risipească cu timpul.

Doar că, în clipa aceea, Honor reuși din nou să-l ia prin surprindere. De parcă ar fi simțit îndoielile care îl frământau, îl apucă de braț și îi spuse:

– George, chiar te iubesc. Știu că nu mă crezi, dar te iubesc cum n-am crezut niciodată că aș putea să o fac. Te implor, spune-mi adevărul. Spune-mi că și tu mă iubești. Te rog.

George fu cuprins de un atac de panică și de o durere profundă, străveche. Se dezlipi din strânsoarea ei și făcu un pas în spate.

– Domnișoară Cabot, îmi pare rău, dar nu pot să-ți spun ceva ce nu este adevărat, zise el, după care făcu singurul lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă. Dădu bir cu fugiții. Aruncă o privire în jurul său, la mulțimea care îl înconjura, și simți cum pereții începură să se strângă în jurul lui, simți că nu mai avea aer. Ieși din hol în aerul răcoros al zilei.

Nu aruncă nici o clipă o privire în urma lui. Nu avea de ce. Durerea din ochii ei era o imagine pe care nu avea să o uite niciodată.

Și, pentru că plecă într-o manieră atât de dramatică, prizonierul originii sale și al experiențelor proprii, pentru că credea cu tărie că vicarul avea să fie o pereche bună pentru ea, spre deosebire de el, pentru că merse apoi în Southwark unde își petrecu tot restul zilei bând și jucând jocuri de noroc, încercând cu disperare să-și scoată din minte cuvintele ei, imaginea ochilor ei, din toate aceste motive,

vestea morții contelui de Beckington nu ajunse la urechile lui decât târziu în după-amiaza următoare.

Capitolul 28

Moartea se strecură în casa familiei Beckington când nici nu se așteptau. În dimineața aceea, contele coborâse la micul dejun și le întrebase surâzător pe fete ce planuri aveau pentru ziua respectivă, dojenindu-l pe Augustine când acesta își pierdu răbdarea cu Mercy, amintindu-i că era o simplă copilă.

Augustine se calmase și schimbase subiectul spre recepția organizată în după-amiaza aceea în cinstea lordului Stapleton, întrebându-se oare cineva avea să participe. Honor se întrebase cu voce tare dacă Grace dormea încă după ce își petrecuse seara la reședința Chatham. Contele îi spusese că era, probabil, epuizată, doar fusese nevoită să suporte toată vorbăria lui Lady Chatham.

Prudence le povestise despre găinile doamnei Philpot, care se pierduseră în Grosvenor Square, și începuseră cu toți să râdă când le povestise cum biata femeie începuse să alerge după ele, cu rochia ridicată până la genunchi. Îl făcuse pe conte să râdă până rămăsese fără aer.

După micul dejun, Mercy se oferise să-i citească tatălui ei vitreg, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată, dar el îi zâmbise drăgăstos și o asigurase că îi știa toate poveștile cu lupi care mănâncă oameni.

Când Honor își aminti de dimineața aceea, se gândi la mama ei, nu la conte. Mama ei stătuse la masă, lângă soțul ei, liniștită, cu ochii în farfurie. Oare simțise că moartea le dădea târcoale? Sau alunecase din nou în lumea aceea în care se refugia din ce în ce mai des?

Mai era un lucru de care Honor avea să-și aducă apoi aminte despre ultima oară când îl văzuse pe conte în viață. Când se ridicase de la masă, se aplecase să-l sărute pe obraz de la revedere. El o luase de mână și îi spuse:

–Ești o fată bună, draga mea. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altfel.

El îi zâmbise, iar Honor începuse să râdă. Din ziua în care ea și Monica se strecuraseră din biserică în timpul slujbei de duminică ca să se vadă cu doi băieți, își tot spusese că era o fată bună. Și nu fusese

vorba de orice băieți, ci chiar de grăjdarii însărcinați să se îngrijească de caii enoriașilor.

– Cred că ești singurul care crede asta. Dar am să fac tot posibilul să nu uit.

Contele o bătuse pe mână, după care îi dăduse drumul.

Honor ar fi dat orice să fie fata aceea bună pe care și-o imaginase întotdeauna contele. Și-ar fi dorit să fi fost o fiică mai bună pentru el, să fi petrecut mai mult timp cu el.

Înmormântarea lui fu plină de evenimente. Veni multă lume, urmară multe îmbrățișări și condoleanțe. Atâtea ritualuri și atâta negru.

A doua zi după înmormântare, Grace plecă spre Bath.

– Nu pleca, o imploră Honor.

– Nu pot să rămân, îi spuse ea, tristă. Nu avem timp de pierdut.

Honor își luă la revedere de la Grace în dimineața aceea, cu o lungă îmbrățișare. Își spuse că planul lui Grace avea toate șansele să eșueze, la fel ca al ei, și că, în doar câteva săptămâni, urma să fie înapoi acasă. Doar că plecarea lui Grace i se păru ca o ultimă lovitură, ultima ușă care se închise în fața vieții pe care o trăise până atunci.

Honor ieși în stradă, privind-o cum se îndepărtează în trăsură. Rămase apoi acolo, fără să-și ia ochii de la drum, așteptând, urmărind.

Nici ea nu știa ce anume aștepta.

În dimineața aceea simți un val de disperare. În doar câteva zile, pierduse cele mai importante persoane din viața sa. Contele. Pe Grace, sora ei cea dragă. Pe Easton.

Dezamăgirea era devastatoare.

Trecuseră deja două săptămâni de la moartea contelui, două săptămâni atât de îndurerate că Honor își pierdu pofta de mâncare, reușind să mănânce ceva doar implorată de Hardy. Nu avea nici un sens. Honor știuse de la bun început de starea de sănătatea precară a contelui, crezuse că se pregătise emoțional pentru moartea lui. Cu toate acestea, nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru asta.

Absența lui se resimțea în toată casa. Augustine părea neliniștit în noul său rol, iar toți servitorii erau abătuți. Prudence și Mercy obișnuiau să șușotească între ele, iar hainele acelea negre le făceau să pară obosite.

Dar că Honor nu suferea doar din cauza morții tatălui ei vitreg.

Plângea la fel de mult după George.

Dumnezeule, îi era atât de dor de el. Și, în același timp, îl ura din toată inima. Sau, cel puțin, asta încercă să-și spună. Refuzul lui redeschisese rănile acelea vechi, apăsătoare. Simțea ca și cum retrăia coșmarul cu lordul Rowley. Refuzul lui o distruse și, dacă domnul Cleburne nu ar fi fost într-atât de politicos cât să se ofere că o conducă acasă, probabil că ar fi leșinat la recepție.

Nu-l mai văzuse și nu mai auzise nimic de George din după-amiaza aceea îngrozitoare. Nu venise să le ofere condoleanțe, nu-l văzuse nici măcar la înmormântare, cu toate că cercetase zeci de chipuri, sperând să dea peste zâmbetul lui liniștitor. Doar că nu venise.

La adunarea de după înmormântare, prinse o discuție între doi domni, despre război. Unul dintre ei zise că vasul lui Easton fusese dat dispărut, cel mai probabil fusese capturat de tâlhari sau se scufundase, iar unul dintre ei spusese amuzat că același lucru se alesese și de averea lui. Honor se întrebă dacă chiar își pierduse toată averea, dacă ajunsese în sapă de lemn. Cu toate că-l ura... și-ar fi dorit să aibă cum să-l ajute.

Măcinată de durere, inima ei se transformase în praf. Simțea lucrul acela prăfuit, lipsit de substanță din pieptul ei.

Într-o după-amiază cenușie și ploioasă, Honor plecă la plimbare cu Prudence, disperate să iasă din casă, iar Prudence îi povesti că o auzise pe Monica spunând că, cel mai probabil, aveau să se căsătorească în următoarele săptămâni, dar mama ei o corectase spunându-i că, cel mai probabil, aveau să fie nevoiți să mai aștepte un an, aceasta fiind perioada de doliu pentru un conte.

– Poate în teorie, spuse Honor, gânditoare.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred că Augustine o să reziste să stea fără ea un an întreg, spuse Honor. O să găsească el o modalitate. Și chiar dacă ar fi să dureze un an, cât timp crezi că va trece până ca mama să înceapă să-și dea din nou drumul la gură, cu vorbe la fel de nebune ca înfățișarea ei? Pru, nebunia ei ne va afecta pe toți. Singurul lucru care s-a schimbat cu adevărat e că ritualurile doliului aduc o nouă complicație în viețile noastre.

– Nu aș vrea să spun asta, dar...

– Dar ce? întrebă Honor, încurajând-o să vorbească.

– Îmi fac griji pentru mama, zise ea. I-am auzit pe Augustine și pe doamna Hargrove stând de vorbă.

Honor se înfioră.

– Pe doamna Hargrove? Sau pe Monica?

– Pe doamna Hargrove, repetă Prudence, aruncând o privire spre casa Beckington. Îi spunea că e îngrijorată în privința stării de sănătate a mamei și, bineînțeles, Augustine a fost de acord cu ea. Și apoi, doamna Hargrove i-a povestit despre un loc în St. Asaph care asigură îngrijiri pentru persoana așa ca mama.

– În St. Asaph? întrebă Honor. Nu am auzit niciodată despre așa ceva.

– Nici eu și nici Mercy. Așa că am căutat în atlas. Și, vai de mine, Honor, am descoperit că e în Scoția! Foarte departe de Londra, departe de orice!

Honor simți cum i se oprește inima în piept.

– Domnișoară Cabot!

Prudence și Honor tresăriră amândouă și aruncară o privire în jur. Domnule Cleburne traversă piața, îndreptându-se spre ele.

– Dumnezeule, bombăni Honor.

– Îmi cer scuze, le zise domnule Cleburne după ce ajunse în dreptul lor. Sper că nu vă deranjez. V-am văzut la plimbare și m-am gândit să vin să vă țin companie.

– Tocmai ce îi spuneam lui Honor că ar fi cazul să ne întoarcem acasă. Mama probabil că are nevoie de noi, zise Prudence.

– Dar sunt sigur că v-ar prinde bine puțin aer curat, spuse el, plin de speranțe, uitând probabil că aerul londonez nu era cel mai curat din lume.

– Pru, mergi să te îngrijești de mama, îi sugeră Honor.

Prudence se uită lung la ea, dar Honor îi făcu cu ochiul.

– Vin și eu cât de curând alături de domnul Cleburne.

Odată ce Prudence se îndepărtă, Cleburne îi zâmbi lui Honor și o invită la plimbare.

– Mulțumesc, domnișoară Cabot, zise el, mergând pe lângă ea, cu mâinile la spate. Sincer să fiu, mă bucur că avem ocazia să vorbim între patru ochi. Tragedia familiei tale m-a făcut să mai rămân în Londra, dar trebuie să mă întorc cât de curând în Longmeadow, la enoriașii mei. Mi-am propus să plec de duminică într-o săptămână.

– Sunt sigură că enoriașii tăi ți-au simțit lipsa, zise Honor.

El îi zâmbi și zise:

– Domnișoară Cabot, dă-mi voie să te complimentez. Ai dat dovadă de multă tărie în astfel de momente dureroase. Ai fost un adevărat sprijin pentru familia ta.

„Nici pe departe", își spuse ea. Umblase fără noimă, răpusă de durere.

– Domnișoară Cabot... începu să el spună. Domnișoară Cabot, am ajuns să te stimez foarte tare, spuse el, în cele din urmă.

Honor simți un gol în stomac.

– Mulțumesc, domnule Cleburne, dar te rog să nu spui nimic mai mult, dat fiind că sunt în perioada de doliu și...

– Tocmai din acest motiv trebuie să-ți vorbesc, spuse el, cu toată sinceritatea, luându-i mâna. Honor coborî privirea. Îmi cer scuze, sunt prea îndrăzneț? o întrebă el.

Honor îl privi șocată. Dacă ar fi fost vorba despre orice alt domn, ar fi izbucni în râs, căci o astfel de întrebare ar fi venit ca o glumă. Doar că Cleburne luă ezitarea ei drept teamă și îi zâmbi, încercând să o liniștească.

– Domnișoară Cabot, nu ai de ce să-ți faci griji. Sunt gata să-ți protejez virtutea ca și cum ar fi a mea. Încercam doar să te consolez.

Doar că lui Honor îi fugi gândul la noaptea ei alături de George. Prin comparație, Cleburne era un biet copil neștiutor.

Tăcerea ei îl neliniști, era evident.

– Crezi că am putea să stabilim ceva, după perioada de doliu, bine-înțeles? Vreau să fiu singur cu tine și să-ți spun că Sommerfield este încântat de idee. Știu că nu sunt un domn sofisticat de Londra, că nu semăn câtuși de puțin cu ceilalți potențiali pretendenți pe care i-ai avut înainte să ne cunoaștem, dar sunt un om bun, un bărbat cinstit și promit să-ți fiu alături toată viața.

Honor nu știa ce să-i spună. Nu îndrăznea să-i spună adevărul despre sentimentele sale, de teamă să nu îl enerveze pe Augustine și să nu-l rănească pe domnul Cleburne. Dar la fel de bine nici nu voia să-l încurajeze. Se desprinse din strânsoarea lui, încercând să-și adune gândurile.

– Aș minți să spun că această... discuție vine ca o surpriză pentru mine, zise ea, iar bietul bărbat chiar se făcu roșu la față. Domnule Cleburne, nu este o decizie ușoară. Trebuie să mă gândesc la mama și la surorile mele.

– Desigur. Sunt bine-venite în Longmeadow.

– Poate că ți-ai dat deja seama că mama mea nu se simte bine, zise ea, fără alte menajamente.

– Este de datoria mea creștină să ajut cu tot ce pot, spuse el, zâmbind.

Cum altfel? Honor încuviință, cu mintea în toate direcțiile, la George care îi spusese tare și răspicat că iubirea dintre ei era „imposibilă". Ar fi făcut bine că accepte cererea lui Cleburne, să accepte adevărul vieții sale, întocmai cum îi spusese George să o facă, dar cu toate acestea... cu toate acestea nu reuși să-și ia gândul de la George.

– Ai putea să-mi acorzi câteva zile înainte să... stăm de vorbă?

Cleburne se arătă ușor dezamăgit de rugămintea ei, dar hotărî să nu se dea bătut și zise:

– Da, desigur. Sunt multe aspecte de luat în calcul.

Cleburne o conduse spre casă, dar nu intră, spunându-i că era ocupat cu câteva vizite.

Honor urcă treptele, simțindu-și picioarele și inima grele, și traversă coridorul lung, în drum spre camera mamei sale. Bătu ușor la ușă, iar Hannah nu întârzie să-i deschidă. Chiar în spatele ei, o văzu pe Mercy, cu mâinile întinse, exersându-și pașii de dans, în timp de fredona o melodie.

– Cum se simte mama? întrebă ea, în șoaptă.

– La fel, domnișoară. Nu vrea să vorbească și nu are poftă de mâncare.

Honor încuviință și păși în cameră. Mama ei era îmbrăcată în hainele sale de văduvă. Stătea la fereastră, cu privirea ațintită spre piață.

– Mamă? spuse Honor.

– Azi nu are chef de vorbă, spuse Mercy, cu o reverență.

Honor traversă camera și o luă pe mama ei de mână. Aceasta tresări speriată, dar când întoarse capul spre Honor, îi zâmbi și spuse:

– Draga mea.

– Ești bine? Vrei să-ți aduc ceva?

Mama ei nu mai spuse nimic, ci își îndreptă din nou privirea spre fereastră.

– Mercy, vrei tu să stai cu mama? o întrebă ea, în timp ce fata continuă să se învârtă, panglicile negre ale rochiei ei de doliu fluturând în urma ei.

– Când îmi voi putea relua lecțiile de dans? întrebă Mercy, învârtindu-se în cerc.

– După ce trece perioada de doliu pentru tatăl tău vitreg, răspunse Honor. Unde e Pru?

– Cântă din nou o melodie de jale la pian, oftă Mercy.

Exact cum îi spusese Mercy, Honor o găsi pe Prudence cântând o piesă tristă.

– Ai venit și tu să-mi spui că nu mai cânt? o întrebă Prudence. A încercat și Mercy deja să mă convingă să mă opresc.

– Nici prin cap nu mi-a trecut să fac asta, minți Honor. Dar am nevoie de ajutorul tău. Vrei să stai cu ochii pe mama în seara asta?

– De ce? întrebă Prudence, oprindu-se din cântat. Unde te duci?

– Am ceva de făcut.

– Ce anume? insistă Prudence.

Doar că Honor nu avea un răspuns. Tot ce știa era că nu avea să accepte refuzul lui Easton. Spre deosebire de experiența ei cu Rowley, de data asta Honor era singură de sentimentele pe care Easton i le arătase și nu avea de gând să renunțe fără luptă.

– Draga mea, ascultă-mă. Mă întorc până la lăsarea serii.

– În regulă, răspunse Prudence, după care începu din nou să cânte. Nu uita ce obișnuia să-ți spună contele, că ești o fată bună.

Honor făcu ochii mari.

– Mă crezi o simplă copilă, dar nu sunt, spuse Prudence, cu zâmbetul pe buze, cântând o gamă greoaie.

– Nu, Pru, nu ești o copilă, răspunse Honor, zâmbindu-i cu drag. Ai crescut mult prea repede.

– Grace m-a avertizat la plecare. Mi-a spus că cineva ar face bine să-ți amintească din când în când că ești o fată bună, altfel o să uiți.

Honor începu să râdă. Ah, îi era așa de dor de Grace!

– N-am să uit. Dar în după-amiaza asta trebuie să mă ajuți.

– Așa am să fac, răspunse Prudence, relaxată. Cum am făcut-o mereu, zise ea, zâmbindu-i surorii sale, după care își continuă cântecul. Fii cu băgare de seamă, Honor.

Honor ieși din cameră, perfect conștientă de faptul că până și copiii ajunseseră să-i spună să fie cu băgare de seamă.

Capitolul 29

Îmbrăcată cu pelerina și cu gluga trasă pe cap, Honor își făcu drum spre Audley Street printre străduțe laterale și grajduri. Se lăsase o ceață fină. Urcă în grabă treptele și bătu la ușa lui George.

I se păru că trecură clipe lungi și sufocante înainte că ușa să se deschidă, în cele din urmă. În prag îl văzu pe domnul Finnegan, care o privi curios. Se aplecă ușor, încercând să-i zărească chipul pe sub glugă.

– Domnișoară Cabot? întrebă el, uluit.

– Da, am venit să...

Brusc, o apucă de mână și o trase în casă, după care aruncă o privire pe stradă și închise ușa în urma ei.

– Stai puțin, răbufni Honor, șocată, deja cât se poate de neliniștită. Știu că poate părea ciudat, dar e important să stau de vorbă cu domnul Easton. E cumva acasă?

– Da, răspunse, Finnegan, agitat.

– Atunci... ai putea, te rog, să-i spui că am venit să-l văd?

Finnegan oftă și clătină din cap că nu.

Honor simți un gol în stomac. Venise doar ca să fie refuzată. Din nou.

– Nu vreau să fiu eu cel care să-i spună că sunteți aici. Domnișoară, cred că ar fi cel mai bine să audă de la dumneavoastră, spuse Finnegan, și o conduse de la spate prin foaier. Apoi îi făcu semn spre un hol lung. Mergeți până vedeți o ușă verde, pe dreapta. E biroul lui, acolo o să-l găsiți.

Honor îl privi nedumerită, după care își îndreptă privirea spre coridorul slab luminat.

– Nu crezi că ar fi bine să-l avertizezi?

– Dacă îi spun că ați venit, se prea poate să scoată un pistol, spuse el, amuzat. O să înțelegeți ce spun de îndată ce o să-l vedeți. Nu uitați, ușa verde, îi reaminti el, dând să plece. Nu ciocăniți, n-o să ajute la nimic. Intrați pur și simplu.

Honor își încleștă pumnul și porni speriată de-a lungul coridorului. Găsi ușor ușa cea verde, iar când aruncă o privire spre foaier, nici urmă de Finnegan.

Honor întoarse privirea spre ușă. Își dădu gluga jos de pe cap, își aranjă părul și se uită lung la clanța de la ușă. Se gândi apoi la toate lucrurile pe care le făcuse, la toate riscurile pe care și le asumase și pe seama cărora se amuzase și nu-și aminti ca niciodată în viața ei să fi fost mai înfricoșată ca acum. Nici măcar în noaptea în care mersese în Southwark. Doar că, astă-seară, teama era paralizantă. Nu știa cum urma să suporte un nou refuz din partea lui, dar nu avea de gând să se căsătorească cu Cleburne fără să audă mai întâi

adevărul din gura lui. Fie o iubea, fie se folosise de ea. Trebuia să-i spună adevărul.

Apucă clanța și o întoarse ușor, dar deschise ușa doar puțin. Își strecură capul prin ușa întredeschisă și aruncă o privire în cameră.

Focul din șemineu era singura sursă de lumină. Văzu creștetul capului lui George pe deasupra scaunului; stătea cu picioarele întinse pe un taburet. O mână atârna pe brațul scaunului, cu un pahar de coniac între două degete, lichidul arămiu strălucind în lumina delicată.

Păși în birou și închise ușa în urma ei.

– La naiba, Finnegan! răbufni el. Ți-am spus să mă lași în pace. Chiar vrei să scot pistolul? Vino spre mine și exact asta am să fac!

Honor își desfăcu pelerina și o lăsă să-i alunece la picioare.

– Nu te furișa pe la spatele meu, zbieră George. Ești cel mai jalnic valet din toată Anglia, știai? Numai Dumnezeu știe ce-a fost în capul meu când te-am primit în casa mea.

Bestia din el ieșise la joacă, nu-i așa? Honor își aranjă rochia și făcu un pas spre el.

– Ar fi trebuit să te arunc în stradă, cum a făcut Lord Dearing. Și să fi adus o capră în casa mea, nu putea să-mi facă atâtea necazuri ca tine.

Honor ridică din sprâncene. Finnegan i se păruse o persoană cât se poate de amabilă. Se opri chiar în spatele lui George, neștiind ce să spună. Nu mai reuși să-și amintească nimic din toate cuvintele cu care venise pregătite.

– Pleacă, mormăi George. Nu vreau să te aud. Nu vreau să te miros. Nu vreau mâncarea ta, vinul sau orice ai venit să-mi mai aduci și de data asta. Am whisky și coniac, nu am nevoie de altceva. Aruncă o privire în jur, ai să vezi la ce mă refer. Ei sunt prietenii mei.

– Nu sunt singurii tăi prieteni, spuse Honor.

George sări atât de repede în picioare la auzul glasului ei, că răsturnă taburetul. Se întoarse cu fața spre ea și făcu ochii mari când îi întâlni privirea. Se uită lung la ea, apoi aruncă paharul pe covor și se năpusti asupra ei și o luă în brațe, îngropându-și chipul la gâtul ei, în părul ei.

– Dumnezeule, unde ai fost? îi șopti el.

Honor simți o lacrimă alunecându-i pe obraz. Dacă nu ar fi ținut-o atât de strâns în brațe, i-ar fi dat o palmă.

– Și eu ar trebui să te întreb același lucru!

George începu să o sărute, să îi mângâie trupul, părul. O strânse cu putere în brațe, o sărută pătimaș și o aduse la pieptul lui, parcă de teamă că avea să o piardă.

– Dumnezeule, cât de dor mi-a fost de tine.

Teama lui Honor fu înlocuită de dorință. Felul în care o ținea în brațe, felul în care se uita la ea și cum o săruta... nu se simțise niciodată atât de dorită și nu avea de gând să renunțe la el. Era gata să ia de la el tot ce se putea, până nu avea să fie prea târziu.

Erau atâtea de spus, dar cuvintele se pierdură în îmbrățișarea aceea pasională. George se așeză pe fotoliu și o trase pe Honor după el. O sărută cu buze fierbinți și umede, pline de plăcere. Fiecare sărutare, fiecare mângâiere o făcea să-și piardă mințile. Se agăță de el, de brațele lui puternice, de pieptul lui, de căldura care radia din el.

Îi apucă faldurile rochiei și i le ridică până în talie, după care o luă pe sus și o așeză pe mădularul său. Honor simți fiori de plăcere pe șira spinării și începu să-și unduiască șoldurile, gemând de plăcere simțindu-i bărbăția excitată frecându-se de interiorul ei delicat. Continuă să o sărute și îi mângâie trupul, pieptul, sânii.

Honor uită de toate. Nu exista nimic altceva în afară de George. Ritmul mișcărilor o făcu să simtă fiori de plăcere, mânată de un val de afecțiune și de dragoste pentru el, nevoia de a-l face fericit, de a-l satisface. Era ca și cum ar fi fost amândoi îmbrățișați de senzualitate, formând o barieră între lumea întreagă și ea și iubitul ei.

George continuă să-i exploreze trupul cu mâinile și cu gura, savurând pielea fierbinte, purtând-o pe culmile extazului. Își înfipse degetele în părul ei, îi luă o șuviță și își mângâie chipul cu ea. Își lipi buzele de gâtul ei și gemu de plăcere simțindu-i pulsul. Honor simți cum i-o ia inima la goană, fără oprire.

George își dădu pantalonii jos, lăsându-i să alunece pe șoldurile și pe coapsele lui musculoase, dezvelindu-și mădularul excitat și doritor. O luă din nou pe sus și o așeză pe el, ghidând-o.

O senzație puternică îi invadă coastele și pântecele. Honor închise ochii și lăsă capul pe spate în timp ce George începu să se miște în ea, alunecând în sus și jos, făcând-o să gâfâie de plăcere, în așteptarea eliberării.

Îi prinse chipul între palme și își lipi fruntea de a ei.

– Femeie, nu poți să-ți închipui ce putere ai asupra mea.

Ea îi dădu o șuviță de păr de pe frunte și îl sărută.

– Te iubesc, zise ea.

– Nu, spuse el, penetrând-o tot mai adânc, mișcând-o ușor ca să o pătrundă în totalitate.

– Te iubesc, repetă ea, cu încăpățânare.

George gemu de plăcere și își strecură mâna între ei, mângâind-o cu ardoare. Honor urmă ritmul trupului său, acceptându-l doritoare în ea. Îl apucă de după gât, sărutându-i buzele și limba. Dorința ei pentru el era din ce în ce mai aprigă, mai fierbinte, purtând-o pe culmile plăcerii, departe de înțelepciune și bună-cuviință. Îl călări cu patos, hotărâtă să simtă tot, să simtă căderea de pe cele mai înalte culmi.

El continuă să-i mângâie centrul plăcerii, alunecând tot mai adânc în ea, mișcându-se tot mai repede. O apucă apoi de bărbie și zise:

– Deschide ochii.

Honor făcu întocmai și îl privi în ochi chiar când o pătrunse cu sălbăticie, iar în clipa aceea simți cum cade de pe munte, rostogolindu-se jos.

Se lăsă moale în brațele lui, dar el o prinse bine, continuând să o pătrundă, făcând-o să simtă tot, până la ultima picătură, purtând-o spre un climax exploziv care se sfârși cu un strigăt gutural de plăcere la pieptul ei. Câteva clipe mai târziu, se prăbuși în scaun, cu ea în brațe, încercând să-și tragă suflul, cu obrazul lipit de obrazul ei. Inima îi bătea atât de tare încât o simți în inima ei.

– M-ai distrus, nu pot fi cu nu nimeni altcineva, îi spuse el. Doar cu tine, Honor.

Cuvintele acelea însemnau mai mult pentru ea decât plăcerea fizică pe care tocmai i-o oferise. Honor se ridică ușor, îi prinse chipul între palme și îl sărută pe buze, fără să se grăbească.

El îi sărută obrazul, fruntea și se mută ușor, ieșind din ea. Honor se așeză în poala lui, cu capul pe umărul lui. Nici unul dintre ei nu spuse nimic, ci rămaseră cu privirile ațintite spre focul din șemineu, spre flăcările care dansau în bătaia curentului.

Doar că Honor încă simțea cum îi clocotește sângele în vene. Probabil că o simți și el pentru că îi mângâie obrazul și îi sărută fruntea.

– Cum de am ajuns să te iubesc așa de mult? întrebă ea, uluită.

– Nu trebuie să mă iubești, îi zise el.

Honor se îndreptă și îl privi uimită.

– Doar nu ai de gând să-mi spui din nou că e imposibil, nu? Dacă asta ai de gând să faci, ai face bine să-mi spui că nu mă iubești la fel de mult cât te iubesc eu pe tine.

El dădu să-și ferească privirea, dar ea nu-l lăsă să o facă.

– Spune-mi, îi porunci ea. Spune-mi că nu mă iubești, și o să plec și n-am să te mai deranjez niciodată. Dar dacă chiar mă iubești, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune că e imposibil!

George se uită lung la ea. Apoi îi zâmbi și spuse, strângând-o în brațe:

– La naiba! Ești prea neînfricată pentru propriul tău bine. Nu am cum să neg, căci Dumnezeu mi-e martor că te iubesc. Te iubesc mai mult decât cred că poate duce sufletul meu.

Honor tresări fericită și începu să-i sărute chipul. Felul în care se uita la ea, felul în care îi mângâia brațul o făcu să-și dea seama cât de mult o iubea.

– Dar să nu mai vii aici. Dacă cumva te vede cineva...

– Nu mă interesează, spuse ea.

– Ei bine, pe mine mă interesează.

– De ce? Dacă te deranjează atât de tare, ar trebui să mă ceri în căsătorie și să...

– Mușcă-ți limba! mormăi el, posac. O ridică din poala lui și se ridică în picioare, ridicând paharul de pe jos. Noul conte de Beckington nu va accept niciodată să ne căsătorim și, în plus de asta, vicarul e o alegere perfectă pentru tine, spuse el, îndreptându-se spre bufet.

Honor făcu ochii mari și sări în picioare.

– Vicarul? exclamă ea, furioasă. De ce crede toată lumea că Cleburne e alegerea perfectă pentru mine? De unde știți voi ce e mai bine pentru mine? Mă enervează teribil astfel de presupuneri, mai ales venind din partea ta.

George păru să regrete cele spuse și ridică ușor mâna:

– Ai dreptate. Dar, Honor... draga mea... Beckington nu o să fie niciodată de acord. Sentimentele tale, sentimentele mele nu au cum să schimbe ce și cine sunt eu. Nu schimbă cu nimic faptul că toată averea mea a ajuns la fundul mării.

Nu-i plăcea să-l audă vorbind astfel. Voia să fie un rebel, la fel ca ea, să creadă că erau meniți să fie împreună, într-un fel sau altul.

– Vrei să spui că dragostea chiar nu contează?

– Ba contează, bineînțeles, spuse el, și se apropie de ea, prinzându-i chipul între palme. Doar că nu îndeajuns, Honor. Nu în lumea în care trăim noi doi.

– De ce nu? întrebă ea, dezlipindu-se de el. Ce contează mai mult decât iubirea?

– Știi prea bine. Influența. Banii. Ai trăit o viață de privilegii. Ești bine-venită în orice salon din Londra. Hainele tale sunt de cele mai bună calitate, ai cei mai scumpi pantofi și...

– Astea sunt doar lucruri, răbufni ea, nervoasă. Asta crezi tu despre mine? Că aș pune rochiile și pantofii mai presus de iubire?

– Honor, cum ai putea să începi să înțelegi? Sunt lucruri de care ai avut toată viața parte și, în clipa de față, sunt lucruri pe care eu nu pot să ți le ofer.

– Dar nu îți cer să...

– Știu, știu că nu mi-ai cerut nimic, îi spuse el, mângâindu-i obrazul. Dar eu nu am nimic să-ți ofer. Am investit tot ce aveam, mai puțin casa aceasta, într-o corabie care a dispărut pe mare. Meriți ceva mai mult decât mine. Draga mea, dragostea dintre noi nu a avut niciodată sorți de izbândă. Trebuie să accepți asta.

George refuza să o asculte și se simți cuprinsă de disperare.

– De câte ori vrei să-ți repet? Vreau să fiu cu tine toată viața, să dorm cu tine, să mănânc cu tine, să-ți spun că nu știi să dansezi și că...

Dar George scutură din cap.

Honor simți cum avea să-i frângă inima. Îl apucă de gulerul de la cămașă și începu să tragă de el.

– Nu am fost mai sigură de ceva în toată viața mea...

– Dumnezeule, îi spuse el, strângând-o în brațe, ca să se oprească. Apoi îi sărută creștetul capului și zise: Nici eu. Doar că sunt mult mai multe lucruri la mijloc decât vrei tu să recunoști. În adâncul inimii, știi prea bine că spun adevărul. În adâncul inimii, știi prea bine că Honor Cabot nu se poate căsători cu un bastard, cu afaceri dubioase. Într-o bună zi o să-mi mulțumești.

Honor se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Poftim? strigă ea, furioasă. Nu-mi pasă dacă nu mai pun niciodată piciorul într-o sală de bal! George, tot ce știu e că te iubesc! Poate că tu nu mă iubești atât de mult precum pretinzi. Poate că m-ai făcut să cred asta doar ca să te poți folosi de...

– Nu spune prostii! răbufni el.

– Atunci, de ce ți-e frică? exclamă ea.

– Frică? repetă el, schimbându-se la față. Îi cercetă îndelung chipul, parcă încercând să zărească ceva... Dar ce? De ce avea bărbatul acela nevoie ca să o iubească la fel de mult pe cât îl iubea ea pe el? Brusc, George o apucă de brațe și o trase spre el. Începu să o sărute, un sărut pasional și posesiv. Apoi o strânse în brațe, odihnindu-i fruntea pe umărul ei.

Honor închise ochii, cu sufletul la gură.

– Nu te merit, șopti el.

– Nu e adevărat. Meriți ce e mai bun pe lumea asta. Ești fiul unui prinț și nepotul unui rege, meriți să ai tot ce ți s-a refuzat până acum.

– Nimeni nu crede asta, spuse el.

– Eu da, zise ea, ridicând privirea spre el. Eu o cred.

– Chiar așa? întrebă el, cu o privire duioasă.

– Din toată inima.

– Dumnezeule, cât de mult pot să te iubesc, îi spuse el, oftând.

Honor simți un zâmbet pe buze, simți cum vorbele ei începură să lumineze întunericul care îi înconjura.

– Nu-mi zâmbi așa, Cabot, o avertiză el. Nu am cum să țin piept acestui surâs afurisit.

Asta o făcu să zâmbească și mai tare. O iubea. Se apropie de el și îi șopti:

– Știu.

Capitolul 30

Era adevărat. George era incapabil să-i spună nu acestei femei. Reuși măcar să o convingă să se întoarcă acasă înainte sa fie trimis cineva după ea și mâncă tot ceea ce pregătise înfumuratul acela de Finnegan. Cu burta plină și cu inima mai împăcată, se întrebă dacă exista cumva o cale prin care să spele rușinea trecutului său, temerile lui cele mai mari despre locul său în lume, ca să găsească o cale prin care să fie cu femeie iubită.

Își imagină deja expresia de șoc și groază de pe chiul lui Sommerfield, noul duce de Beckington, dacă s-ar fi dus să-i ceară mâna lui Honor.

Poate că, își spuse el, poate că dacă ar fi avut ceva măreț cu care să-i impresioneze... un conac la țară, bijuterii scumpe, ceva demn de considerația înaltei societăți...

Trebuia să existe o cale, doar că nu reușea nicicum să o găsească.

Răspunsul îi veni din pură întâmplare. Vrând să evadeze din plictiseala din Mayfair, se aventură în Southwark la cazinoul său preferat. Își spuse că ar putea să amâne să înceapă să vândă mobilierul din casă ca să-și plătească cei câțiva servitori și datoriile, dacă avea să reușească să câștige câteva jocuri de cărți. Gândi astfel mai mult în glumă, căci nu era într-o situație chiar atât de disperată. Încă. Până la finalul anului, fără nici un venit, avea să ajungă în sapă de lemn.

Și, într-adevăr, în seara aceea câștigă cincizeci de lire în primul joc, primul episod fericit din ultimele două săptămâni, căci însemna că avea bani să-i plătească leafa lui Finnegan pe următorul an. Cu o pereche bună, reuși să mai câștige două mâini. Viziunea sa față de viață începu să se lumineze. Simți cum începe să-și recapete avântul, încrederea în sine, puterea de a nu se opri în fața obstacolelor.

Unul dintre domnii de la masa lui se retrase după ce pierdu alte zece lire și fu ca și cum cerul se deschise deasupra lui, luminându-i calea, căci locul liber fu ocupat de nimeni altul decât ducele de Westport.

Despre Westport se știa că nu obișnuia să se învârtă în cercuri înalte.

La începutul jocului abia dacă scoase câteva cuvinte, dar nu se arătă deranjat de pălăvrăgeala domnului Randall Basingstoke, cel de-al treilea jucător. George nu prea plecase urechea la poveștile lui din seara aceea, dar în mijlocul mâinii în care George părea să câștige banii ducelui, Basingstoke făcu referire la proprietatea ducelui din Bedfordshire.

–Am avut ocazia să merg călare până acolo, spuse Basingstoke. Mi s-a părut pustiu.

Westport ridică privirea din cărți și se uită spre Basingstoke.

–Așa e, e pustiu, are nevoie disperată de reparații.

– Aha, exclamă Basingstoke, de parcă tocmai ar fi aflat răspunsul unui mare mister. Înseamnă că e mult de muncă la ea, nu-i așa?

– Așa e, răspunse ducele, relaxându-se puțin. Și, sincer să fiu, nu am starea necesară să mă ocup acum de asta.

George își spuse că, la momentul respectiv, nici nu ar fi avut bani să o cumpere. Astfel de proprietăți erau atât de decăzute că, de ce mai multe ori, mai mult te făceau să pierzi bani. În clipa aceea, o idee încolți în mintea lui. Un conac străvechi și măreț era exact lucrul de care avea nevoie. O proprietate respectabilă, demnă de Honor Cabot. Juca bine, norocul părea să fie de partea lui în seara aceea, în timp ce norocul ducelui era pe ducă. Dar dacă...

Dar dacă ar fi fost să crească miza?

Cum ar fi fost să joace pentru proprietate și să câștige?

George își jucă cartea, în defavoarea ducelui.

– Pare mai mult o corvoadă decât o comoară, spuse el, uitându-se la Basingstoke care își cerceta cărțile.

Ducele îi aruncă o privire vicleană.

– Poate că da, spuse el, ridicând din umeri, după care mai lăsă câteva bancnote, ridicând miza.

George făcu și el la fel și puse cărțile pe masă. Avea trei popi.

– Domnule duce, nu ai vrea să facem acest pariu mai interesant? spuse el, amestecând cărțile.

– Interesant! zise Basingstoke, râzând. Sincer să fiu, nu mi se pare deloc interesant să continui să pierd bani.

George făcu abstracție de cuvintele lui. La fel și ducele.

– Ai ceva în minte? întrebă ducele.

– Am nevoie de o proprietate la țară, spuse George, fără alte ocolișuri.

Ducele începu să râdă.

– Și ce ești gata să-mi oferi ca să facem jocul interesant pentru mine?

– Bani. Îndeajuns de mulți bani cât să-și remobilezi conacul.

Era un risc calculat. Dacă pierdea banii aceia, însemna să piardă tot ce-i mai rămăsese din averea sa.

Ducele îi făcu semn să împartă cărțile.

Basingstoke își mută privirea când la unul, când la celălalt, după care ridică mâinile.

– Îmi pare rău, eu mă retrag, spuse el, după care se grăbi să se ridice de la masă, lăsându-i pe duce și pe George singuri.

George împărți cărțile.

– Multă baftă! îi ură el.

Se duse repede vorba în cazinou că cei doi bărbați jucau pentru o proprietate, mai ales din gura lui Basingstoke. Și, în primele două runde, George se arătă jovial și încrezător. Reușise să strângă o mică avere în seara aceea și se simțea ca și cum proprietatea era deja a lui. Easton Hall, așa avea să o numească. Un monument dedicat celor născuți din duci și regi, dar lăsați să răzbească prin forțe proprii. Iată ce reușise să facă. Iată cine reușise să devină.

Dar, pe măsură ce din ce în ce mai multă lume începu să se adune în jurul lor, ceva îngrozitor începu să se întâmple: George începu să piardă. Spectaculos.

Începu în ruda în care miza era mai mare decât se simțea George pregătit să piardă. Un mic semnal de panică se declanșă în el și, oricât de mult ar fi încercat să nu-l asculte, nu se putu abține. Sentimentul de panică nu era ceva nou pentru George. Îl simțise de multe ori și hotărâse să nu țină seamă de el, să-l ignore, știind că, pentru a ajunge la victorie, trebuia să treci de acest disconfort. Tactica aceea funcționase în repetate rânduri pentru el, dar poate că, în seara aceea, miza era prea mare.

Cu cât continuă să piardă, cu atât devenea mai disperat să câștige. Ducele jucă cu zâmbetul pe buze, simțind mirosul sângelui inamicului său. Începu deja să-i spună de unde avea să înceapă renovările.

Sentimentul de panică se amplifică, îl simți ca un nod în gât, forțându-l să respire greu. În timp ce Westport se întinse la povești cu cunoscuții săi adunați în jurul mesei, cu zâmbetul pe buze, George continuă să parieze.

Urmă o nouă mână și chiar și mai mulți bărbați se adunară să-i privească, exclamând zgomotos la fiecare carte pe care o puneau pe masă. Brusc, George nu mai putu să țină seama cărților care se jucaseră deja. Făcu fel de fel de calcule în minte, urmate de greșeli. Viitorul acela frumos pe care începuse să-l viseze pentru el însuși începu să se năruiască la picioarele lui. Râsetele celor din jur, batjocoritoare, la adresa lui, la adresa ghinionului său, începură să-i răsune în urechi. Se pierdu pe sine însuși, pe tot ce devenise.

Și, în cele din urmă, ajunse să piardă totul.

Capitolul 31

În dimineața aceea senină și însorită, Honor își făcu planuri să meargă la cumpărături. Dacă tot urma să fie alungată din societate, era hotărâtă să arate impecabil.

Tocmai ce își punea mănușile, când Hardy deschise ușa de la intrare, iar doamna Hargrove și Monica pășiră în casă.

– Ah, Honor, bună dimineața! o întâmpină doamna Hargrove, după care își dădu boneta de pe cap și i-o întinse lui Hardy de parcă ar fi fost acasă la ea. Încotro?

Honor își aranjă boneta neagră pe cap.

– Pe Bond Street.

Înainte să plece, citi nemulțumirea de pe chipul doamnei Hargrove. Pe neașteptate, Monica o apucă de braț și o trase de lângă ușă.

– Trebuie să-ți spun ceva, îi șopti ea, aruncând o privire spre Hardy.

– Ce anume? întrebă Honor, cătușă de puțin interesată.

– Vreau să te ajut, îi șopti Monica.

Honor înlemni.

– Să mă ajuți?

– Honor, ascultă-mă. Știu că nu ești încântată de propunerea domnului Cleburne, dar sunt sigură că-ți dai seama că e alegerea perfectă pentru tine. Și o să-l pierzi dacă nu pui capăt zvonurilor.

Honor simți cum i se oprește inima în loc. Mama ei. În clipa aceea hotărî să facă apel la bunul-simț al Monicăi, la prietenia veche de atâția ani dintre mamele lor.

– Te rog, Monica, îi șopti ea, știind că în casa aceea și pereții aveau urechi. Trebuie să-ți dai seama cât de dificil este pentru mine. Pune-te în locul meu.

Monica se uită lung la ea.

– Tu însăți ai încercat să mă pui în locul tău, fără sorți de izbândă. Honor, eu sunt hotărâtă să mă căsătoresc cu Augustine și ar trebui și tu să te căsătorești! Mai aruncă apoi o privire agitată spre Hardy, după care o trase pe Honor în foaier. Știi prea bine că trebuie să te căsătorești, și nu pot să înțeleg de ce te împotrivești. Ca prietenă, îți recomand să ai grijă în compania cui stai, altfel o să rămâi fără nici o speranță.

Honor dădu să se împotrivească, doar că nu reuși să înțeleagă raționamentul Monicăi.

– Poftim?

Monica își dădu ochii peste cap.

– Nu e cazul să faci pe nevinovata, cel puțin nu cu mine. Nu ai fost niciodată nevinovată sau neștiutoare.

– Și nu aș face-o niciodată, mai ales față de tine. Dar am fost prea preocupată cu plecarea surorii mele și cu moartea tatălui meu vitreg că să-mi dau seama la ce și la cine te referi.

– Pentru numele lui Dumnezeu! La Easton, la cine altcineva?

De data aceasta Honor simți cum i-o ia inima la goană și și-o imagină pe Monica pe stradă, urmărind-o în timp ce intra în casa lui Easton.

– Ce are de-a face cu el? întrebă ea, pe un ton care se voia a fi relaxat.

Monica făcu ochii mari și o privi uluită.

– Vrei să-mi spui că nu știi?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

– Că a încercat să câștige o proprietate și că a eșuat.

– O ce?

– O proprietate la țară. Montclair Abbey, mai exact. A încercat să o câștige de la ducele de Westport la masa de cărți sau ceva de genul. Doar că nu a reușit să câștige și, mai mult decât atât, umblă vorba că a pierdut absolut tot.

Vestea aceea îi luă pământul de sub picioare. Ce se întâmplase? De ce făcuse ceva atât de nesăbuit?

– Nu pot să cred, zise ea, scuturând din cap.

– Ba să crezi, draga mea. Au fost mai mulți martori prezenți. Nu aș vrea să-ți pătezi reputația din cauza lui. Cât despre domnul Cleburne... ei bine, nu ai ce să-i reproșezi. Gândește-te bine la asta. Zvonurile au ajuns și la urechile lui, și ar fi bine să-l liniștești, spuse ea, după care îi zâmbi încercând să o liniștească și îi dădu drumul. Chiar încerc să te ajut, să știi, mai zise ea, după care se îndepărtă.

Honor rămase în urma ei.

Hotărî să nu mai plece la cumpărături și îl trimise pe Foster cu o scrisoare acasă la Easton, pe Audley Street. Aștepta nerăbdătoare în foaier întoarcerea băiatului, iar când acest veni, îl întrebă:

– Ai adus un răspuns?

Foster clătină din cap și îi întinse scrisoarea scrisă de ea.

– Domnul Easton a trimis-o înapoi fără să o deschidă.

Roșie în obraji, Honor înșfăcă scrisoarea din mâna lui.

– Așa zici că a făcut? întrebă ea, nervoasă, după care făcu stânga împrejur și porni furioasă pe scări.

În după-amiaza următoare, Honor ieși pe ușa principală și traversă piața, în drum spre Audley Street. De data asta nu avea de gând să o ia pe străduțe laterale sau prin grajduri. Urma să se oprească la ușa lui și să îi ceară să o primească. Nu avea cum să o refuze.

Doar că nu fu George cel care o refuză, ci Finnegan. Măcar avu bunul-simț să se arate mâhnit de faptul că nu o lăsă să intre.

– Domnule Finnegan, spuse Honor, încercând să pară inocentă și tristă. Doar nu ai de gând să mă lași la ușă și să îmi refuzi intrarea în văzul lumii, nu-i așa?

– Doamnă, nu aș vrea să o fac, spuse el, mohorât. Doar că domnul Easton se încăpățânează să nu vă lase să intrați, la fel de mult cum vă încăpățânați și dumneavoastră să o faceți.

– De ce? întrebă ea, lăsând masca inocenței deoparte. Ce i-am făcut?

– Domnișoară Cabot, nu mi-a spus nici mie nimic. Dar bănuiesc că, din clipa în care i-ați zâmbit, și-a pierdut mințile.

– Pentru că i-am zâmbit...

– O zi bună, domnișoară Cabot! Întoarceți-vă, vă rog, acasă înainte să mai circule și alte bârfe.

Honor îl încolți cu privirea.

– Domnule Finnegan, Londra nici măcar n-a început bine să bârfească, zise ea, după care îi întoarse spatele și porni pe scări, trecând pe lângă doi domni care se uitară uluiți la ea.

Cum îndrăznea să-i facă una ca asta? Cum?

Honor era atât de nervoasă că refuză să ia ceaiul. Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, în timp ce Prudence se așeză pe divan, cu ochii la ea, iar Mercy începu să-i caute prin bijuterii, probându-i pandantivele și brățările.

– De ce ești așa agitată? întrebă Prudence, curioasă. S-a întâmplat ceva?

– E greu de explicat, spuse Honor, sperând din tot sufletul ca surorile ei să găsească mai repede altceva de făcut și să o lase în pace. Dumnezeule, cât de dor îi era de Grace!

– Ai putea să încerci să ne explici, sugeră Prudence.

Honor se întoarse cu fața spre ele și zise:

– Vrei să știi ce mă supără, Pru? Bun, atunci am să ți spun. Sunt îndrăgostită până peste cap de un bărbat pe care înalta societate nu vrea să-l accepte și cu care Augustine n-o să mă lase niciodată să mă căsătoresc. Am reușit să-ți răspund la întrebare?

Prudence rămase cu gura căscată. Dar nu și fără glas.

– Chiar trebuie să ai permisiunea lui Augustine?

– Bineînțeles că da, mormăi ea. El e cel care se ocupă acum de zestrele noastre.

Urmă un schimb de priviri între Prudence și Mercy.

– Și care ar fi cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla dacă te căsătorești cu el? Să-ți pierzi zestrea? întrebă Prudence.

Grace era mult mai pricepută decât ea să le explice surorilor lor astfel de lucruri. Așa că încercă din nou:

– Dacă nu mă căsătoresc cu cineva din aristocrație, îmi voi pierde zestrea. Mai mult decât atât, fără un soț cu resurse financiare, nu voi avea bani să vă prezint pe tine și pe Mercy în societate și, atunci, cine o să vrea să se căsătorească cu voi? În plus de asta, mai e și povestea cu mama, zise ea. Cred că vă dați și voi seama că, având în vedere... problemele mamei, nu o să fie ușor să vă găsim un soț bun.

– Nu mă interesează, spuse Mercy, ridicând din umeri. Nu vreau să mă căsătoresc. Vreau să plec pe mare, în căutare de fantome.

Honor își dădu ochii peste cap.

Prudence, în schimb, se ridică de pe canapea și își duse mâinile la piept, iar în clipa aceea semănă izbitor de mult cu Grace.

– Dacă vrei să știi ce cred eu...

– Nu acum...

– Cred că ar trebui să te căsătorești cu cel pe care îl iubești și să nu ții cont de restul.

Honor o privi șocată.

– Chiar dacă asta înseamnă că nu vei putea să-ți faci debutul în societate? Chiar dacă asta însemnă că nici un domn respectabil și cu avere nu te va cere în căsătorie?

– Dacă e adevărat ce spui tu, nu voi fi obligată să găsesc o partidă bună, nu-i așa? O să fiu liberă să mă căsătoresc cu oricine vreau eu.

Prudence avea și ea dreptate, își spuse Honor. Cu toate acestea, dădu din cap că nu.

– Nu pot să-i fac asta mamei.

– Honor, nu fi prostuță. Domnul Easton nu o să refuze să se îngrijească de ea, nu-i așa?

– Mie chiar îmi place de el, spuse Mercy. Îi plac poveștile cu fantome. I se par amuzante.

– De unde... de unde știți? întrebă Honor, șocată.

– Honor, fii serioasă, oftă Prudence, după care întinse mâna spre sora ei cea mică și spuse: Hai, Mercy. Honor vrea să fie singură, fără copii enervanți.

– Pru! exclamă Honor, în timp ce Mercy o urmă ascultătoare pe Prudence.

Doar că era prea târziu. Surorile ei ieșiră din cameră, lăsând-o singură cu durerea ei.

Preț de o jumătate de oră.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare. Cum îndrăznea Easton să o dea uitării? Își luă pelerina, hotărâtă. Dacă nu avea de gând să o lase să intre în casa lui, avea să-l aștepte să iasă, în stradă. Chiar dacă asta însemna că petreacă toată noaptea acolo. Grace avea dreptate. Honor putea să fie foarte încăpățânată când își punea ceva în minte, iar Dumnezeu era martor că, de data asta, își pusese ceva în minte.

Capitolul 32

Deja începuse să burnițeze când George opri în fața casei călare și descălecă. Vremea, își spuse el, era la fel de mohorâtă precum viitorul său. Tocmai se întorsese de la biroul lui Sweeney și acceptase în cele din urmă inevitabilul. Corabia lui era pierdută pe mare. Bărbații pe care îi trimisese la drum cu averea și cu speranțele sale erau, fără îndoială, la fundul mării.

Pierduse totul, inclusiv sufletul pătimaș.

Descălecă și aruncă hățurile prin inelul de fier. Urcă scările, deschise ușa și păși în casă, după care își dădu jos mantia și i-o întinse lui Finnegan.

Doar că acesta refuză să o ia.

– Ce e? îl întrebă George, uitându-se lung la el.

– Chiar aveți de gând să o lăsați să stea în ploaie? zise Finnegan, încercând să-și păstreze cumpătul.

– Pe cine? întrebă George.

– Știți prea bine pe cine, răspunse Finnegan, după care îi întoarse spatele și ieși din foaier.

George se întoarse spre ușă, o deschise și aruncă o privire pe stradă. Și atunci o văzu pe Honor, peste drum de casa lui, cu o umbrelă în mână.

Era de-o încăpățânare fără margini, iar George deja începuse să se sature. Ieși pe ușă și porni nervos spre ea.

– Honor, du-te acasă! o certă el.

– Nu până nu îmi explici ce anume te-a făcut să te răzgândești peste noapte!

– Ce vrei? zbieră el, reușind să o sperie într-atât de tare cât să facă un pas în spate. Nu ți-a ajuns că am pierdut tot în încercarea de a câștiga o proprietate pentru tine? Da, Cabot, ai auzit bine, o proprietate. Era menită să fie o consolare pentru tine când urma să-ți spun că nu-ți împărtășesc sentimentele.

Honor rămase cu gura căscată, cât se poate de șocată.

– Te miră să auzi asta? Inima ta de debutantă chiar își imaginează că orice bărbat care-i iese în cale o să cadă la picioarele ei? Chiar ai crezut că o să te cer de soție? Nu, draga mea, nu am avut niciodată de gând să o fac. Nu mai am nevoie de tine, așa că poți să treci mai departe la următorul tău pretendent. Dar ai grijă pe cine alegi, să fie cineva care să te poată ține în puf, cineva pe care să-l poți dirija după bunul tău plac.

Honor rămase fără glas, dar ochii ei albaștri era plini de șoc și durere. George nu-și imaginase niciodată că ar fi putut să rostească astfel de cuvinte cuiva, cu atât mai puțin lui Honor. Se îndrăgostise de ea din clipa în care se așezase în fața lui la masa de joc, reușind să câștige o sută de lire de la el. Doar că nu putea să fie cu ea, mai ales acum.

Și nu avea de gând să se facă responsabil de ruina ei.

Doar că Honor era atât de teribil de încăpățânată, că nu avea altă variantă decât să-i spună toate aceste cuvinte.

– Poate că ar trebui să-ți spun și eu ce vreau de la tine, zise el, nervos. Vreau să mă lași în pace, ai înțeles? Ai avut dreptate. M-am folosit de tine și acum vreau să dispari din viața mea. Chiar ți-ai închipui

că o să devin un bărbat respectabil doar pentru că ai hotărât tu să te împrietenești cu mine? Adevărul e că sunt un bastard căruia îi place să joace cărți și mi-a făcut plăcere să câștig tot ce am câștigat de la tine. Dar asta a fost tot, așa că du-te să te măriți cu vicarul tău și lasă-mă în pace, spuse el, după care îi întoarse spatele, pornind hotărât spre ușă.

Urcă în fugă scările, intră în casă și trânti ușa după el. Finnegan apăru de după colț, iar George îl împunse cu degetul.

– Te omor. Nu îndrăzni să scoți o vorbă sau jur să te fac bucăți cu mâna mea.

Urcă apoi treptele spre camera sa, în grabă. Dădu buzna în încăperea întunecată, se duse la fereastră și trase draperiile.

O văzu în continuare acolo, în ploaie, cu fața spre ușă. Și, chiar și de la distanța aceea, îi văzu pieptul ridicându-se și coborând, încercând disperată să-și tragă răsuflarea. Rămase cu privirea ațintită asupra ei și, în cele din urmă, ea se întoarse și porni la pas.

Își simți inima sfărâmându-se în piept, simți cum căzu în bucățele la picioarele lui. Nu se simțise niciodată atât de amorțit, atât de inutil, atât de crud. Plecă de la fereastră și își înfipse pumnul în perete, auzind osul pocnind.

George Easton nu era doar un dansator teribil, ci și un actor la fel de teribil. Și era un mare prost dacă își închipuise vreo clipă că Honor avea să-l creadă.

Ei bine... mai puțin partea cu pierderea averii.

În schimb, îl credea în stare să încerce să câștige o casă pentru ea. O casă! Inima i se umplu de bucurie doar la gândul acela.

În ciuda șocului inițial, drumul spre casă fu ocazia perfectă să își limpezească gândurile, ba chiar intră în reședința Beckington cu zâmbetul pe buze, imaginându-și-l deja pe George nervos, cu paharul de coniac în mână, fără îndoială, încercând să se convingă că făcuse un lucru nobil încercând să o elibereze.

Era atât de pierdută în propriile gânduri, că nici măcar nu îl observă pe domnul Cleburne în foaier.

– Domnișoară Cabot! zise el, cu voce tare.

– Ah! Domnule Cleburne! spuse ea, lăsându-și umbrela în suport. Nu te-am văzut.

– Mă bucur să te văd. Mâine-dimineață plec spre Longmeadow.

– Ah, e deja... așa curând? îl întrebă Honor, încercând să-și amintească discuția lor.

– Da, așa curând, spuse el, cu zâmbetul pe buze. Dacă nu te deranjează... Dacă nu te superi, mi-ai plăcea să stăm puțin de vorbă, între patru ochi.

Honor înlemni. Nu se simțea pregătită să îi asculte cererea în căsătorie, nu era pregătită să-i dea un răspuns.

– Dacă nu te deranjează, repetă el.

– Ah, dar... sunt udă până la piele, zise ea.

– Poate dacă-ți dai pelerina jos.

O prinse la înghesuială. Honor nu se grăbi să-și dea pelerina jos și rămase doar în rochia uscată. Îi zâmbi când întinse mâna după pelerina ei și i-o puse în cuier. Apoi îi făcu semn spre coridorul care dădea în salonul cel micuț, acolo unde Honor încercase pentru prima oară să îl instruiască pe George în arta de a o seduce pe Monica.

Odată ajunși în salon, domnul Cleburne îi făcu semn să ia loc, în timp ce el rămase în picioare, cu mâinile la spate, cu privirea plecată. Rămase astfel preț de câteva clipe, parcă rostind o rugăciune, după care ridică privirea și zise:

– Domnișoară Cabot, aș vrea să încep prin a-ți spune că am o părere foarte bună despre tine...

– Ah, domnule Cleburne, spuse Honor, ridicându-se brusc în picioare, îndreptându-se mai întâi spre bibliotecă și apoi spre șemineu, nesigură pe picioare, cu mâinile cuprinzându-și talia.

– Te rog să mă asculți, zise domnul Cleburne. Nu e nici un secret faptul că familia ta își dorește să ne căsătorim...

Honor se sprijini cu o mână de poliță, încercând să se hotărască ce să îi spună.

– Doar că, în situația de față, nu pot să te cer în căsătorie.

– Ah, domnule Cleburne, apreciez nespus... dădu ea să spună, căci avu nevoie de câteva clipe să înțeleagă ce tocmai de întâmplase. Ridică brusc capul și își îndreptă privirea spre el. Poftim?

– Te rog să nu te superi pe mine, se grăbi el să adauge.

– Să mă supăr?

– Am avut timp de gândire, spuse el, și am ajuns la concluzia că nu ne potrivim.

Honor nu-și închipuise nici măcar o clipă că domnul Cleburne ar putea alege să nu o ceară în căsătorie.

– Nu aș vrea să... să te rănesc în vreun fel, spuse el, încercând să-și găsească cuvintele, doar că tind să cred că ar fi o mare greșeală.

Honor era atât de surprinsă, atât de ușurată, că începu să râdă în hohote, ca o nebună. Brusc, își duse mâna la gură.

Domnul Cleburne zâmbi și zise:

– Speram să fii în asentiment.

– Îmi cer scuze, domnule Cleburne, sunt sigură că vei fi un soț minunat...

– Iar tu o soție minunată...

– Dar ai dreptate, nu ne potrivim.

Honor izbucni din nou în râs, atât de ușurată.

– Mi s-a părut că nu erai încântată de idee, doar că Sommerfield a fost destul de insistent.

– Augustine? Sau domnișoara Hargrove? întrebă Honor, schițând un zâmbet.

– Lordul Sommerfield. Înțeleg că familia domnișoarei Hargrove e nerăbdătoare să vă vadă pe toate la casele voastre, dar fratele tău vitreg ține foarte mult la tine. E de părere că ai suferit mult după lordul Rowley și că asta te-a făcut să-ți pierzi încrederea în bărbați.

Honor făcu ochii mari. Ce șiret din partea lui Augustine.

– Așa este, recunoscu ea. E adevărat, am suferit, dar a fost din vina mea. Și simt că mi-am găsit din nou încrederea în mine, spuse ea, ducându-și mâna la inimă, râzând ușurată. Nu poți să-ți închipui cât de teamă mi-a fost de clipa aceasta...

– Și mie, mărturisi el, coborându-și privirea. Am ajuns să țin în mod deosebit la o tânără domnișoară din parohia mea.

– Ah, exclamă Honor, cu zâmbetul pe buze.

– Dar când binefăcătorul tău îți sugerează o căsătorie, nu poți să ignori o astfel de cerere, spuse el, rânjind.

– Așa este, răspunse Honor, zâmbind. Înțeleg pe deplin.

– Dar tu, domnișoară Cabot? Există cineva în viața ta?

În clipa aceea Honor își aminti de Easton, de chipul lui obosit, de cearcănele din jurul ochilor.

– Da, mărturisi ea, timidă. Dar aștept să-și dea și el seama de asta.

Cât de diferite erau sentimentele ei față de George prin comparație cu ce simțise față de Rowley. De data asta, erau sentimente mult mai intense, mult mai complexe. Și era sigură că și sentimentele

lui Easton erau la fel de puternice. Păcat că nu avea curajul să le mărturisească!

Domnul Cleburne începu să râdă.

– Sunt sigur că o să-şi dea seama.

– Domnule Cleburne, ce părere ai? Ai renunţa la toate acestea, zise ea, făcând semn spre camera opulentă în care se aflau, pentru iubire?

– La toate acestea? întrebă el, aruncând o privire în jurul său. La ce te referi? La cărămidă şi la beton?

„Exact", îşi spuse Honor, zâmbind.

– Ceva de genul.

– Eşti o femeie frumoasă, cu un suflet mare, domnişoară Cabot. Îţi urez multă fericire în viitor. Vrei să mergem să-i explicăm şi fratelui tău decizia noastră?

– Aşa mi s-ar părea normal, spuse ea, luându-l de braţ.

Nu Augustine fu cel care acceptă cel mai greu situaţia, după cum şi-ar fi închipuit Honor, dat fiind faptul că petrecuse atât timp să încerce să-l convingă că Honor era soţia perfectă pentru el, ci chiar mama Monicăi. Se enervă teribil, după care luă micul salon la pas, în timp ce Monica şi fraţii ei rămaseră cu ochii pe ea, în vreme ce ea continua să mormăie toate lucrurile care nu-i plăceau la Honor Cabot.

Lista era mai lungă decât şi-ar fi putut închipui Monica.

Cât despre Monica, deja nu mai avea putere să se împotrivească. Era fericită alături de Augustine, siguri de afecţiunea unuia faţă de celălalt. Ajunsese să-şi dea seama că nu o deranja ca surorile Cabot să rămână în preajmă.

– Nu e un lucru chiar atât de rău, spuse Monica, încercând să o liniştească pe mama ei. Cineva tot o s-o ceară în căsătorie.

– Nu înainte să arunce pe apa sâmbetei averea fratelui ei vitreg! Sincer, Monica, chiar nu cred că-ţi dai seama cât de greu o să fie să găseşti patru soţi cu o mamă nebună la mijloc.

– Mamă! exclamă Monica, aruncând o privire agitată spre fraţii ei, care nu erau cunoscuţi pentru talentul lor de a ţine un secret.

– Ei bine? întrebă mama ei, nervoasă. E ceva în neregulă cu ea. E evident. Nimeni nu o să vrea să aducă un nebun în familie, nu-i aşa? O să stea pe capul tău toată viaţa.

Monica ieşi în după-amiaza aceea din salon cu un nod în gât.

Sentimentul acela nu o părăsi nici în următoarele două zile, când îi auzi pe mama și pe fratele său complotând să salveze averea Beckington. Cum de fusese așa de oarbă până atunci? Cum de nu-și dăduse seama că entuziasmul lor față de căsătoria ei cu Augustine nu avea nimic de-a face cu fericirea ei, ci cu averea familiei Beckington?

Honor avusese mare dreptate să fie cu băgare de seamă în preajma ei. Monica chiar crezuse că mama ei îi voia binele, dar visase doar la conexiuni și la avere, la fel ca toată lumea din Londra. Honor măcar își dorea ceva pur. Iubire. Cum altfel să explice interesul ei față de Easton?

Acesta fusese motivul pentru care, de îndată ce auzi chiar a doua zi de la Augustine că Easton juca disperat la cazinou seară de seară, încercând să-și recupereze averea pierdută, hotărî să-i spună lui Honor. Doar că, de data aceasta nu i-o spuse ca să o avertizeze să se țină departe de el. Ci pentru că spera ca Honor să găsească o cale prin care să-l ajute.

Căci, adevărul era că Monica ajunsese să-l aprecieze pe șarmantul George Easton.

Capitolul 33

Honor rămase imediat în gardă atunci când Monica veni să-i vorbească la ceaiul organizat de Lady Barclay, ca să-i povestească despre încercările disperate ale lui George la masa de jos.

– De ce-mi spui toate astea? o întrebă ea, neîncrezătoare.

Monica ridică din umeri și zise:

– M-am gândit că poate ai vrea să știi.

Nu era nimic în expresia de pe chipul Monicăi sau în comportamentul ei ca să-i de altceva de bănuit. Doar că Honor deja nu mai reușea să înțeleagă motivațiile Monicăi. Era ca și cum vechea ei prietenă se schimbase peste noapte. Devenise mai amabilă, mai deschisă față de Honor și de surorile ei. Și mai ales față de mama ei.

– Și ce ai vrea să fac? întrebă Honor, frustrată la aflarea veștilor.

– Nu știu, răspunse Monica. Dar dacă e să aibă cineva o soluție, tu ești aceea, zise ea, cu zâmbetul pe buze, după care se întoarse la prietenele ei.

Honor rămase neîncrezătoare în intențiile Monicăi, doar că, mai târziu, la același ceai, o auzi pe Lady Vickers vorbind despre Easton. Amuzându-se pe seama lui, mai exact. Se părea că lordul Vickers fusese și el prin cazinourile din Southwark și fusese martor la cum i se refuzase intrarea lui George pentru că nimeni nu credea că avea cum să-și achite datoriile.

– Nu e adevărat, spuse Lady Stillings. Chiar a reușit să câștige o mare sumă de bani de la soțul meu cel neghiob.

Celelalte doamne începură și ele să chicotească.

Câteva zile mai târziu, Honor nu reuși să-și scoată din minte povestea aceea. După o lungă noapte albă, se trezi știind exact ce putea să facă să îl oblige pe Easton să accepte adevărul și să nu-și mai piardă toți banii. Era un împătimit al jocurilor și nu avea să ofere niciodată de bunăvoie ceva atât de personal cum o făcuse ea, oferindu-și trupul și inima. De asemenea, îl cunoștea îndeajuns de bine cât să știe că trebuia să-și dovedească lui însuși că merita să fie fericit.

Odată ce Honor își dădu seama de asta, știu exact ce avea de făcut. Însemna să-și asume un risc enorm, unul care avea toate șansele să-i ruineze viitorul. Doar că Honor nu fusese niciodată genul care să se ascundă în fața riscurilor și, dacă avea dreptate, avea toate șansele să-și câștige fericirea. Iar dacă se înșela, ei bine... Urma să ajungă în St. Asaph, alături de mama ei. Nu avea să-și mai găsească locul în societate și niciunde altundeva. Nu-i păsa ce urma să se aleagă de ea.

În seara aceea se îmbrăcă cu rochia albastră pe care o purtase cu boneta pe care o comandase Monica și o chemă pe Prudence în camera ei să o închidă la nasturi.

– Unde te duci? o întrebă Prudence. Nu cred că ai voie să porți ceva atât de colorat, nu? Doar negru.

– Nu cred că s-ar supăra contele, spuse Honor.

Prudence făcu un pas în spate.

– Dar... unde de duci? întrebă ea din nou, pe un ton grav și serios.

– Ai avut dreptate, Pru, îi răspunse Honor zâmbind.

– Poftim? Când?

– Când mi-ai spus că ar trebui să mă mărit din dragoste.

Prudence făcu ochii mari.

– Vrei să te căsătorești în secret?

– Nu. Dar merg să-l cer în căsătorie pe domnul Easton.

Prudence rămase cu gura căscată. Arăta atât de șocată încât Honor nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Urează-mi baftă, draga mea. În caz că refuză, mă îndoiesc că mă va mai cere vreodată cineva în căsătorie. Oricum nu-mi doresc asta.

Prudence își duse mâinile la piept și o privi îndelung.

– Nu are cum să te refuze, spuse ea, pe un ton solemn. Iar dacă o face, nici nu ai vrea să fii măritată cu el pentru că ar însemna că e un prost.

Honor îi zâmbi recunoscătoare surorii sale și o îmbrățișă.

– Mulțumesc. Am nevoie de încurajări pentru că simt că mă lasă picioarele și am un gol teribil în stomac.

– Vrei să vin cu tine? o întrebă Pru.

Honor dădu din cap că nu.

– Nu aș vrea să fii în preajma mea în seara aceasta.

În drum spre ușă, Honor trecu pe la mama ei. Lady Beckington zâmbi bucuroasă când o văzu.

– Ah, draga mea, zise ea, zâmbindu-i aprobator. Arăți minunat.

– Mulțumesc, mamă! exclamă ea, fericită să vadă că era într-o clipă de luciditate. Se apropie de mama ei și se lăsă pe vine lângă ea. Mamă, aș vrea să știi că am de gând să mă căsătoresc din iubire.

– Chiar așa? întrebă mama ei, mângâind-o pe cap. Foarte bine, altfel ar fi o risipă de mulți ani buni.

Honor rămase uluită. Mama ei îi zâmbi și zise:

– Nu te arăta așa surprinsă. M-am căsătorit și eu odată din iubire. Întoarse apoi privire spre Hannah și o întrebă: Nu-i așa, mamă?

– Așa este, zise Hannah, cu zâmbetul pe buze.

– Mulțumesc, mamă.

În ochii lui Honor, avea binecuvântarea mamei sale, cât putea aceasta să i-o ofere.

Jonas o privi nedumerit când îl rugă să o ducă în Southwark, dar Honor făcu abstracție de el și se așeză confortabil în trăsură, strângând la piept săculețul, cu fluturi în stomac. Trase aer în piept, într-o încercare eșuată de a se liniști. Întreaga ei viață o purtase până în punctul acela. Spera că avea să-și amintească tot ce învățase, să aibă curajul să apuce cu ambele mâini singurul lucru pe care și-l dorea. Să iubească un bărbat cu toată inima și el să o iubească pe ea, orice ar fi.

Orice ar fi.

Odată ajunși în Southwark, îl rugă pe Jonas să o aștepte.

– S-ar putea să dureze, îi zise ea.

Jonas aruncă o privire spre clădire, apoi spre ea și o întrebă:

– Domnișoară, sunteți sigură? Nu vreți să intru cu dumneavoastră?

– Nu, mulțumesc. E mai bine să mă duc singură, spuse ea, deloc sigură pe cele spuse, doar că părea ceva ce trebuia să facă ea însăși.

Păși în clubul slab luminat și văzu mai multe priviri îndreptate spre ea. Întâlni expresii șocat și dezgustate, uluite și doritoare. Se simțea cum probabil că arăta în ochii lor, deloc în elementul ei, o femeie care traversase o graniță invizibilă.

„Dumnezeule, sper să fie aici", își spuse ea. Cu capul sus, începu să se plimbe printre oameni, cercetând fiecare masă.

– Domnișoară Cabot!

Era domnul Jett, iar Honor răsuflă ușurată să vadă un chip cunoscut.

– Ce cauți aici? întrebă el, aruncând o privire spre ușă. Ai venit singură?

Ea încuviință.

– Vai de mine, domnișoară Cabot, nu se cade, îi spuse el, de parcă nu ar fi știut-o și ea deja. De parcă ar fi intrat din greșeală în cazinoul acela.

– E și domnul Easton aici? întrebă ea.

Văzu ceva în privirea domnului Jett.

– Domnișoară Cabot, mi-e teamă că, de data asta ai mers prea departe, îi spuse el.

– Domnule Jett... E aici sau nu? îl întrebă ea din nou.

Bărbatul oftă și aruncă o privire după umăr.

– E la ultima masă, zise el. E aici seară de seară.

– Mulțumesc.

Domnul Jett dădu din cap și făcu un pas în spate, de parcă nu ar fi vrut să fie asociat cu ea.

Nu avea cum să-l învinuiască. Evită privirile bărbaților acelora care se uitară după ea de parcă ar fi fost un premiu, și merse privind tot înainte, strecurându-se pe lângă câțiva domni care se opriră intenționat în calea ei, îndreptându-se spre fundul camerei.

George nu o observă la început, fiind prea concentrat la joc, la monedele din mijlocul mesei. Arăta mai tras la față decât ultima oară când o ținuse în brațe. Îi crescuse părul și avea mâna dreaptă bandajată.

Honor se apropie de masă și îl văzu pe oponentul său aruncând cărțile pe masă.

– La naiba, mormăi el și mai spuse ceva ce Honor nu reuși să înțeleagă, dar care suna îngrozitor. Bărbatul își duse berea la gură, iar în clipa aceea o văzu pe Honor și vărsă puțin din bere, grăbindu-se să se ridice. Domnișoară.

George ridică și el privirea. O clipă mai târziu, sări în picioare, iar Honor văzu o sclipire în ochii lui, care fu repede înlocuită de uluire și mânie. Dar o văzuse, iar în clipa aceea își dădu seama că încă o iubea.

Gândul acela îi dădu curaj. Când o întrebă ce căuta acolo, ea spuse:

– Am venit să joc, domnule Easton. După cum îți poți imagina, după moartea tatălui meu vitreg, zestrea mea s-a micșorat.

– Nu, spuse el, făcându-i semn spre ușă. Pleacă în clipa asta! O domnișoară nu are ce căuta într-un loc ca ăsta.

Honor ridică săculețul, conștientă fiind de faptul că mai mulți domni se adunaseră în jurul mesei lor, ca să vadă ce se petrecea.

– Am nouăzeci și două de lire. Aș vrea să le joc.

– Și doar nu te dai bătut în fața unei femei, nu-i așa, Easton? strigă cineva, iar toți ceilalți bărbați izbucniră în râs.

George se uită lung la ea, aproape străfulgerând-o cu privirea, iar în clipa aceea Honor răsuflă ușurată la gândul că mai erau și alți bărbați prin preajmă.

– Astea nu sunt jocuri pentru o domnișoară, spuse el, pe un ton încordat. E zece lire intrarea.

– Am zece lire, spuse Honor, cu un nod în gât.

Domnii din jurul ei începură să fluiere. Honor simți mulțimea din ce în ce mai mare în spatele ei, iar lucrul acela o sperie. Nu își dăduse seama cât de neliniștită urma să se simtă fiind singura femeie într-o cameră plină de bărbați plini de bani și bătură. Probabil că și George se gândea la același lucru căci, brusc, trase un scaun și o invită să ia loc cu un gest exagerat.

Honor se așeză la masă, cu săculețul în poală.

– Ți-ai pierdut mințile? îi șopti el când se așeză și el la masă.

– Nu, răspunse ea. Dar tu?

Se uită urât la ea, după care chemă chelnerul.

– Domnișoară, ai vrea un pahar de vin?

– Nu, mulțumesc, domnule Easton. Vreau să-mi păstrez mintea ageră.

El o cercetă din priviri și, dacă nu se înșela, i se păru că zărește un surâs în colțul gurii.

– Presupun că accepți un joc de Commerce? o întrebă el, luând pachetul de cărți.

– Desigur.

Scoase zece lire din săculeț și le puse pe masă.

– Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu domnul MacPherson, îi spuse el, iar George începu să amestece cărțile în timp ce ea făcu cunoștință cu celălalt jucător.

Mulțimea din jurul lor începu să crească, iar lui Honor i se păru că erau de două ori mai mulți oameni la masa lor decât la sosire. Simți că o ia amețeala când luă cărțile și văzu perechea de ași.

Jucară prima rundă fără să-și vorbească. Tatăl ei o învățase să joace cărți. I se păruse amuzant să le învețe pe fiicele lui un joc de noroc și chiar mai amuzat să le vadă chicotind și păcălindu-și prietenele. Încă își mai amintea câteva trucuri.

În scurt timp deveni evident că domnul MacPherson nu avea cum să țină pasul cu ei; abia dacă reuși să reziste în primul joc, jucând la nimereală, chiar și după ce Honor se retrase.

George își adună câștigurile și aruncă o privire spre Honor, studiind-o în tăcere.

Începură și cel de-al doilea joc și, cu toate că Honor avea o mână câștigătoare, îl lăsă pe George să câștige. Totuși, în timp ce-și adună câștigurile, acesta îi spuse încruntat:

– Pari neatentă astă-seară, domnișoară Cabot.

– Chiar așa? întrebă ea, pe un ton inocent.

– Cât ți-a mai rămas din cele nouăzeci și două de lire? o întrebă el.

– Îndeajuns, răspunse ea. Tu câți bani mai ai?

Bărbații din jurul lor începură să râdă, amuzați, și chiar și George schiță un zâmbet.

– Îndeajuns, zise el.

După ce George câștigă cea de-a treia mână, în ciuda faptului că ea avusese cărți mult mai bune, o privi exasperat.

– Nu pot să înțeleg ce încerci să faci, dar dacă vrei să-mi dai banii tăi, poți să mi-i dai pur și simplu și să pleci. Lasă-i pe domnii prezenți în seara asta aici să joace un joc între bărbați.

Acum veni rândul ei să împartă cărțile, iar Honor simți cum îi tremură mâna când apucă pachetul de cărți.

– Nu vrei să mărim miza, domnule Eston? întrebă ea. Ca să grăbim lucrurile.

– Cu ce anume? zise el râzând. Deja ți-am luat aproape toți banii.

– Am în minte ceva în afară de bani.

Cei din jurul lor rămaseră cu gurile căscate, iar în clipa aceea Honor își dădu seama că orice mai rămăsese din reputația ei se duse în clipa aceea pe apa sâmbetei. De data aceasta trebuia să câștige. Inima începu să-i bată mai tare și își simți palmele umede. Tocmai îi oferise tot ce avea. Totul. Inima, viitorul și perspectivele ei.

George se uită la ea parcă încercând să-i citească gândurile.

– Continuă.

– Dacă câștigi tu, zise ea, vorbind de parcă ar fi fost un joc de copii, o să plec din cazinoul acesta și n-ai să mă mai vezi niciodată.

Bărbații din jurul lor începură să chiuie, să îi spună că era un prost. Dar George se dădu mai aproape de ea și o întrebă:

– Și dacă câștigi tu?

Honor trase aer în piept și reuși să amestece cărțile fără să-i tremure mâna.

– Dacă câștig eu, spuse ea, ridicând privirea, uitându-se fix în ochii lui, trebuie să mă ceri de soție.

Cuvintele ei fură urmate de o tăcere profundă. Preț de o clipă. După care întreaga sală explodă. Brusc, toată lumea începu să vorbească, unii dintre ei chemându-și prietenii să vină să vadă, alții spunându-i lui Honor să plece, că făcuse de rușine numele Beckington.

Dar George... George... El rămase cu o privire neînduplecată, fără să-și poată lua ochii de la ea.

– E imposibil. Cabot, ți-am spus deja, e imposibil!

– Doar pentru că tu refuzi să crezi în posibilități.

– Eu mă retrag, spuse domnul MacPherson, ridicându-se de la masă. Nu vreau să iau parte la povestea asta, orice ar fi ea.

Nici unul dintre ei nu băgă de seamă că MacPherson plecă de la masă.

– Faci un pariu detestabil și prostesc, spuse el, nervos.

– Nu sunt de acord cu tine.

– Atunci dă-mi voie să-ți explic cât este de prostesc, continuă el, furios. Dacă o să câștigi, am să te cer în căsătorie. Și vei fi obligată să trăiești într-un stil de viață cu care nu ești deloc obișnuită. Adică fără servitori. Fără rochii. Fără lucruri frumoase. Poate chiar fără un acoperiș deasupra capului.

Honor spera din tot sufletul că nu tremura din toate încheieturile.

– Ah, Easton, măcar un lucru e frumos, spuse cineva, și toți ceilalți prezenți izbucniră în râs.

Honor era pregătită să continue.

Nu exista nici un alt bărbat pentru ea, nici unul care să gândească la fel, care să înțeleagă ce fel de femeie era ea. Nu privea cu entuziasm o viață plină de greutăți, dar nici nu-i era teamă de ea. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Deja pornise pe drumul acela, și nu mai putea să dea înapoi, așa că împărți cărțile.

– Nu vei mai fi invitată la saloanele elegante din Mayfair, continuă el. S-ar putea ca nici măcar să nu ai carne pe masă.

Honor termină de făcut cărțile și ridică privirea.

– Domnule Easton, vrei să jucăm sau să stăm la povești?

George își luă cărțile și zise:

– Domnii din înalta societate nu vor dori să le curteze pe surorile tale.

Preț de o clipă, inima i se opri în piept. Dar puse cu grijă pe masă prima ei carte, un doi.

George aruncă o privire pe masă și oftă.

– Domnul să te ajute, Honor Cabot. Habar n-ai ce greșeală faci.

Jocul continuă. Mai mulți spectatori aruncară o privire în cărțile ei și începură să dea din cap, exact cum se temea ea. George o urmări îndeaproape, ceea ce o neliniști și mai tare. Dar chiar când se părea că totul era pierdut, Honor ezită înainte să-și joace ultima carte. Ridică privirea spre George și spuse, zâmbitoare:

– Domnule Easton, dă-mi voie să-ți spun că nu mă interesează cine e tatăl tău sau cât de mare sau de mică e averea ta.

Brusc, se făcu liniște, iar toată lumea veni mai aproape să audă ce spunea.

– Nu mă interesează dacă am rochii și baluri și, cu toate că pe surorile mele n-o să le aștepte un drum ușor, sunt singură ce își vor urma inima și perseverența. Așa suntem noi, fetele Cabot. Ne încăpățânăm. Așa cum m-a încăpățânat și eu. Iar singurul lucru pe care mi-l doresc ești tu. Doar tu.

Acestea fiind spuse, puse cărțile pe masă, un trio de regine.

Mulțimea izbucni în ropote de aplauze. George coborî privirea spre cărțile ei și oftă, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

– Domnișoară, nu știu cine te-a învățat arta jocurilor de noroc, spuse el, începând să-și pună cărțile pe masă. Un rege. Urmat de un altul. Dar se pare că profesorul tău nu s-a obosit să-ți explice să nu ar trebui niciodată să încerci să trișezi. Mai puse pe masă un rege, și încă unul. Doar dacă știi exact cum să o faci.

Mulțimea înlemni, așteptând să-i vadă mâna. Honor rămase șocată. Simți cum încep să o lase puterile, nervii. Îl urmări pe George ridicându-se de la masă, adunându-și câștigurile și băgând banii în buzunar. Coborî apoi privirea spre ea, cu ochi negri, greu de citit și dădu un bărbat la o parte, ca să plece de la masă.

Honor abia dacă mai putu să respire, darămite să se miște. Era ca și cum fusese doborâtă. Nu mai rămăsese nimic din ea. Nimic. Cum putuse să facă asta? Cum putuse să o refuze, într-un mod atât de public, atât de îngrozitor?

Nici măcar nu-și dădu seama că domnul Jett fu cel care începu să o scuture până nu-l auzi spunându-i numele, iar în clipa aceea ridică privirea spre el. Îl văzu încruntat, cu săculețul ei în mână.

– Hai odată, îi spuse el, și o apucă de braț, ridicând-o de pe scaun.

Honor abia reuși să meargă pe lângă el, aproape orbită. Nu vedea altceva în fața ochilor decât mâna câștigătoare a lui George, felul în care se ridicase de la masă fără ca măcar să se uite la ea, fără să arunce o privire în urma sa. O părăsise, pur și simplu. Îi refuzase cererea aceea publică, o refuzase fără menajamente. Îi frânsese inima, iar durerea era de nesuportat.

Domnul Jett o urcă pe Honor în trăsura ei. Plânse tot drumul până în Mayfair și apoi continuă să plângă pe umărul lui Augustine după ce Jonas i-o încredință. Plânse în pernă, în timp ce Prudence și Mercy începură să o mângâie pe picior, încercând să o ajute.

Nu aveau cum să o ajute. Nu aveau cum. De data asta, Honor chiar pierduse totul.

Capitolul 34

George intră în casă și se duse direct în salon, își turnă un pahar de whisky, îl dădu pe gât, după care dădu din nou cu pumnul în perete. Durerea neiertătoare îl aruncă în genunchi.

Dar nu era nimic pe lângă durerea de a o umili pe Honor în fața lumii. Dar ce altceva ar fi putut să facă? La naiba, ce de venise? Chiar își imaginase că avea să-l provoace în văzul lumii, să îl oblige să îi facă pe plac? Chiar credea că putea să îi câștige inima trișând? Că putea să facă o astfel de cerere irațională, imposibilă și să câștige?

Se întinse pe jos, în patru labe, încercând să-și tragă sufletul, Schiță un zâmbet. Îndrăzneala aceea, dorința aceea absurdă de dreptate era motivul pentru care o iubea. Nici o altă femeie nu ar fi putut să concureze cu îndrăzneala ei, iar lucrul acela i se păru teribil de excitant.

Dar asta nu schimba faptul că nu avea nimic să-i ofere. Umbla prin cazinouri ca să aibă ce să mănânce. Nu avea cum să se îngrijească de o soție. Nu putea să-i ofere servitori, rochii sau pălării...

– Nu o să accepte niciodată, șopti el, printre dinți.

– Ce anume?

Finnegan intrase fără să-l audă. George începu să mormăie exasperat și se întinse pe spate.

– N-o să accepte să se căsătorească cu un bărbat care nu are nimic de oferit, despre asta e vorba.

Finnegan păși peste el, ridică paharul pe care George îl scăpase pe jos înainte să dea cu pumnul în perete și, în timp ce George își mișcă degetele, Finnegan îi umplu paharul.

– Sunteți sigur? îl întrebă el, așezându-se pe jos lângă el. Mie mi se pare că nu vrea nimic altceva în afară să fie cu dumneavoastră.

George se ridică, luă paharul pe whisky și îl dădu pe gât.

– Pentru că e tânără și îndrăgostită, Finnegan. După un timp o să viseze la rochii și la pantofi, iar eu, în momentul ăsta abia

dacă am bani să-ți plătesc ție leafa. Cum să am grijă de ea și de toate fetele Cabot?

– Are și ea zestrea ei, nu? întrebă Finnegan, pragmatic.

George pufni și îi făcu semn să plece.

– Domnule, dacă chiar vreți să fiți cu fata asta, iar eu așa aș spune, judecând după toții pumnii din pereți, atunci ați face bine să vă găsiți un loc de muncă ca să puteți avea grijă de ea și de toate fetele Cabot.

– Poftim? întrebă George.

– Un loc de muncă, spuse Finnegan, de parcă i-ar fi vorbit în limbi străine. Să lucrați. O activitate pe care alți oameni, mai puțini norocoși, așa ca mine, se văd nevoiți să o facă.

George pufni.

– Și ce-mi sugerezi să fac? Să devin majordom?

– Nici gând. Nu ați fi în stare de nimic. S-ar părea că talentul dumneavoastră stă în a cumpăra și în a vinde lucruri. Bumbac, spre exemplu. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, cu asta aș începe, zise el, după care se ridică de pe jos și păși din nou peste George. Să trimit din nou după domnul doctor, să vină să vă verifice mâna? întrebă el, în drum spre ușă.

– Da, oftă George, întinzându-se pe spate, cu mâna rănită la piept, cu ochii în tavanul frumos pictat.

Un loc de muncă. O leafă. De mult timp nu mai lucrase pentru o leafă. Dar chiar și cu un venit modest, ar fi putut să-și vândă casa, simbolul bărbatului care devenise și care, la drept vorbind, se dovedise o glumă nesărată, și i-ar fi ajuns banii să trăiască alături de o soție, ba chiar și cu o bucătăreasă și cu un valet într-o casă decentă.

Honor nu ar fi acceptat niciodată varianta aceasta și, dacă avea să o facă însemna că era și mai prostuță decât i se păruse inițial. Dar nu avea ce altceva să facă. Fără o corabie, fără bani în bancă, era legat de mâini. La propriu.

Se ridică în picioare și își trecu mâna teafără prin păr. Trecuse el prin lucruri și mai rele, fără doar și poate. Și nu îi fusese niciodată teamă de muncă cinstită. Un lucru era sigur, nu se îndoise nici o clipă de abilitatea de a se ridica de jos.

Un loc de muncă. Avea să-l sune de dimineață pe Sweeney. Ar fi putut să devină partenerul agentului său. El avea cu siguranță conexiunile pentru a vinde și cumpăra bumbac, ceea ce i-ar fi prins bine lui Sweeney.

George merse să-și caute un pieptăn să se facă prezentabil pentru cea de-a doua vizită a medicului.

Honor avu nevoie de trei zile ca să se oprească din plâns, ca să nu mai zacă cu privirea în tavan. Dar Mercy fu cea care reuși, în cele din urmă, să o convingă că venise momentul să dea uitării durerea.

– Cred că ar trebui să-ți faci o baie, spuse ea, strâmbând din nas.

– Bine, fie, răbufni Honor.

Își prinse părul, își puse o rochie și coborî în sufragerie, în timp de servitoarea îi pregătea baia.

Îi găsi pe Augustine și pe surorile ei la masă. Augustine se grăbi să se ridice în picioare, scăpând furculița pe jos de uimire.

– Honor, draga mea, spuse el, făcând ochii mari. Ești bine, nu-i așa? Ai început să-ți revii? O să fii ca de obicei, nu-i așa?

– Nu a început să-și piardă mințile, dacă de asta ți-e teamă, zise Prudence.

Bineînțeles că știau cu toții ce i se întâmplase în seara aceea în Southwark. Toată Londra știa. Domnul Jett, salvatorul ei, nu se putuse abține să nu-i spună povestea, cu el în rol de salvator, desigur.

– Sunt bine, zise Honor, așezându-se pe scaunul de lângă el.

Augustine îi întinse farfuria lui, oferindu-i o bucată de șuncă. Honor dădu din cap că nu vrea și întoarse privirea. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Cred că ar trebui să te pui pe picioare, spuse Augustine. Să încerci să-ți revii, știi tu. Eu și Monica ne-am gândit că ți-ar prinde bine să te odihnești în Longmeadow.

Honor îi aruncă o privire îngrijorată.

– Cred că e mai bine așa, până la finalul sezonului, nu crezi? zise el, temător să rostească cuvintele acelea, parcă așteptându-se să înceapă să țipe la el.

– De fapt, Augustine, cred că da, zise ea, reușind să-l ia prin surprindere pe fratele ei vitreg. Nu-mi doresc nimic altceva decât să plec din Londra și să nu-l mai văd niciodată pe George Easton.

Refuză micul dejun pe care i-l oferi Hardy, dar acceptă o ceașcă de ceai.

Augustine își savură șunca, uitându-se lung la ea.

– Vrei să chem pe cineva? Poate pe Grace?

– Nu! exclamă Honor, ridicându-se de la masă. Nu, Augustine, te rog să nu faci asta. O să se supere pe mine și, în plus de asta, vreau să aibă parte de câteva săptămâni de plăcere înainte să ajungă la urechi ceea ce va fi, cu siguranță, cel mai mare scandal al sezonului.

– Da, presupun că da, spuse el, nesigur. Honor, nu pot să mă abțin să nu te întreb: de ce ai făcut-o? Cum ți-a venit ideea să te duci tocmai în Southwark? De una singură! Doamna Hargrove s-a arătat de-a dreptul scandalizată, dar eu i-am spus că, dacă te-ai dus până acolo, înseamnă că ai avut un motiv foarte important. Așa e, nu-i așa?

– Am avut un motiv foarte important pentru mine, răspunse ea, cu sinceritate. Doar că sentimentele mele sunt prea complicate ca să le pot exprima în cuvinte, dar poate că mă vei înțelege mai bine dacă te-aș întreba dacă ai ținut vreodată atât de mult la cineva încât să simți că nu ai aer dacă nu ești în preajma ei?

Prudence și Mercy se uitară curioase una la alta, dar Augustine încuviință cu entuziasm.

– Sau ai iubit vreodată pe cineva cu toată ființa ta, până ce ai ajuns să te convingă că nu are rost să continui fără ea?

Augustine încuviință din nou, cu hotărâre.

– Chiar așa, Honor? întrebă Mercy. Ai vrut să mori?

– Nu chiar, spuse ea. Dar, draga mea, nu pot să exprim în cuvinte ce simt față de domnul Easton. Mi s-a părut așa de... important, zise ea, dând ușor din cap. M-am dus să-i spun ce simt pentru el. Să îi demonstrez că îl iubesc. Dar nu am reușit să fac altceva decât să mă umilesc și să să-mi distrug viața.

Augustine se apropie puțin de ea.

– Dar... dar nu ai fi putut să i-o spui altundeva, în Southwark? o întrebă el, temător. Poate nu-i chiar în mijlocul unui cazinou? Poate într-un loc mai intim?

Honor zâmbi, pentru prima oară în multe zile.

– Nu, spuse ea, scuturând ușor din cap. Tocmai despre asta e vorba. Southwark este locul unde eu și George ne simțim în largul nostru. Pentru că noi suntem genul ăsta de oameni, fanfaroni.

– Vai de mine, zise Augustine, vizibil afectat.

– Dar... dădu Mercy să spună, aranjându-și ochelarii pe nas, nu vrea să se căsătorească cu tine?

Honor o mângâie ușor pe sora ei pe creștetul capului.

– Nu, zise ea, într-o șoaptă abia rostită, iar gândul acela îi aduse lacrimi în ochi.

– Ah, draga mea, spuse Augustine. Se repetă povestea cu Rowley.

– Nu are nimic de-a face cu Rowley, îl corectă Honor. Lordul Rowley nu m-a iubit. Adevărata tragedie e că George Easton mă iubește cu adevărat.

– Dar nu are nici un sens, spuse Mercy, uitându-se lung la ea din spatele lentilelor. Dacă te iubește, de ce nu vrea să se căsătorească cu tine?

– Mercy, las-o în pace, o rugă Prudence.

După aceea, nu o mai întrebară nimic și rămaseră cu toții în tăcere.

Honor urmă sugestia lui Mercy și își făcu o baie. Își îmbrăcă apoi straiele de doliu și își lăsă părul pe umeri, neavând energia sau cheful să și-l aranjeze. Porni în picioarele goale prin casă, cu ochii la portrete, întrebându-se despre poveștile lor nefericite de iubire. Luă mai multe cărți și le puse la loc.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă și încotro s-o pornească după un astfel de episod rușinos.

Honor urcă în camera mamei ei, ca să îi citească. Lady Beckington se așeză la fereastră, cu ochii pe geam, în timp ce Honor începu să-i citească fără prea mare tragere de inimă dintr-o carte.

– A venit, spuse mama ei, iar Honor ridică privirea.

– Cine, mamă?

– Bărbatul acela. Contele! spuse ea, luminându-se la față. A venit. Ah, draga mea, ai pantofi în picioare?

– O să mă încalț mai târziu, spuse Honor, reluându-și lectura.

Doar că mama ei nu mai părea să o asculte. Se aplecă cu mâinile pe fereastră, cu nasul lipit de geam.

– Juliette, vine! exclamă ea, fericită, strângând-o pe Honor cu numele surorii ei moarte. Vine contele.

Honor oftă și lăsă cartea pe masă.

– Mamă, hai să te odihnești.

Mama ei fugi la măsuța de toaletă. Deschise un sertar și începu să umble prin el, iar când se întoarse spre ea, cu zâmbetul pe buze, îi întinse un colier cu smarald.

– Ia-l. O să meargă de minune cu rochia ta.

Honor coborî privirea spre rochia cea neagră.

Mama ei se grăbi spre ea, o întoarse cu spatele și îi ridică părul ca să îi pună la gât colierul cu smarald în formă de inimă. O întoarse apoi cu fața spre ea și făcu un pas în spate, dând entuziasmată din cap.

– E important să fii frumoasă pentru conte! exclamă mama ei. Cine ți-a furat pantofii?

– Nimeni nu mi-a furat...

– Honor! se auzi glasul lui Prudence, care o strigă de pe coridor. Honor, unde ești? țipă ea, dând năvala în camera mamei sale, cu ochii mari. E el! exclamă ea într-o șoaptă ascuțită și, pentru o clipă, Honor aproape crezu că se întorsese contele din morminte.

– Cine?

– Easton!

Honor tresări. Fără să-și dea seama, făcu un pas în spate, ciocnindu-se de mama sa.

– Nu! Nu! Prudence, spune-i să plece! Nu vreau să-l văd!

– Trebuie să mergi! îi spuse mama ei, împingând-o de la spate. Nu poți să refuzi un conte.

Prudence se arătă confuză, dar zise:

– Augustine i-a spus că nu vrei să-l vezi, dar Easton a zis că o să rămână în foaier până îl scoatem cu forța din casă.

– Poftim? răbufni Honor, cu inima bătându-i disperată în piept. Agitată, își feri privirea și spuse: Nu pot să-l văd! Nu aș suporta!

– Honor, îi zise Prudence, luându-i ușor de mână. Trebuie să-ți spun că a fost cât se poate de ferm cu Augustine. A insistat că vrea să te vadă, că îți este dator, că meriți o vizită din partea lui.

În clipa aceea ceva răbufni în ea. Nu ar fi putut să spună cu exactitate de ce cuvintele lui Prudence îi dădură avântul acela, dar urmă un moment de claritate în care toate cunoștințele pe care le avea despre oameni și despre lumea întreagă deveniră limpezi Bucățelele vieții sale, ale inimii sale, începură să se aranjeze singure într-un cristal de înțelegere.

Honor aruncă o privire spre mama ei. Lady Beckington îi zâmbi, împăcată.

– Nu l lăsa pe conte să aștepte, draga mea. Asta o să l facă și mai hotărât

Ce cuvinte înțelepte și, mânată de acest avânt, Honor alergă spre ea, o luă în brațe și o strânse la piept. După ce îi dădu drumul, se întoarse spre Prudence și o întrebă:

- Cum arăt?

- Ca o sperietoare, zise Prudence.

- Foarte bine.

Ieși din cameră și coborî treptele, oprindu-se în capul scărilor. Îl găsi acolo, cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate la piept, cu maxilarul încleștat și cu o barbă scurtă. Simți cum i-o ia inima la goană.

- Easton! strigă ea.

El ridică imediat privirea. Augustine era în dreapta lui, parcă pe punctul de a leșina.

- Honor! strigă Augustine. Am încercat să-l fac plece, dar nu vrea cu nici un chip.

- Ba da, o să plece, spuse ea, încrezătoare și porni în fugă pe scări, aterizând fără zgomot pe podeaua de marmură, după care se îndreptă spre el, cu Prudence în spatele ei. Ce vrei? îl întrebă. Nu-ți ajunge ce ai făcut? După cum ți-a spus deja Augustine, nu vreau să te văd. Ți-am spus tot ce aveam să-ți spun, așa că pleacă!

- Dumnezeule, cineva ar trebuit să te pună la punct cu mulți ani în urmă, îi zise el, fără menajamente, analizând-o din cap până-n picioare. Ce ți-ai imaginat, Cabot? Că o să dai buzna în Southwark și că o să mă obligi să mă căsătoresc cu tine? Trișând?

- Ai trișat? exclamă Prudence.

Honor făcu abstracție de ea.

- Și ce altceva ai fi vrut să fac? Ești atât de convins de propria inferioritate, că nu vrei să asculți nimic altceva!

George făcu un pas în față, amenințător.

- Domnișoară, dă-mi voie să-ți dau și eu o lecție. De regulă, bărbatul este cel care cere femeia în căsătorie.

Honor își încrucișă brațele la piept și spuse:

- Asta doar dacă bărbatul nu e încăpățânat ca un porc bătrân.

Văzu o sclipire în ochii lui.

- Iar domnul face, de regulă, o cerere în căsătorie după ce știe deja cum anume intenționează să o întrețină pe femeia care o să-i devină soție. Nu-i așa, Sommerfield? întrebă el, fără să-și îndrepte privirea spre Augustine.

– Pe mine mă întrebi? zise acesta, speriat.

– Da, pe tine! răbufni Easton fără să-și ia ochii de la Honor.

– Da, așa este, se grăbi el să spună.

Honor îl privi furioasă.

– Domnule, ce te aduce aici? Mi-ai refuzat sentimentele, nu o dată, ci chiar de două ori. Chiar vrei să mă umilești pentru o a treia oară? Dacă asta e intenția ta, să știi că nu-i nevoie, te-am auzit clar și răspicat prime două dăți!

– În acele prime două dăți, ai presupus că rolul bărbatului în această poveste îți aparține. Honor, nu eram într-o poziție care să-mi permită să-ți fac o ofertă, dar te-a oprit asta în vreun fel? Nu, ai insistat să mă faci de râs în fața întregii Londre.

Honor se arătă de-a dreptul scandalizată.

– De râs? Tu-mi vorbești mie de asta? țipă ea, cu pumnii încleștați, ridicându-se pe vârfuri.

– Ai venit neinvitată în Southwark. De fapt, dacă bine îmi aduc aminte, mai mulți oameni ți-au spus să pleci!

– Uneori trebuie să-ți creezi propriul destin!

– Ah, exclamă el, aproape amuzat. Și am văzut cu toții ce bine ți-a făcut să-ți creezi propriul destin, nu-i așa?

Honor rămase cu gura căscată.

– Mie măcar nu mi-e frică.

– Nu mi-a fost niciodată frică de tine! strigă el, ridicând privirea în tavan. Doar că nu eram pregătit pentru tine. Nu știu dacă am să fiu vreodată pregătit pentru tine, Honor Cabot, dar, chiar și așa, am făcut tot posibilul să-mi caut un loc de muncă și să...

– Vezi? Continui să faci lucrurile imposibile! strigă Honor, împungându-l cu degetul în piept.

– Un loc de muncă? întrebă Augustine, confuz.

– Și am obținut unul.

Honor nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

– Ce ai obținut?

– Cred că un loc de muncă, spuse Prudence, părând la fel de confuză ca Augustine.

– Exact, spuse Easton, încuviințând. Am găsit un loc de muncă. Sunt noul agent la biroul domnului Sweeney. Îmi pierdusem averea, Honor, nu aveam ce să-ți ofer. În clipa de față, pot măcar să-ți ofer o casă modestă. Pot să pun mâncare pe masă. Pentru tine și una sau

două dintre virtuțile tale, spuse el, făcând semn spre Prudence. Pot să te și îmbrac... cumva. Dar n-am să-ți permit să cumperi bonete de opt lire.

– Poftim... ce spui? șopti Honor, cu sufletul la gură.

– Și te avertizez că povestea asta cu pierderea banilor se poate repeta. Îmi trăiesc viața asumându-mi riscuri. Uneori am buzunarele pline. Alteori, nu.

În clipa aceea inima începu din nou să i-o ia la goană, parcă gata să-i iasă din piept.

– Înțelegi ce încerc să-ți spun? o întrebă el, apucând-o de cot.

– Da, zise ea, uluită. Înțeleg că e o cerere în căsătorie cât se poate de neavantajoasă pentru mine.

Easton zâmbi și spuse:

– Încă simți la fel? o întrebă el. Poți să accepți ce ți-am spus?

Honor încuviință, cu lacrimi în ochi, doar că, de data aceasta erau lacrimi de bucurie.

– Da, spuse ea. Accept orice cât timp te am alături.

George făcu un pas în spate și îngenunche în fața ei.

– Honor Cabot, zise el, vrei să fii soția mea?

Honor nu era sigură ce se mai întâmplase după aceea. Ceva îi spunea că țipase „da". Și-l aminti de George ridicând-o în brațe, după care auzise alte țipete, cel mai probabil din partea lui Augustine care începu să spună că nu putea să permită una ca asta. Își aminti că George o sărutase cu atâta pasiune că simțise cum plutește de ușurare, dragoste și dorință.

Și de multă fericire. O fericire euforică, eterică. Și mânată de o convingere nebună că alături de George orice era posibil.

George o sărută pe gât și îi șopti:

– Ești o mare prostuță. Sunt un muritor de foame.

– Nu-mi pasă, spuse ea, visătoare.

– Cred că ai făcut cel mai minunat lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, știai?

– Chiar așa?

– Ai trișat ca să încerci să mă câștigi, Honor. Nu m-am simțit niciodată mai flatat. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, învață să trișezi, spuse el, sufocând-o cu sărutări.

Capitolul 35

Augustine era de-a dreptul șocat de cele petrecute în foaierul casei familiei Beckington.

– A fost un eveniment de-a dreptul teatral! îi povesti el logodnicei sale.

– Poate că nu e bărbatul pe care ți l-ai fi dorit pentru ea, spuse Monica, încercând să-l liniștească, dar Honor pare foarte fericită.

Augustine strâmbă din nas, dar zise:

– Chiar pare fericită, nu-i așa?

– Și, sincer, după toate cele petrecute, nu cred că altcineva și-ar mai fi dorit să fie cu ea.

– Oh, nu, spuse Augustine, clătinând furios din cap. Nimeni nu o mai vrea pe Honor.

– În cazul acesta, te sfătuiesc să le propui să se căsătorească cât de curând, dat fiind toate speculațiile care circulă prin Mayfair.

– Da, desigur, ai perfectă dreptate, spuse Augustine. O să le cer să se căsătorească în cel mai scurt timp! Brusc, se lumină la față. Am o idee! Am putea să mergem cu toții în Longmeadow. E în afara Londrei, nu-i așa? Ar putea să-i căsătorească chiar domnul Cleburne.

– Ah, dragul meu, s-ar putea să fie puțin cam mult, spuse Monica.

– Ei bine, vom vedea noi.

Augustine își folosi noul titlu de conte ca să obțină o licență specială. Honor și George se căsătoriră la finalul săptămânii, în cadrul unei ceremonii private. Nu avură prea mult timp pentru pregătiri, spre groaza lui Prudence și a lui Mercy, căci amândouă și-ar fi dorit să-și comande cele mai în vogă rochii pentru ceremonie.

Lui Honor, pe de altă parte, nu-i păsă câtuși de puțin și sosi îmbrăcată într-o rochie simplă, cenușie, fără ornamente. Hainele deja nu o mai interesau. Se gândi doar la faptul că avea să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubea mai mult decât orice și nimic altceva nu mai conta.

Având în vedere evenimentele premergătoare așa-zisei logodne, Augustine insistă să nu iasă o perioadă în societate, iar Honor și George acceptară fără supărare. După ceremonie, se retraseră în casa de pe Audley Street și își petrecură cea mai mare parte din

primele zile în pat, permițându-i din când în când lui Finnegan să le aducă mâncare.

George o învăță lucruri despre trupul ei și despre al lui care o fascinară și o satisfăcură deopotrivă. Îi plăcea să-i simtă sărutările pe piele, limba cuprinzându-i trupul. Îi plăcea felul în care o mângâia atunci când făceau dragoste, parcă încercând să se asigure că era acolo, în întregime, încă în patul lui, încă sub el sau deasupra lui, încă parte din el. Îi plăceau la nebunie lucrurile pe care le învăță. Cum să îl cuprindă în gura ei, cum să-l satisfacă, cum să-l călărească când era deasupra, în timp ce el o ajuta să urce pe culmile extazului cu mâinile sale.

Dar, mai mult decât orice, se bucura că, de fiecare dată când își găseau plăcerea, sau în cazul lui Honor, mai mult decât o dată, era tandrețe între ei. Cu toate că își simțea trupul epuizat, nu contenea să o acopere cu sărutări la lumina șemineului, plimbându-și buzele pe piciorul ei, până la degete și apoi pe sâni, pe buze, șoptindu-i cât de mult o iubea, cât de pustie fusese viața lui până să-i iasă ea în cale în Rotten Row, în după-amiaza aceea minunată.

Honor simțea și ea la fel. Dusese o viață plină de rochii și serate, doar că, înainte să apară George în viața ei, nu avusese nimic substanțial de care să se agațe pe pământul acela, în viața aceea. Dar acum îl avea pe el și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o familie mare. Nimic nu avea să o facă mai fericită decât să locuiască cu el într-o căsuță sau într-un conac, la o masă plină de copii veseli, alături de bărbatul iubit.

Într-o noapte, în timp ce stăteau dezbrăcați în pat alături de o tavă de pui, brânză și fructe, începură să-și facă planuri pentru viitor.

– Cel puțin cinci copii, aș spune eu, zise ea, relaxată.

– Dumnezeule, e un mic sat!

– Nu-i vrei și tu? îl întrebă ea, sărutându-l pe nas.

– Eu vreau șase, spuse el, făcând-o să râdă.

Îi prinse o șuviță de păr în mâna bandajată.

– Și cum am să hrănesc un întreg sat? se întrebă el. Ei bine, nu are rost să ne facem probleme. Am reușit întotdeauna să mă pun pe picioare. Domnul Sweeney deja a început să caute o nouă corabie...

– Încă una? întrebă ea, surprinsă.

George ridică din umeri și o lăsă să mai ia o gură de pui.

– Într-o bună zi. Mi-e teamă că o să dureze până vom reuși să ieșim din groapa asta.

– Îmi place groapa noastră, chicoti ea, aplecându-se să-l sărute. Am toată încrederea în tine, dragul meu soț, zise ea, pentru că îi făcea deosebită plăcere să-i spună așa. Știu că vei reuși. Iar când va fi gata, vom găsi un loc îndeajuns de mare pentru toată familia mea și pentru toți copiii noștri.

– Chiar și pentru Grace? întrebă el, plimbând un strugure pe sfârcul ei. I-ai scris, nu-i așa?

– Nu încă, spuse ea.

– Honor...

– Da, știu, oftă ea. Am evitat să o fac. George, o să fie supărată pe mine și mi-e groază de răspunsul ei. Dar au trecut abia două săptămâni de când ne-am căsătorit.

– Abia două săptămâni? întrebă el, parcă deloc convins. Draga mea, ar trebui să știe, insistă el, ridicându-se să-i sărute sânii.

– Ai dreptate, spuse ea, gemând de plăcere și închise ochii ca să savureze senzația buzelor și a limbii lui pe mugurii sânilor ei. Ai întotdeauna dreptate.

– Mmm, mai spune asta o dată, zise George. Mă excită să te aud.

– Ai dreptate, dragul meu. Ai dreptate, ai dreptate, șopti ea în timp ce el îi prinse sfârcul între buze.

George împinse la o parte tava cu mâncare și o învârti ca să fie sub el.

– De îndată ce le aducem pe toate fetele Cabot sub același acoperiș, vom începe să lucrăm la casa noastră plină de copii, strănepoții unui rege, spuse el, aplecându-se să-i sărute pântecul. Cu un nume pe care nimeni nu-l va putea nega.

Honor își trecu degetele prin părul lui, zâmbind, cu privirea în baldachin, în timp ce el începu să-și coboare buzele spre sexul ei.

– Îmi place ce spui.

– În cazul ăsta, nu e timp de pierdut, spuse el, coborând tot mai jos până ce îi deschise picioarele și își vârî capul între ele. Nu e timp de pierdut, șopti el, dezmierdând-o cu degetele.

Honor își aruncă mâinile deasupra capului și zâmbi de plăcere în timp ce el începu să o devoreze. Aveau o viață întreagă să facă copii, un drum care i se întindea la picioare, despre care nu-și imaginase niciodată că și l-ar fi putut dori până ce nu văzuse cum ar fi fost să nu-l aibă.

Ah, doar că Honor și-l dorea. Și-l dorea cu înflăcărare.
Avea să-i scrie lui Grace și să-i povestească tot... a doua zi.
În clipa de față era cât se poate de ocupată.

Capitolul 36

Grace era îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră, cu guler, așa cum o instruise verișoara Beatrice. De mai bine de jumătate de ceas aștepta pe o bancă. O dureau picioarele, capul. Era un birou mic și întunecat și ar fi dat orice să ridice cineva obloanele. Singura lumină venea de la lumânarea aprinsă, făcând camera la fel de anostă și de întunecată ca starea ei, cu toate că era abia amiază.

Coborî privirea spre hârtia mototolită din mâna sa. O primise în dimineața aceea, verișoara Beatrice i-o pusese în mână când văzuse trăsura venind după ea. Grace citise scrisoarea aceea de trei, patru ori, de fiecare dată cu lacrimi în ochi.

Oh, Honor!

Brusc, se deschise ușa. Un bărbat cu păr negru și cu doi ochi verzi păși în cameră. Rămase în pragul ușii, cu pumnul încleștat, bătând ușor în ușă. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt. Apoi coborî mâna și zise:

– A venit momentul, domnișoară Cabot, spuse el, fără alte adăugiri.

– Nu ar trebui să-mi spui Grace?

Bărbatul nu răspunse, ci începu din nou să bată în ușă.

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt.

Grace își vârî scrisoarea în săculeț și se ridică ușor de pe bancă. Ridică privirea spre bărbatul acela cu ochi verzi și încercă să scape de nodul din gât.

Avea maxilarul încordat, o privire distantă, rece și furioasă. Când văzu că nu face nici o mișcare, aruncă o privire spre ceasul mic de pe poliță.

– Intră, te rog, a venit momentul, repetă ea.

Grace își coborî privirea și se strecură pe lângă el, tresărind când auzi ușa închizându-se în urma ei.

Cum Dumnezeu reușise să își complice viața în halul acela într-un timp atât de scurt? Nu avea de unde să știe, dar părea că urma să aibă suficient timp să dezbată situația și să limpezească apele înainte să îi scrie lui Honor, să-i povestească cele întâmplate.

Dacă avea să i se permită să trimită scrisori, desigur. Grace nu era tocmai sigură la ce să se aștepte.

Bărbatul cu ochii verzi se opri la următoarea ușă și ciocăni din nou. În timp ce așteptară să le deschidă cineva, începu din nou să bată în tăblie.

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt.

Grace își duse privirea la ceruri și rosti o rugăciunea pentru curaj.